

BURMESE
CLASSIC
COM

လုံးချင်းဝတ္ထုသွင်

ပန်းချီခွင်

မောင်လို့ မခေါ်ရဲသေးဘူး

www.burmeseclassic.com

၂၈

စာမူခွင့်ပြုချက်..... ၅၀၁၃၉၅၁၂၁၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်... ၅၀၀၀၁၁၀၁၁၁

ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်

၂၀၁၁ ဖော်ဖော်ဝါရီလ

အုပ်စု - ၁၀၀၀-အုပ်

တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်ထိတိ

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - L လင်း

စီစဉ်သူ -ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

၇၉၅-၇၃

ပန်းသီခိုင့်

မောင်လို့မခေါ်ရသေးဘူး - ပန်းသီခိုင့်၊ - ရန်ကုန်
ဉာဏ်ဝင်း စာပေ ၂၀၁၁၊

၂၂၃ - စာ ၁၂၀၅ X ၁၇၀၅ စင်တီမီ

(၁) မောင်လို့မခေါ်ရသေးဘူး

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)

အမှတ်(၇)(က)၊ သုခဝတီလမ်း

ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၃)

အောင်ပါရမီ ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၂၇)၊ ၅၂ လမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးရိုက်

ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရသုံးပါး

• ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း

• ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း

• ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သမ္မတတော်

• ပြည်သူ့သမ္မတတော် အဆုံးပြင်ဝါဒများကို အကဲဖြတ်ကြ။

• ပြည်သူ့သမ္မတတော် အဆုံးပြင်ဝါဒများကို အကဲဖြတ်ကြ။

• ပြည်သူ့သမ္မတတော် အဆုံးပြင်ဝါဒများကို အကဲဖြတ်ကြ။

• ပြည်သူ့သမ္မတတော် အဆုံးပြင်ဝါဒများကို အကဲဖြတ်ကြ။

• ပြည်သူ့သမ္မတတော် အဆုံးပြင်ဝါဒများကို အကဲဖြတ်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

• နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာစားသမားဘာသာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

• အချိန်သားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။

• ဦးစားအညံ့စွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

• နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရန်အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

• စိုက်ပျိုးရေး၊ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေတည်ဆောက်ရေး။

• ဝေဖန်တွတ်စီးပွားရေးစနစ်ပုံပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။

• ပြည်တွင်းပြည်ပ အသက်မွေးဝမ်းကြေးနှင့်စရိတ်အခက်အခဲများကိုလည်း စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေတည်ဆောက်ရေး။

• နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကိုပန်တီးနိုင်းမူဝါဒအားအညီ နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

• တစ်ဖွဲ့သားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စွာပြုမူခြင်းများ။

• အချိန်ကုန် ဓာတ်ကုန်ပြင်ပရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များကို ဦးစားထားလေ့လာမှုများကိုပျက်စီးစေကာလိမ့်သိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။

• ခိုင်ခံ့စိတ်မာကျောမှုနှင့်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု။

• တစ်ဖွဲ့သားလုံး တွန်းစားကြိုခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်ဖြင့်မားရေး။

“ဟာ...”

ဝေါခန့်ကျလာသောရေတွေကြောင့် ဘယ်လိုမှ ပယ်ချိန်၊
ချောင်ချိန် မရလိုက်ပါ။ ဆွဲလက်စပန်းချီကားမှာ ရေတွေ ရွဲသွားရ
သည်။ ပြတင်းပေါက်ကနေ ဝင်လာသောရေတွေကြောင့်...
မိုးတိမ်မင်း ပြတင်းပေါက်ဘေးကို ချက်ချင်း ရောက်သွား၏။

“တောက်...! စည်းကမ်းကို မရှိဘူး”

တီးတိုးရေရွတ်ရင်း မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်သွား၏။

မိုးတိမ်မင်း၏အပေါ်ငှာမှာ တစ်ခန်းပဲရှိတော့တယ်။

အပေါ်ဆုံးထပ်မှာနေပြီး စည်းကမ်းမရှိပါလား၊ ရေတွေ ဒလဟော
အများကြီး ကျလာတာ။

လွန်လွန်းသည်။ ဘယ်အခန်းများဖြစ်မလဲ...စဉ်းစားစရာ
မလို။ အပေါ်ထပ်တစ်ခန်းပဲ ရှိတာ။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး အဖြေရှာစရာ
မလို။

ကျွန်းပါကေးခင်းထားသော ကြမ်းပြင်မှာလည်း ညစ်ပတ်
သွား၏။

“ကျွတ်...အားလုံးသွားပြီ”

သူက ဆွဲလက်စ ဖုတ်တံကို ဗန်းပေါ် ဒေါက်ခနဲချလျက်
လက်သီးဆုပ်ကာ လှည့်ထွက်လာပြီး တံခါးကို ဂျိန်းခနဲဆွဲဖွင့်သည်။
လှေကားကို တခုနီးဒုန်းတက်ခဲ့၏။ တံခါးကို တဘုန်းဘုန်းထုသည်။

စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့လုပ်နေတာမျိုး မပြောလို့မရ။ သည်းခံနေလို့
မဖြစ်။ တံခါးကို တော်တော်နှင့်လာမဖွင့်။ တမင်ပုန်းနေတာလား။

အခန်းထဲမှာ လူကောရှိရဲ့လား၊ တံခါးကို ဖုစုစုစပ်စပ်
ကြည့်သည်။ သော့ခတ်ထားတာ မတွေ့တော့၊ လူရှိနေတာတော့
သေချာ၏။

တံခါးဘေးတွင်ရှိ လူခေါ် ဘီလ်ကို ထပ်နှိပ်ကြည့်၏။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

ဘာလို့ တံခါးလာမဖွင့်တာလဲ၊ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိပြီး
လာမဖွင့်တာလား၊ စိတ်ဆိုးပြီး တံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဂုန်းကနဲ
ဒိုင်းကနဲ ဘုမိ၏။

ဒေါသလှိုင်းက တရိပ်ရိပ်တက်လာ၏။

“ဘယ်သူလဲ...ဘယ်သူလဲ...လာပြီ”

အထဲကအော်သံနှင့်အတူ တံခါးကို ဗြန်းကနဲ လာဖွင့်၏။

ဆံပင်လေးတွေကို ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ မျက်နှာပေါ်

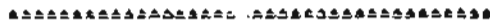
ကျနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

“ဘာကိစ္စလဲ...၊ ဘာလို့ ဒီလောက် တံခါးကို အကြမ်း

ပတမ်း ခေါက်တာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

ကောင်မလေးက ဇူးကနဲကြည့်ကာ သူ့ကို လုံးဝကျေနပ်ပုံ
မရ။ ဆံပင်တွေ အကုန်စုကာ ကျားလက်သည်းညှပ်ကလေးနှင့်
တင်လိုက်၏။

“တာလဲ...ဘာကိစ္စလဲ”

ဝင်းပသောမျက်နှာကလေး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပေါ်လာခဲ့
မယ့် အသံက မာဆတ်ဆတ်နှင့် မေးလာ၏။

အံ့မယ်...သူကပဲ စိတ်မရှည်သေး။

သိလျက်နှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား...

ဒေါသထွက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

သူမက မတောင်းပန်တဲ့အပြင် ပြောရောပြောကြောင်
မပြောဘဲ အထက်စီးနင်းလေသံနှင့် မျက်စောင်းခဲ့ကာ...

“ဒီမှာရှင့်...လူကို ပြူးပြဲကြည့်မနေနဲ့...ဘာကိစ္စထဲ
မေးနေတယ် ဖြေလေ...။ ဘာလို့ ဒီလောက် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း
လာခေါက်ရတာလဲ၊ ရိုင်းလိုက်တာ”

“ဘာကွ...မင်းတို့အခန်းက တော်တော်ကို စည်းစနစ်
မရှိဘူး...လွန်လွန်းတယ်၊ အောက်ထပ်မှာ လူတွေနေတာကွ၊ အထိ
မှာနေပြီး အဆင့်မရှိဘူးလား၊ ကိုယ့်ချင်းစာတရားလည်း ထားစစ်
ဦး”

“ဘာရှင့်”

သူ့စကားတွေကြောင့် လှိုင်းလွင့်ပြာ အိပ်ချင်ပြေသွား

မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွား၏။ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊
ဘာတွေလဲ၊ ဘာမှ နားမလည်။

စောစောစီးစီး အသားလွတ်ကြီး ဟိန်းဟောက်ဖြစ်တင်
ခံနေရသည်။

ညက လှိုင်း အရှမ်းပင်ပန်းခဲ့ပြီ။ မအိပ်ရသေးတာမို့
သည်မနက် တစ်ဝကြီး အိပ်ပစ်ဖို့ အားခဲထားခဲ့တာ၊ ခုတော့
ထိုစိတ်ကူး ကလေး ပျက်စီးရပြီ။

ပြဿနာက အခန်းဝတည့်တည့် ရောက်လာသည်။ စိတ်
ပျက်စရာပါလား...

“ရေတွေ ပြတင်းပေါက်ကနေ ဘယ်သူ့သွန်းချတာလဲ”

“ရှင်”

တည့်တည့်ကို စွပ်စွဲနေပါလား၊ နည်းနည်းပါးပါး မဆန်း
စစ်ပါဘဲနှင့်။

“ရှင့်မျက်စိနဲ့ မြင်လို့လား”

မကျေမနပ်နှင့် ပြန်မေးမိသည်။

သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“မြင်စရာ မလိုဘူးကွာ၊ မင်းတို့ပဲ အပေါ်မှာနေတာ မင်းတို့မလုပ်ရင် ဘယ်သူလာလုပ်မလဲ၊ မိုးတွင်းလည်း မဟုတ်ဘူး မိုးပေါ်က ကျလာမလား”

“မင်းတို့...မင်းတို့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ လောလောဆယ် ဒီအခန်းမှာ ကျွန်မပဲရှိတယ်၊ တခြားလူလည်း မရှိဘူး”

“ဟာ...ဒါဆို မင်းပဲ၊ မင်းကိုပဲ ပြောရတော့မယ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ...ရှင် မသေချာဘဲနဲ့များ”

လှိုင်းလွင့်ပြာက အသားလွတ်ရန်လာတွေ့နေသော သူ့ကို ကြည့်ကာ အိပ်ချင်စိတ်ပြယ်သွားသည်။ စိတ်ပျက်ခြင်းတစ်ဝယ် နှင့် ရယ်လည်း ရယ်ချင်သွားသည်။

နားအေးပါအေး တံခါးတွေပိတ်ပြီး အိပ်ပစ်ဖို့ စိတ်ကူးဖြင့် စည်ထားတာ ခုတော့သွားပြီ၊ ထားပါတော့ ရှိစေ...သူ့ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“မင်းနော်...ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ...တောင်ပန်စမ်းတိုက် လုပ်လည်း လုပ်သေးတယ်၊ တံခါးပိတ်ပြီး ပုန်းနေတယ်၊ မသိဘဲ မှတ်လို့လား၊ လမ်းလူကြီးခေါ်ပြီး ရှင်းမလား”

ဟု သူ့ဒေါသရှိန်က ဒီဂရီတက်လာ၏။

ပြီးတော့ သူမ၏ပုံစံ...ပြီးတော့ သူ့အမူအရာ... ပြီးတော့ သူ့အကြည့်၊ အားလုံး အားလုံးက မိုးတိမ်မင်း၏ဒေါသကို နိုးဆွ နေသလိုပဲ...

“မင်း အူကြောင်ကြောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ ငါ့ကို အဲဒီလို လုပ်လို့ မရဘူး”

“ရှင်...ရှင် အရမ်းလွန်နေပြီ”

လှိုင်းလွင့်ပြာလည်း လူပါပဲ၊ နင်းကန်ဖိပြောနေတော့ ရုတ်သွေးဖြာကာ စိတ်လည်း တိုလာ၏။

“ကျွန်မလုပ်တာ ရှင့်မျက်စိနဲ့မြင်လား၊ မြင်မှပြောပေါ့”

“မင်းပဲရှိတာဆို၊ မင်းမလုပ်ရင် ဘယ်ကကျလာမလဲ”
ယောက်ျားတန်ဖိုး ရန်လာတွေ့နေတော့...

“ကဲ...ဒါဆို ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

မိုးတိမ် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဒီလိုမှပေါ့...ပြေပြေလည်လည်ပေါ့၊ လုပ်လျှင် လုပ် တယ်ပေါ့၊ လူကို ပြန်အော်ငေါက်ချင်သေးတယ်”

“ရှင်ပြောသလို ကျွန်မမလုပ်ဘူး...အိပ်နေတာ၊ ရှင်ကသာ လာနှောင့်ယှက်နေတာ”

“ဟင်”

ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို နှောင့်ယှက်တာလဲ၊ ဘယ်သူ ကြောင့် ဘယ်သူက ဒေါသထွက်ရတာလဲ။

“ကျွန်တော့်ပန်းချီခန်းထဲကို ရေတွေ အများကြီး ဝင်လာ တယ်”

“ကျွန်မမှ မလုပ်ဘဲ”

“ဒါဆို...လာ...လိုက်ကြည့်မယ်”

အခန်းထဲသို့ ဇွတ်ကနဲဝင်ဖို့ပြင်ပြီးမှ သူမလေး တစ်ယောက်တည်းနေတာကို သတိရပြီး ခြေလှမ်းတွေကို ဘရိတ် အုပ်ရ၏။

မျက်လုံးလက်လက် ဝိုင်းဝိုင်းကလေးနှင့် ကောင်မလေးက လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းလျှက် သူ့ကိုကာထားပြီး...

“ရှင် မဝင်နဲ့၊ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ”

ဟု အပြတ်ပြောလာသည်။ သူ ဟက်ကနဲ ရယ်မိသည်။

သူ့ကိုပဲ မယုံသင်္ကာနှင့်၊ သူက လူရမ်းကားလား၊ အခွင့် အရေးသမားလား၊ ဘာလို့လဲ။

သူ့မျက်နှာ နည်းနည်းပျက်ပြီး နည်းနည်းနီ၏။

“မင်းမယုံရင် အပြင်ခဏထွက်နေလိုက်၊ ကိုယ်ကတော့ မင်းရေသွန်ချတာ ဟုတ်မဟုတ်သိရမှ ဖြစ်မယ်၊ လက်ပူး လက်ကြပ် မမိရင် မင်း လာကန်ငြင်းနေမှာပဲ၊ ဝန်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟွန့်”

ကောင်မလေးက လက်နှစ်ဖက်ရုတ်ကာ ဘေးကပ်ပေးပြီး နှုတ်ခမ်းချွန်ကာ မျက်စောင်းရွယ်သည်။

သူလည်း ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ ကောင်မလေးကို ဖြတ် ကျော်ကာ လျှောက်လာပြီး ရေကျလာသော ပြတင်းပေါက်ဆီ ရောက်သွား၏။

ဟော...တွေ့ပါပြီ။

ရေတွေ အများကြီးပါလား။

ဒါနဲ့များ မလုပ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး...

မျက်စိမှိတ် ငြင်းနေတာ။

“ဒီမှာတွေ့ပြီ၊ မင်း တော်တော် အငြင်းသန်တယ်၊ မင်းပဲ ဆိုတာ ငါသိပြီးသား၊ မှားရင်လည်း စောစောကတည်းက တောင်းပန်လိုက်ပါလား”

“ဘာ...ဘယ်မှာလဲ...ဘာတွေ့တာလဲ”

သူစကားက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသလို တုန်လှုပ်စရာ လည်း ကောင်းသည်။ အိမ်ထဲမှာ လှိုင်းလွင့်ပြာပဲ ရှိနေတာ။

ရေတွေ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ...

သိချင်စရာနှင့် သူ့အဖွားကို ရောက်သွားမိပါသည်။

သည်လိုသာဆို နေရင်းထိုင်ရင်း လှိုင်းလွင့်အပြစ် ဖြစ် တော့မည်။ ထိုလူနှင့် လှိုင်းလွင့် နှစ်ယောက်တည်းပါလားဆိုတာ ပင် သတိမရတော့ပါ။

မိုးတိမ်မင်းက ‘ဘယ်လိုလဲ အမိ၊ ခုတော့ လက်ပူး လက်ကြပ်မိပြီ’ ဆိုသော အနိုင်းပိုင်း အထက်စီးက အကြည့်... လှိုင်းလွင့်ကလည်း ကိုယ်မလုပ်ရပါဘဲ ကိုယ့်အပြစ်ဖြစ်ကာ သူပြောသမျှ ငုံ့ခံရမည့်အဖြစ်ကို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ပြန်အကြည့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ လှိုင်းလွင့် ကံကောင်းလာချင်တော့ ရေတွေ ဝေါကနဲ ထပ်ကျလာပြန်သည်။

“အမယ်လေး”

ရေတွေ စင်မှာစိုးသဖြင့် နောက်ကို ခြေလှမ်းဆုတ် ရှောင်ကာ သူ့ကို ကြည့်မိ၏။

သူစွပ်စွဲစရာ နောက်ထပ်လည်း ဘာမှမရှိတော့။

ကဲ...ဘယ်လိုလဲ ကိုလူချောရေ...

လှိုင်းလွင့်ကို ရမ်းသမ်းစွဲချက်တင်ဦးမှာလား။

လှိုင်းလွင့်က နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ မနို့တရိုပြုံးပြီး ‘ကဲ ရှင် ပြန်တောင်းပန်ပေရော’ဟု မျက်လုံးထောင့်ကပ် ကြည့်လိုက်၏။

သူ့အဖွား သူယန်မခံချင်သော ကိုလူချောက အင်တင်တင် အဲတဲတဲနှင့်...

‘ရေတွေ ဘယ်ကကျလာတာလဲ’ဟု ပြတင်းပေါက်ဘေး တိုးသွားကာ အဖြေရှာနေပြန်သည်။

ဘယ်သူ့ကိုများ အပြစ်ရှာချင်သေးတာလဲ...

အပေါ်ထပ်မှာ လူနေအိမ်ခန်းလည်း မရှိတော့ပြီ။

=====

“ရေဆင်းပိုက် ပေါက်တာလား၊ ရေစည်ရေလျှံတာလား
တစ်ခုခုပဲ”

သူမက ပခုံးလေးတွန့်သည်။

တတ်လည်း တတ်နိုင်လိုက်တာ။

“ဆောရီး...ဆောရီး၊ ဒီအပေါ်မှာက မင်းရဲ့အခန်းပဲ
ရှိတာဆိုတော့...”

“အင်းပေါ့...ကျွန်မပဲလို့ တိတိကျကျဖွပ်ဖွပ်လို့ ရတာပေါ့
နော်”

သူက တိုးတိုးဖွဖွ ရယ်သည်။

စောစောက ဒေါသတွေ သူ့မျက်နှာမှာ မရှိတော့ပြီ။

နည်းနည်း အားနာပုံနှင့် ရယ်ချင်နေပုံ။

ဟွန်း...။

လှိုင်းလွင့်ပြာက သူ့ကိုရန်မလုပ်ဘဲ စိတ်လျှော့လိုက်၏။
မျက်စိတွေစပ်ကာ အိပ်ချင်စိတ်က မပြယ်။ ပြန်အိပ်ဖို့က အရေးကြီး
သည်။ သူနှင့်ဆက်ပြီး အခြေအတင် မဖြစ်ချင်တော့ပါ။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

=====

“ဟုတ်ကဲ့”

လှိုင်းလွင့်က မြန်မြန်မြန် အေးရောဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်
လိုက်တာ။ ပြီးတော့ သူ့ကို တံခါးပိတ်ပေးဖို့ ပြန်အလှည့်...

“အဲ”

ကြမ်းပြင်မှာ ရေတွေနှင့်ချောနေတာမို့ စလစ်ဖြစ်ကာ
လျှောကနဲ ယိုင်ထိုးသွားရသည်။ လှိုင်းလွင့် မျက်လုံးကလေး
ပြူးသွား၏။ ဗိုင်းကနဲမကျခင်မှာ သန်မာသောလက်တစ်ဖက်က
လှိုင်းလွင့်ခါးလေးကို ပိုင်ပိုင်မမ်းဆုပ် ထိန်းထားပေး၏။

ရင်ထဲမှာ တဒိန်းဒိန်းနှင့် အခုန်မြန်သွားရ၏။ လိမ့်ကျပြီပဲ
ထင်လိုက်တာ။

သူသာ ဖမ်းမထိန်းထားလျှင်...

သူ့ကို ထူအမ်းသောမျက်နှာကလေးနှင့် ကြည့်ကာ နီးကပ်
လွန်းသော သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်တွန်းမိ၏။

သူက ကမန်းကတမ်း လှိုင်းလွင့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်၏။
သူက အခွင့်အရေးသမား မဟုတ်။ ညအိပ်ဂါဝန် အနီရဲကလေးနှင့်
အစက် နူးညံ့နေသော ကိုယ်လုံးကလေးကို ထွေးပွေ့ထားသည်မှာ

၁၆ အနီး ဝန်းသီခိုင်

သူတစ်ကိုယ်လုံး နွေးတက်လှိုက်ဖိုလာတာတော့ အမှန်ပါ။ သင်းဖျံ
သော ရနံ့လေးတစ်ခုက သူ့ကို ယစ်မှူးစေပါသည်။

လှိုင်းလွင့်က နှုတ်ခမ်းကလေး တစ်ချက်ကိုက်ကာ
မျက်နှာလွှဲပြီး ရှက်စိတ်ကို ကြိုးစားပျောက်သည်။

မတော်တဆ ချောလဲမလိုဖြစ်နေတာကို သူက ကူညီပေးမ
ထိန်းပေးတာ၊ ဒါ သာမန်အဖြစ်ကလေးတစ်ခုပါ။

အသေးစိတ် စံစားနေစရာမလို။

နက်ရှိုင်းစွာ အတွေးချဲ့စရာမလို။

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ် နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်လျှောက်
သွား၏။

လှိုင်းလွင့်က တံခါးကို ဂျိန်းကနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်ပါ၏။

ခုမှပဲ ရင်ထဲ လွတ်လပ်သွားတော့သည်။

ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်မိ၏။

ဘာရယ်ကြောင့်များ သူ့ဆီက အနှံ့အသက်တစ်ခုခု ကျန်ခဲ့
သလို ထပ်မိသလဲ။

သူက အခန်းထဲမှာ မရှိတော့ပါ။ ပြန်သွားခဲ့ပြီ။

'မောင်' လို့မခေါ်ရသေးဘူး ၁၇

သို့ပါသော်လည်း သူ့ဆီက ကိုယ်နှံ့တစ်ခုက လှိုင်းလွင့်ပြာ
ဆီမှာ ကျန်ခဲ့၏။

သူက လှိုင်းလွင့်ပြာကို တင်းတင်းပိုက်ပိုက် ဖက်ထွေးခဲ့
သည် မဟုတ်လား။

မှန်တင်စုံရှေ့မှာ ရပ်မိသောအခါ သူမပါးပြင်ကလေး
နှစ်ဖက်က အင်္ကျီအနီရဲကလေးလိုပဲ ရဲရဲတွတ်ကာနေ၏။

ထိုအကြောင်းအရာကို လှိုင်းလွင့် ပြန်မတွေးချင်တော့ပါ။

“အား...ခင်ဗျားကတော့ လုပ်ပြီ”

ဟောတော့...။ ဟိုတစ်နေ့က ပုဂ္ဂိုလ်လေးပါလား။

လှိုင်းလွင့်အခန်းထဲ ဇွတ်ဝင်လာပြီး ရေတွေသွန်ရကောင်း

မဟုတ်စွဲပြောဆိုခဲ့သူ ကိုလူချော။

ရှိုးကအပြည့်၊ ရေမွှေးနံ့က ချက်ချင်း လှိုင်းလွင့်ဆီ ရောက်

တာ၏။

ကောင်းလိုက်တဲ့ အနံ့ကလေး...

ရေမွှေးနံ့က ရှိပြီးလန်းဆန်းသည်။

လူကို လတ်ဆတ်ကြည်လင်စေသည်။

သူက ရှပ်အင်္ကျီလက်ပြတ် ဂျိုင်းကျယ်နှင့် ကွာတားပန်နှင့်

အိပ်ကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လေးညှင်းရောင်ကတ္တီပါ။

လက်ထဲမှာ စွန်လှလှနှင့် ဘီးလုံးနှင့် ကျန်တစ်ဖက်မှာက

ဆက်တော့ ကွန်ပျူတာလား၊ ဘာလားမသိ။ ခပ်ပြားပြားကလေး

ဆိုင်ထားသည်။

သူကလည်း လှိုင်းလွင့်ကို လှမ်းကြည့်၏။

နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်မက။

အိမ်ခန်းတံခါးကို ဝန်းကနဲတွန်းမိခိုက် တစ်ဦးဦးနှုတ်
တိုက်မိသံ ‘ဒုတ်’ဆိုတာကို ကြားရပြီးနောက် ‘အား’ဆိုသော
နာကျင် အော်ညည်းသံကိုပါ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဆောရီး...ဆောရီး”

ဘယ်သူမှန်းမသိခင်ကတည်းက တောင်းပန်မိ၏
လှိုင်းလွင့် အပြစ်သက်သက် မဟုတ်ပါလား။

တော်ရုံတန်ရုံ ကိုယ့်တံခါးရှေ့ လှေကားမှာ လူသူ မ
တတ်ပါ။ ကိုယ်က အမြင့်ဆုံး အပေါ်ဆုံးထပ် မဟုတ်လား။

၂၀ ပန်းသီခိုင့်

“အပေါ်မှာ စွန်သွားလွှတ်မလို့၊ အလှ လွှတ်တာပါ။
စွန်တင်ထားပြီး သီချင်းနားထောင်မလို့လေ”

သူက ဖော်ရွေလိုလားစွာ ရှင်းပြပါသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ပန်းခြံကလေးနှင့် သာယာလွန်းတာကို
အောက်ထပ်စတိုးဆိုင်က ကောင်မလေးပြောပြလို့ သိထားပေမယ့်
တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးခဲပါ။

ကိုယ်က အပေါ်ဆုံးထပ်အခန်းပေမယ့် မရောက်ဘူးတာ
သူများတွေက မကြာခဏတက်လာပြီး အပန်းဖြေကြတာ တွေ
ပါသည်။

“ခင်ဗျား အပြင်သွားမလို့လား”

“သိလို့လား...ရှင်နဲ့မှ မသိတာ”

လှိုင်းလွင့်စကားကို သူက ဟက်ကနဲရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ် မသိသေးဘူး။ ဟိုနေ့က ကျွန်တော် ရယ်
သန်း၊ စွပ်စွဲမိတာ၊ ဆော့ရီးပါဗျာ...တောင်းပန်ပါတယ်၊ အပေါ်မှာ
ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းပြီး ရေပိုက်မပိတ်မိလို့ ရေတွေ ကျလာတာ
ပါ။ ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ”

• ဉာဏ်ဝင်းစာပေ •

‘မောင်’ လို့မခေါ်ရသေးဘူး ၂၁

တော်သေးတာပေါ့။

အမှားကိုသိပြီး ဝန်ခံတောင်းပန်တတ်တာ။

သူ့ဘက်က မရိုင်းဘူးဆိုမှတော့ လှိုင်းလွင့်ကလည်း

ယဉ်ကျေးသူကလေးဆိုတာ...

“ကျွန်မလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာအတွက်”

သူက မျက်ခုံးပင့် မေးလာ၏။

“ကျွန်မ ချော်လဲမလို့ ရှင်ထိန်းပေးထားလို့လေ၊ လိန်ကျပြီး
ဆိုရင် ဘယ်လောက်နာမယ်ဆိုတာ ပြောလို့မရဘူးလေ”

“ဒါပေါ့...ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား
ကျွန်တော့်ရှေ့ရောက်တိုင်း ချော်လဲမလို့ဖြစ်ရင် ကောင်းမလားလို့”

သူ့အပြောက သူမမျက်နှာကလေး နွေးတက်သွားစေပါ
သည်။

“အလကား စတာပါ”

မိုးတိမ်မင်းက သူကလေးကို စိတ်ပါလက်ပါ စကားဆို
နေမိပါသည်။

• ဉာဏ်ဝင်းစာပေ •

သူကလေးက ခုလိုဆိုတော့လည်း တော်တော်လှနေတယ်။

တီရှပ်အနက်ရောင်ကလေးက လက်မောင်းသားကလေးတွေ ပေါ်အောင် ပါးလုပ်နေ၏။

Over Coat အသေးကလေးက ဂျင်းနက်ပြာအဖွားအဖွား၊ အမျှင်အမျှင်ကလေးတွေနှင့်။

အသားကပ်ဘောင်းဘီရှည် အနက်ကလေးက ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိရှည်ပြီး ဘောင်းဘီပေါ်က ထပ်ဝတ်ထားသော ဂျင်းနက်ပြာရောင် စကဒ်တိုတိုကပ်ကပ်ကလေးက အတွန့်အဖက်ကလေးတွေ ပါသည်။

ခဲတံချွန် ဒေါက်ဖိနပ်မြင့်မြင့်ကလေးက ဝင်းနှစ်သော ခြေထောက် ပြည့်ပြည့်ကလေးမှာ ပေါ်လွင်လွန်း၏။

သူမပုံစံ လှတပတကလေးက နှစ်သက်စရာကောင်းသလို ဆံပင်ကလေးနှစ်ထပ်စည်းထားတာရော၊ ရေမွှေးနံ့ကလေးသင်းနေတာရော...သူ့ကို ရင်ခုန်စေသလိုပါ။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုမှာ သီချင်းဆိုဖို့ပါ”

“ဪ”

သူမလက်ထဲမှာ သားရေအိတ်နှင့် ထည့်ထားတာက ခြေတာတစ်လက်။

ဂစ်တာအိတ်ကို သူမြင်သားပဲ၊ စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားသော အိတ်ကလေးထဲက Hand Phone အနီရဲကလေးကိုလည်း

တွေ့သည်။

“မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပေါ့”

သူ့စကားကို လှိုင်းလွင့်က ပြုံးသည်။

“ဒါဆို”

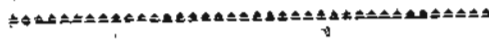
သူက ပြုံးစစ စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော်က မိုးတိမ်မင်းပါ”

ဟု မိတ်ဆက်လာ၏။ လှိုင်းလွင့်က ခေါင်းကလေး ညှိတ်ပြကာ...

“ကျွန်မက လှိုင်းလွင့်ပြာပါ”

ဟု ဆိုမိ၏။

သူက လက်သီးဆုပ်ထားပြီး လက်မကလေးကို လှုပ်
ပြသည်။ လှိုင်းလွင့်က နားမလည်။

“လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်မယ်လေ”

“ဪ”

လှိုင်းလွင့်က အဲဒီတော့မှ သဘောပေါက်ပြီး လက်သီး
ကလေးဆုပ်ကာ လက်မကလေးထုတ်ပြီး သူ့လက်မကလေးမှ
သွားထိလိုက်၏။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်
ရဲပါဘူးဗျာ”

သူက ပန်းတွန့်ကာ ပြောလာ၏။

“တော်ကြာ ပါးရိုက်လိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မယ်
အဲဒီတော့ လက်မချင်းပဲထိပြီး နှုတ်ဆက်တာကောင်းပါတယ်”

သူက စကားပြောကောင်းသူ တစ်ယောက်လား။

မိတ်ဖွဲ့နှုတ်ဆက်ပုံက အဆန်းတကြယ်။

“သိသွားကြပြီဆိုတော့ တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြော
တာပေါ့”

“အင်း...နောက်မှ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူနဲ့ နေတာလဲ၊ တစ်ယောက်တည်း
လား”

“လောလောဆယ် တစ်ယောက်တည်းပါပဲ၊ ဒေါ်လေးက
သူမို့ ခဏပြန်သွားတယ်လေ”

“အဒေါ်နဲ့ နေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ တူနေပြီ၊ ကျွန်တော်က ကြီးတော်ကြီး
ကြောက်လို့ ဒီမှာလာနေတာ”

“ရှင်”

“ကြီးတော်က စည်းကမ်းကြီးတယ်၊ ချုပ်ချယ်တယ်၊
မလွတ်လပ်ဘူး”

“အဟင်း”

သူ့ကိုကြည့်ရတာတော့ လူဆိုးပုံမဟုတ်ပါ။

ရှုပ်လား၊ မရှုပ်လားဆိုတာတော့ မသိရသေး။ ထက်မြက်
တာ၊ သွက်လက်တာတော့ သိသာလွန်းနေပါသည်။

“See You Again...ကျွန်တော်တို့ ထပ်တွေ့ကြသေး
တာပေါ့”

“အင်း”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ခြေလှမ်းစသည်။

သူက ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ ကျယ်လွင့်သော ဝရံတာထပ်ဆီ၊

လှိုင်းလွင့်က သီချင်းဆိုဖို့ မင်္ဂလာစဉ်ခံယူရာ Sedonaဟိုတယ်ဆီ။

သူ့လိုပါပဲ...

သူနှင့် အေးအေးလူလူ စကားပြောချင်သေးသည်။

သူ့စတိုင်လ်၊ သူ့အပြောက မဆိုး။ ခေတ်မီပြီး ပွင့်လင်းသည်။

လှိုင်းလွင့်နှင့် ဘဝချင်း၊ အနေအထားချင်း ခပ်ဆင်ဆင်
တူသည်။

လူငယ်ချင်းဆိုတော့ ရင်းနှီးလွယ်သည်။

ပြောမယ့်သာ ပြောတာ...

သည်တစ်တိုက်လုံးမှာ သူမနှင့် ရင်းနှီးခင်မင် ရောရော
ထွေးထွေးနေတာ ဘယ်သူမှမရှိ။

အခုမှ သူနှင့် စတင်ရင်းနှီးတာ။

လှိုင်းလွင့်ကလည်း သူငယ်ချင်းငတ်နေတာ၊ အိမ်နီးချင်း...
အခန်းနီးချင်း မိတ်ဆွေလိုချင်နေတာ...

ရှင်နော်...

မိတ်ဆွေဆို မိတ်ဆွေပဲ။

ရှင်မျက်လုံးတွေရဲ့ ရွန်းရွန်းစားစားအကြည့်တွေက ရုတ်

သိမ်းပေး။

စည်းမကျော်ကြေး...

သည့်ထက်နည်းနည်း ပိုခင်မင်ရင်းနှီးလာလျှင် ပြောပြ

တာ၊ မြစ်ရမည်။

အဖြူရောင်မိတ်ဆွေတွေပဲ ဖြစ်ပါရစေလို့...

သူ ကမန်းကတမ်းပြေးလာပြီး အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်

အိမ်

“ဟင်”

လှိုင်လွင့်ဖြာပါလား... ညကြီးမိုးချုပ် ဘာဖြစ်လို့လဲ။

“အိပ်နေပြီလားဟင်... အားနာလိုက်တာ”

“အခုပဲ တီဗွီပိတ်ပြီး အိပ်ရာဝင်တာ”

လှိုင်လွင့်ဖြာက မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့်...

“အခန်းတံခါး ဖွင့်မရလို့”

“ဗျာ”

“ညနေက အလောတကြီး ထွက်သွားတာ သော့တွဲကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ မဟည့်မိဘူး”

“ဟောဗျာ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အခု အခန်းထဲ ဝင်မရလို့”

န

“လာလေ... ဒီမှာ ခဏထိုင်ဦး”

သူက တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ထားပြီး သူမကို ဧည့်ခန်းဆိုဟာမှာ ဘင်ထိုင်စေ၏။

“ကိုမိုးတိမ်... ကိုမိုးတိမ်”

တံခါးကို တကိုးကိုးရမ်းရမ်းရင်း သူ့မှာမည်ခေါ်နေတော့ အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် သူ ငေါက်ကနဲ ထထိုင်ပြီး ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ရသည်။

ဘယ်သူလဲ ?

သူတို့ ဘယ်သူခေါ်နေတာလဲ ?

“ကိုမိုးတိမ်မင်း”

ခေါ်သံက ဆက်တိုက်၊ ရပ်တန့်မသွား။

နေရာမရွေးရပ်ပြီး သူက ခဏစဉ်းစားနေကာ အိမ်ထဲဝင် သွားပြီး စက္ကူဗူးတစ်ခု ဆွဲယူထွက်လာ၏။

“ကျွန်တော့်မှာရှိတာ ဒါတွေအကုန်ပဲ၊ ကျွန်တော် သွား ကြိုးစားကြည့်မယ်၊ ဒီအချိန် သော့သမားလည်း လမ်းထိပ်မှာရှိမယ် မထင်ဘူး၊ ပြန်ရောပေါ့...ကျွန်တော်ပဲ သွားဖွင့်ကြည့်ရမယ်”

“လှေကား မီးမှောင်နေတယ်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ရှိရဲ့လား၊ ဘေးခန်းကို တံခါးခေါက်ပြီး အကူအညီတောင်းမလို့၊ ကလေးငယ် လေး မွေးထားတာ ဆယ်ရက်လောက်ပဲရှိသေးတော့ အရမ်းအားနာ တာနဲ့ ဒီအချိန် အိပ်နေလောက်ပြီ”

“ဟုတ်လား...ကြုံပြောတာ တော်သေးတယ်၊ ကျွန်တော် မသိဘဲ သွားနှိုးမိရင်အခက်”

မိုးတိမ်မင်းက ပလာယာတို့၊ ဝက်အူလက်တို့ ဘာဘာ ညာညာ တန်ဆာပလာတွေ စုံစေ့အောင်ထည့်ထားသော စက္ကူ ကတ်ထုဗူးနှင့် ဓာတ်မီးကိုယူကာ တက်ဖို့ပြင်၏။

“ဪ...ခင်ဗျားပင်ပန်းလာရင် အေးလေ... အေးဆေး နားလေ၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အအေးဗူး ရှိတယ်၊ စားချင်တာ

စား...တံခါးဖွင့်မရတော့လည်း ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အခန်းမှာပဲ ဒီညအိပ်လိုက်ပေါ့...မနက် သော့သမားလာမှ ဖွင့်လို့ရမယ်”

သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်ကာ သက်ပြင်းလည်း ရှိုက်မိ၏။ လောလောနှင့် အိမ်အခန်းသော့ မေ့သွားခဲ့တာ လှိုင်လွင့်ရဲအပြစ်ပါ၊ ညကြီးမိုးချုပ် သူကူညီပေးတာပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို့ပါ။

သော့ခလောက်က သုံးခုတောင်ခတ်ထားတာ၊ သူ့ဖွင့်လို့ ရပါ့မလား။

ဟင်း...

သူက သော့တူပိဇ္ဇာလည်း မဟုတ်။

ဖွင့်မရဖို့က ရာနှုန်းများသည်။

တံခါးဖွင့်မရခဲ့လျှင် လှိုင်လွင့် ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ့အခန်း ထဲမှာ အိပ်လို့သင့်တော်ပါ့မလား။

သူကလည်း တစ်ယောက်တည်းနေတာ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

ဗိုက်ထဲကလည်းဆာ၊ လူကလည်း ပင်ပန်းနိုးချိကာ ခေါင်းပင် မူးချင်လာ၏။

အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး

အိပ်စားကာ အားပါးတရ အိပ်ပစ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာ...

နမောနမဲ့နိုင်လွန်းသော ကိုယ့်အပြစ်...

ဘာများ တတ်နိုင်မလဲ။

ပိုက်ဆံအိတ်ကို မှန်စားပွဲပုကလေးပေါ် အသာချပြီး

ဆိုဖာကို ခြေပစ်လက်ပစ် မှီချသိုင်မိ၏။

ကိုမိုးတိမ်မင်းကတော့ ကြိုးစားပမ်းစား ကူညီပေးရှာပါ

သည်။

သည်တိုက်မှာ သည်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတာ တော်

သေးသည်ပဲ။

သူ့အခန်းတံခါးကို ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ခေါက်ပြီး

အကူအညီ တောင်းလိုရသည်။

သူ...သူ့အခန်းမှာ ရှိနေရင်ပေါ့။

မိုးတိမ်မင်းက ချွေးပျံ့ပျံ့နှင့် အခန်းရှိရာပြန်ရောက်လာ၏။

သော့ခလောက်က သုံးခုကြီးများတောင် ခတ်ထားတာ။ ခုထက်ထိ

အိပ်ရာမှ ဖွင့်လို့မရသေးပါ။ စပုတ်တံသေးသေးကလည်း မရှိ၊

အိပ်ရာနှင့် ဖွင့်ရမှန်းပင် မသိ။

သော့ခလောက်တွေက ရိုက်ဖျက်ဖွင့်သည်ထား...တံခါး

ကပ်ထားသော သော့တစ်ခုက တံခါးပါ ဖျက်မှ ရလိမ့်မည်။

ဒုန်းဒိုင်းထုရိုက်ဖွင့်ဖို့ရာ ဘေးခန်းက မီးနေသည် အားနာ

အရာ။

သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိ။

အိပ်ချင်စိတ်ပင် ပျောက်သွားရပြီ။

“ဟာ”

အခန်းထဲဝင်လာတော့ ဆိုဖာမှာ လက်ကလေးဆန့်ထ

အိပ်ပျော်နေသော လှိုင်လွင့်ပြာ။

ဘယ်လောက်ထိ ပင်ပန်းလာသလဲ မသိ။

ခဏကလေးနှင့် အိပ်ပျော်သွားတာ။

နှိုးရခက်၊ မနှိုးရခက်နှင့် သူ ခြေစုံရပ်ကာနေမိ၏။ အ

ထဲလည်း သူမဝင်ရဲပါ။

ဟူး...

ဘယ်လို ကောင်မလေးလဲ...

အခန်းသော့မေ့ခဲ့ပြီး အပူအပင်ကင်းကင်း အိပ်ပျော်

ရှာတာ...

လှိုင်လွင့်က ကလေးလေးတစ်ဦးလိုပါပဲလား...

မိုးတိမ်မင်းက အခန်းတံခါးအနီးမှာ ခုံတစ်လုံးချ

ထိုင်နေမိ၏။

“ဟင်...”

သူမက ချက်ချင်းပဲ ပြန်နိုးလာသည်။

“ဖွင့်လို့ မရဘူးလား”

“မရသေးဘူး”

လှိုင်လွင့်ပြာက ဝါးကနဲသမ်းဝေပြီး သူ့ကို ကြည့်၏။

“ကျွန်မ အရမ်းဗိုက်ဆာနေပြီ”

“စားလေ... ခင်ဗျားစားချင်တာ စားလို့ရပါတယ်၊

အားမနာပါနဲ့”

အိမ်ရှင်က အဲဒီလိုကြီးဆိုလာပေမယ့် လှိုင်လွင့်က မဝံ့မရဲ

ဖြစ်မိ၏။

ထမင်းစားခန်းအထိဝင်ပြီး သွားစားရမှာ အားတုံအားနာ။

“ရှင်... ကျွန်မကို တစ်ခုခုကျွေးပါလား”

“အိုကေ... ခင်ဗျားအားနာရင် ကျွန်တော် သွားယူပေး

အယ်၊ ခဏစောင့်ဦး”

“ကျေးဇူးပဲ”

ဆာလွန်းတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်။

သူနှင့် လှိုင်လွင့် မိတ်ဆွေတွေပဲ။

လှိုင်လွင့်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ တွေးလိုက်၏။

သည်လိုအချိန်မှာ သူ့ကို အားနာနေလို့လည်း မရတော့ပါ။

ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ခင်မင်လို့ရတာ သူပဲရှိတာ မဟုတ်လား။

“ခင်ဗျား...ဘာကြိုက်လဲ”

မိုးတိမ်မင်းက ပြန်ထွက်လာပြီး မေးသည်။

“ရပါတယ်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆာပြေတစ်ခုခုပေါ့...”

အဆင်ပြေတာပဲ လုပ်ပါ”

“အဆာပြေစားလို့ ရပါ့မလား...ဒီညအဖို့ ခင်ဗျားအဆင်

ထဲက ဘာမှသွားယူစားလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

လှိုင်လွင့်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက 'Hand Phone' က

ဆွဲထုတ်ယူပြီး 'Game' ကစားနေလိုက်၏။

စိတ်မညစ်ချင်၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားရုံပဲ

မည်။

လမ်းထိပ်က တည်းခိုခန်းမှာပဲ သွားအိပ်ရမလား။

အခန်းသော့တစ်ချောင်းက အရေးပါလိုက်တာ...

သော့ကလေး လွယ်လွယ်ဖွင့်ပြီး အခန်းထဲဝင်လို့ရတုန်းက

သည်သော့တန်ဖိုးကို အမှတ်တမဲ့ မေ့နေခဲ့ပါသည်။

“ရှေ့...ဒီမှာ ကြက်ဥကြော်၊ ထမင်းလည်း ရှိတယ်၊

ဆေါင်မုန့်နဲ့ စားလည်း ရတယ်”

သူက မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြင်ဆင်ပေးရှာ၏။ သည်လောက်

သဘောကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပါ။

“ကော်စီတစ်ခွက်ပါ ဖျော်လာတယ်၊ ဗိုက်မပြည့်သေးရင်

ဇနီးသီးစား”

“ရပါပြီ”

လှိုင်လွင့်ပြာက ဟန်မဆောင်နိုင်။ အပေါ်ယံတွေ ကွာကျ

တာ သူရှေ့မှာပဲ အားပါးတရ စားလိုက်၏။

ဗိုက်ပြည့်သွားမှပဲ ကျန်တာဆက်စဉ်းစားရတော့မည်။

အိပ်ခန်းကို တစ်ချက်ကြည့်မိ၏။ သူလည်း အိပ်ကောင်းခြင်း

အိပ်ရ။

“ရှင်ကို အပူရှယ်ယာတစ်ဝက် ခွဲပေးသလိုဖြစ်နေပြီ၊

ဘာကယ်ပါပဲ”

“ရပါတယ်”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမန်း မသိတော့ဘူး”

“ဒီဧည့်ခန်းမှာပဲ အိပ်ပေါ့၊ ဖွင့်မရခဲ့ရင် ကျွန်တော်က ဝရန်တာ ထွက်အိပ်မယ်၊ ဝရန်တာတံခါးကို ခင်ဗျား ပိတ်ထားလိုက်”

သူက အဖြစ်နိုင်ဆုံးကို ပြောပြတိုင်ပင်လာ၏။

လက်ခံရမလား...လက်မခံရဘူးလား။

သူ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ဆင်းသွားလျှင် လှိုင်လွင့်ဖြာကို ဘယ်သူက ကူညီမှာလဲ...

“ရှင့်ကို အရမ်းအားနာတယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“အိမ်ရှင်ကို ဝရန်တာ ထွက်အိပ်ခိုင်းရမယ်လေ”

“ရပါတယ်...ကိစ္စမရှိဘူး၊ တစ်ညတလေပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လှိုင်လွင့်ဖြာက သူ့စကားကို လက်ခံလိုက်၏။

“ခင်ဗျား အင်္ကျီလဲထားမလား”

“အင်း”

သူက ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်တစ်ထည် ယူလာပေးပြီး နံရံမှာ ဘယ်ထားသော ဂစ်တာဆွဲယူပြီး ဝရန်တာ ထွက်သွား၏။

“ရှင် ဘယ်လိုအိပ်မှာလဲ”

“ဝရန်တာမှာ ဒရင်းဘက်ခံချပြီး အိပ်လိုက်မယ်လေ၊

ရပါတယ်...မပူပါနဲ့”

“ပြီးရော...ပြီးရော”

သူက ဂစ်တာတီးကောင်းသူတစ်ယောက်ပါလားဆိုတာ မျှော်လင့်ဘဲ သိခွင့်ရ၏။

ငြိမ်ငြိမ်အေးအေး ဂစ်တာသံက နားဝင်ချိုလှပါသည်။

သူလိုမျိုး သီချင်းမဆိုပါလိမ့်...အသံမကောင်းလိုလား။

ဂစ်တာသံက သီချင်းသံမပါတော့ တစ်မျိုးလည်းဆန်းနေသည်။ ဂစ်တာသံချည်းသက်သက် နားထောင်နေရတာ။

သူပေးသော ရှုပ်အင်္ကျီလေးကို ဝတ်လိုက်မှ ပေါ့ပါးသင်ပြောတော့သည်။

နောက်ဆို နမောနမဲ့လုပ်လို့ မဖြစ်တော့ပါ။

သောကျန်ရစ်ခဲ့တာ ကြီးမားသောပြဿနာ၊ အခန်းထဲထဲ
မရတော့ ဘယ်လိုလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းကို မသိ။ ပင့်သက်ဖြာရ
သင်ခန်းစာယူနေမိ၏။

မိုးတိမ်မင်းဆိုသော ကိုလူချောက ခုမှ သိကျွမ်းခင်
တာ။

ငယ်ပေါင်းကြီးမော် သူငယ်ချင်းတွေလည်း မဟုတ်၊
လှိုင်လွင့်ကို အထင်များသေးသွားပြီလား၊ မကောင်းတတ်လို့
ကူညီရတာ။ ညကြီးမိုးချုပ် သည်လိုမျိုးအကူအညီကို ဘယ်သူ
ကြည်ဖြူလိုလားစွာ ပေးချင်မှာတဲ့လဲ။

အစကတည်းက သူ့အခန်းတံခါး လာမခေါက်မိလို့
အကောင်းသားဟု နောင်တက ရချင်သည်။

“ကိုမိုးတိမ်မင်း”

ဝရန်တာရှိရာ လျှောက်သွားပြီး သူ့ကိုခေါ်၏။

“ဗျာ”

သူက ဂစ်တာတီးတာ ရပ်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်ကာ

“ဘာလိုလို့လဲ”

ဟု မေးလာ၏။

“ကျွန်မ အရမ်းအားနာလို့ပါ”

သူက လှိုင်လွင့်ပြာကို ရယ်ချင်သလိုကြည့်၏။

သူ့ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဆံပင်တွေ ကပိုကရိုကျနေပုံကလေးက
တော်တော်ချစ်စရာကောင်းသည်။

“အားနာတာနဲ့ ကျွန်မ အိပ်မပျော်ဘူး”

“ဖြစ်ရလေဗျာ...ဘာအားနာစရာရှိလဲ၊ ကျွန်တော်
ခင်ဗျားကို ကူညီချင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလောက်ကလေးကို
ဘာမှ အပန်းမကြီးဘူး”

“ကျွန်မတို့က အခုမှ ခင်မင်ရုံရှိသေးတာ”

“ကဲ...ဒီလောက်အားနာရင်လည်း နေ့တိုင်း ဟင်းတစ်
ခွက် လာပို့စေဗျာ”

သူ ကျေးဇူးဆပ်ခိုင်းပုံက ရွတ်နောက်နောက်၊ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်တော့ ပေါ့ပါးသွား၏။

စောစောတုန်းကလောက် အနေကျဲ့ စိတ်ကျဉ်းကြပ်
မနေတော့ပါ။

၄၂ ခန်းသီခိုင့်

“ခင်ဗျား ဘာမှမတွေးဘဲ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်လိုက်ပါ။
ဒါမှ ကျွန်တော် ကူညီရက်ဖူးနပ်မှာလေ၊ အိမ်နီးချင်းတွေပဲဗျာ...
ဒီလောက်ကလေးကို ပုံကြီးချဲ့ အားနာမနေပါနဲ့”

“အင်း...အားမနာတော့ဘူး”

“ခင်ဗျား လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သလိုသာနေ၊
ကျွန်တော်လည်း အခန်းထဲမှ ဝင်လာလို့မရတာ၊ ဒီဝရန်တာမှာ
ကျွန်တော်ရှိမယ်”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

မနက်စောစော အိပ်ရာနိုးမှပဲ အခန်းတံခါးဖွင့်ဖို့
သောသမား ခေါ်ရမည်။

ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ အိပ်ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံး။

တံခါးခေါက်သံ တိုးတိုးလေးကြောင့် ဧည့်ခန်းက
နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာမှာ အိပ်ပျော်နေသော လှိုင်းလွင့်ပြာ နိုးလာ
ခဲ့ပါသည်။

နာရီကိုကြည့်မိသောအခါ မနက်ခြောက်နာရီစွန်းရုံကလေး
ရှိသေးသည်။

ဘယ်သူများလဲ။

တံခါးခေါက်သံက ညင်သာ၏။

သူ့အသံ တစ်ယောက်ယောက်များလား...

တံခါးသွားဖွင့်ရမှာ လှိုင်းလွင့် ဝန်လေးတွန့်ဆိုင်းကာ နေမိ
ဝါသည်။

သူ့ကောင်မလေးဆို ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ...

လှိုင်းလွင့်ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ...

ဒီလိုမျိုး ကူညီရကောင်းလားဟု သူတို့သူတို့ချင်း ပြဿနာ
တက် စကားများကြရင်...

သူမ ဖင့်သက်ရှိက်မိ၏။

အဆက်မပြတ် တံခါးခေါက်နေတော့ မလွဲမသွေ ဖွင့်ရမှာ
ပါပဲ၊ ထပ်ပြီး တံခါးခေါက်နေလျှင် ဘေးခန်းကပါ ဖွင့်ကြည့်လာ
လိမ့်မည်။

ကိုမိုးတိမ်မင်းကတော့ ဝရန်တာမှာမို့ တံခါးခေါက်သံ
ကြားရပုံမရ၊ နီးဟန်မတူသေး။

သူ့ကောင်မလေးဖြစ်ဖြစ်...

သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖြစ်...

သူရဲသရီးသဒင် ဘာဘာညာညာကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်းပြ
ရမည်။

အကြောင်းစုံရှင်းပြလျှင် နားလည်ပေးနိုင်မှာပါ။ အခန်း
တံခါးဖွင့်မရတာ အမှန်ပဲမဟုတ်လား။

ရှောင်ပြေးလို့လည်း မရသည့်အတူတူ၊ တံခါးဖွင့်ပေး
လိုက်တာပဲ အေးသည်။

လှိုင်းလွင့်ပြာက စောင်ကိုဖယ်ခွာပြီး ဆိုဖာပေါ်က ဆင်း
လိုက်၏။

အခန်းတံခါးဆီ လျှောက်သွားကာ တံခါးကို ရဲရဲတင်းတင်း
ပဲ ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

သွေးအေးစွာ ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။

တံခါးဖွင့်သွားတော့ မြင်လိုက်ရတာက အဒေါ်ကြီးတစ်
ဆယက်၊ မျက်မှန်တစ်လက် တပ်ထားပြီး လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်
လှလှချိတ်လို့၊ နဲ့သာဖြူနဲ့သင်းသင်းကို ရှူရှိုက်လိုက်ရတော့
ဒေါ်လေးကို ချက်ချင်း သတိရသည်။

ဒေါ်လေး မရှိလို့ ဒါတွေဖြစ်ရတာ။

ဒေါ်လေးရှိနေစဉ်က အိမ်ပြန်လာလျှင် အားလုံး အဆင်
သင့်၊ အမောပြေစာကလေးကအစ အားလုံးပြင်ပေးထားတာ။

ဒေါ်လေးရယ်... မြန်မြန်ပြန်လာပါတော့ဟု တမ်းတခိုက်ရင်း သည်နေ့ခင်း ဒေါ်လေးဆီ ဖုန်းဆက်မှပဲဟုလည်း တွေးမိခိုက်

“ညည်း ဘယ်သူတုန်း”

ဆိုသောမေးခွန်းကို စတင် ရင်ဆိုင်ရပါသည်။

“ရှင်”

“ညည်း ဘယ်သူလဲ... ငါ့တူကလေးနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်လဲ... ဘာလို့ အခန်းထဲ ရောက်နေတာလဲ”

“ဟို”

“အခုခေတ် မိန်းကလေးတွေ ခက်ပါလား...”

ပြောပြောဆိုဆို လှိုင်းလွင့်ပြာကို တွန်းထိုးဖြတ်ဝင်ကာ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်သွားပြီး...

“မိုးတိမ်... မိုးတိမ်... မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီလို စည်းကမ်းဖျက်ချင်လို့ ဒီအခန်းကို ပြောင်းလာတာပေါ့လေ”

ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆူငေါက်တော့သည်။

မိုးတိမ်မင်းလည်း အလန့်တကြား နိုးလာပြီး...

“လှိုင်းလွင့်... လာဖွင့်ပေးဦး”

ဟုဆို၏။ လှိုင်းလွင့်က ဝရန်တာဂျက် ပြေးဖွင့်ပေးမှ မိုးတိမ်မင်းက ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာပြီး အရင်ဦးဆုံး အခန်းတံခါးကို သွားပိတ်၏။

“ကြီးမေရာ... တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ၊ ခေါင်းတောင် ကိုက်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးထင်ကုန်ပါမယ်၊ ခက်တော့တာပဲ”

“အမယ်... မင်းကပဲ ရှက်နေသေးတယ်၊ ဒါဆို ဒီလို သိက္ခာမရှိတဲ့အလုပ် ဘာလို့လုပ်တာတုန်း၊ အခုချက်ချင်း ဒီကောင်မလေးကို ထွက်သွားခိုင်းစမ်း”

“အဲ့ဒီလို ထွက်သွားခိုင်းလို့ မရဘူး”

“ဘာ”

ကြီးမေက မိုးတိမ်မင်းကို စားမတတ် ဝါးမတတ် ကြည့်ကာ...

“မင်းစကားက ဘာလဲ... မင်းက အဖျော်ရှာတာ မဟုတ်ရင် မိန်းမမိုးတာလား... ငါ့အရိပ်အောက်က လွတ်ပြီဆိုပြီး ဒါမျိုး လုပ်လို့ရမလား... ငါ သဘောမတူဘူး”

“ကြီးမေ... ရမ်းသန်းမပြောနဲ့”

“ဟဲ့...ငါက ရမ်းသန်းပြောလိုလား၊ မင်းရုပ်အင်္ကျီကြီး
ဝတ်ပြီး မင်းအခန်းထဲ ရောက်နေတာ”

“တော်ပါတော့ဗျာ...လှိုင်းလွင့်ကို အားနာစရာ ကောင်း
နေပြီ ကြီးမေရဲ့”

“မင်းနော်...ငါ့ကို မုန်လာဥ မလုပ်နဲ့၊ တည့်တည့်ကြီး
မြင်ကွဲဟာကို”

“မဟုတ်ဘူး...ကြီးမေ မှားနေပြီ”

“သံသယကြီးလိုက်တာ ကြီးမေရာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီလိုလူ
လား...သူက အပေါ်ထပ်အခန်းက...အခန်းသော့ အထဲမှာ မေ
ကျန်ခဲ့လို့၊ ပြန်ရောက်လာချိန်က အရမ်းမိုးချုပ်နေပြီ၊ အဲဒါကြောင့်
ကျွန်တော်က ဝရန်တာထွက်အိပ်ပြီး သူက ဒီမှာခဏအိပ်တာ၊
ကူညီတာပါ ကြီးမေရာ...အခန်းနီးနီးချင်းတွေ”

“ဪ...ဪ”

ကြီးမေက လှိုင်းလွင့်ပြာကို မနှစ်မြို့စွာ၊ မလိုလားစွာ
အထင်တသေး ကြည့်၏။

သူ့အကြည့်ကို လှိုင်းလွင့် နားလည်ပါသည်။

တလောကလုံးမှာ အကူအညီတောင်းစရာ ငါ့တူတစ်
ယောက်ပဲ ရှိသလားဆိုသော အကြည့်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အခန်းကိုမှ အကူ
အညီတောင်းရသလားဆိုပြီး မေးချင်နေပုံ။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။

လှိုင်းလွင့်ကလည်း လှိုင်းလွင့်ပါပဲ...

မိုးတိမ်မင်းကိုမှ ဒုက္ခပေးမိတာ...

အခုတော့ သူ့မျှော် ကြီးတော်ကြီးကို ဖြေရှင်းနေရတာ
မျက်နှာကြီးပျက်လို့...

လှိုင်းလွင့်ကိုလည်း အားနာနာနှင့် မျက်နှာကြီး နီရဲနေပြီ။

သူ့ကြီးတော်ကလည်း ပြောလိုက်တာ ရစရာမရှိ။ ပစ်စလက်ခတ်
နိုင်လှပါသည်။

တခြားအခန်းက လူတွေနှင့် လှိုင်းလွင့်လည်း တကယ်ပါ
ပဲ။

မိုးတိမ်မင်းတစ်ယောက်တောင် ဟိုတစ်ရက်ကမှ ခင်မင်
သွားခဲ့တာ။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ပဲသိသည်။

ဘယ်သူကများ ယုံမှာလဲ...

သို့သော်...

မိုးတိမ်မင်း၏ ကြီးတော်ကြီး ကြည့်တာကို လှိုင်းလွင့်ပြာ
မကြိုက်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမ်ငယ်သလို ခံစားရပါသည်။

‘ညည်းသော ညည်းဖွက်ထားပြီး ငါ့တူကို တမင်
မြဲဆွယ်နေသလား’ ဟု ဖွင့်မမေးရုံတမယ်ပါ။

လှိုင်းလွင့်က အဲဒီလိုမိန်းကလေးလား...

အခဲရခက်လိုက်တာ...

တစ်ခုခု ဖြေရှင်းပြဖို့ရာကျတော့ လှိုင်းလွင့်က အပြစ်ရှိနေ
သည်။

ပြောစရာဖြစ်အောင် လုပ်မိပြီမို့ ငဲ့ခံရပါ။

“အားနာလိုက်တာဗျာ... ကျွန်တော့်ကြီးမေကို ခင်ဗျား
နားလည်ပေးပါ”

မိုးတိမ်မင်းက ခပ်အုပ်အုပ် တောင်းပန်သည်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တောင်းပန်လို့လည်း မရ။

ပြီးတော့ ကြိုက်မှာမဟုတ်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ ခဏနေဦး၊ ကျွန်တော် သော့သမား
ရောက်ပြီလား သွားကြည့်ပေးမယ်”

မိုးတိမ်မင်းစကားကို လှိုင်းလွင့်ပြာက ခေါင်းညိတ်ပေမယ့်
ကြီးမေက...

“ဒီလောက်အစောကြီး သော့သမားရောက်မလား...
ကော်ဖီသောက်ပြီးမှသွား၊ ဟဲ့... ကလေးမ... ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွေ
ဘာတွေ သေချာရှာပြီးပြီလား... ကြည့်ပါဦး” တဲ့။

ထိုစကားက အတွင်းစိတ်၏ မသင်္ကာမှုနှင့် တစ်ခုခုကို
စွပ်စွဲစစ်ဆေးချင်တာ ပေါ်လွင်လှပါသည်။ လှိုင်းလွင့်ကလည်း
ဆီပြီးသားပါ။

ဖြစ်များ ဖြစ်နိုင်လျှင်...

အခန်းသော့ကို ‘ဥုံဖွ... ပိုက်ဆံအိတ်ထဲရောက်စေ’ ဟု
ခန်းမူတ်လိုက်ချင်ပါသည်။

ခုနေခါများ အခန်းသော့သာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကထွက်လာ

၅၂ ခန်းသိခိုင်း

ဦးမိုးတိမ်မင်းကြီး၏ ကြီးတော်ကြီး အတော်လေးခံရခက်ပြီး
ဆွေငွေခန့်သွားမလား မသိ။

“ကြီးမေရာ...လှိုင်းလွင့်ကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့”

မိုးတိမ်မင်းက လှိုင်းလွင့်ပြာ၏ ပျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာ
ကလေးကိုကြည့်ကာ အားနာလို့မဆုံးတော့ပေ။ ကြီးမေကကား၏
အဓိပ္ပာယ်က ဆိုးရွားလွန်းလှပြီး လှိုင်းလွင့်ကို ငတ်ခိုက်နှစ်နာစေပါ
သည်။

ဟူး...သည်နေ့မနက် အစောကြီးမှပဲ ကြီးမေက ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်။

သူကကိုက အဲဒီလို။

ခုမှတော့ ကံကိုယိုးမယ်ဖွဲ့ရတော့မည်။ ကြီးမေသာ
မရောက်လာခဲ့ရင် အားလုံးအိုကေ။

သူ အားနာစရာမလို။ စေတနာသန်သန်နှင့် ကူညီလို့ရပြီ။

သောသမားခေါ်ပြီး သော့ဖွင့်နေတုန်းမှာပဲ လှိုင်းလွင့်
သုငယ်ချင်း ‘ခန့်ညားမေ’ ရောက်လာ၏။

“ခန့်...အတော်ပဲ ဒီမှာ သော့ကျန်ခဲ့လို့”

“ဟဲ့...ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ရောပေါ့”

“အားနာလို့”

“ဖြစ်ရမယ်...လှိုင်းလွင့် ညက ဘယ်မှာအိပ်လဲ”

‘ခန့်ညားမေ’က သဘောရိုးနှင့်မေးလိုက်ပေမယ့် ဖြေရ

ခက်တာတော့ အမှန်ပါ။

လှိုင်းလွင့် မဖြေဖြစ်ပါ။

“ခန့်တို့ကို အားနာစရာလား...ယောင်းမရယ်”

“ယောင်းမ” ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် မိုးတိမ်မင်းက ခန့်ညားမေ့သိ ဖျတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်၏။ သူတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်ကြသလဲ။

သူငယ်ချင်းချင်း ရင်းနှီးလိုခေါ်တာမျိုးလား...

လှိုင်းလွင့်က အခန်းသော့တွေ အားလုံးပွင့်သွားမှပဲ ဟင်ချနိုင်တော့သည်။

ခန့်ညားမေက မိုးတိမ်မင်းကို ကြည့်ကာ ကြည့်ကာ အကဲခတ် စူးစမ်းနေပါသည်။

လှိုင်းလွင့်က ခန့်ညားမေကို ပြုံးချင်၏။

သူမောင် ‘အဖြူ’ နှင့် ဇွတ်ကို သဘောတူနေတော့တာ

သူမောင်ကဖြင့် အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည် ဝါးလုံးတစ်ချောင်းကို အင်္ကျီပုဆိုးဝတ်ထားသလို ခပ်နွဲ့နွဲ့ စွဲဆောင်စွာ တစ်စက်မှ မရှိ။

လှိုင်းလွင့်က ကြိုက်စရာလား...

“ဒီမှာ ခင်နဲ့ မေ လှိုင်းလွင့်ပြာက အပြတ်သားဆုံး ပြာထားပြီးသားပါ”

ခင်ဆိုတာက တည်ကြည်ခင်၊ ခန့်ညားမေ၏ အစ်မအင်း။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ယောက်ျားနာမည်တွေ။

သူတို့မောင်ကျတော့မှ ‘ဖြူစင်သန့်’ တဲ့၊ မိန်းမဆန် ဆိုက်တာ နာမည်ကိုက...

“နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့မောင်ကို ငါ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ယော့ဘူး၊ အဝေးကြီး...ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ငါ့အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်တဲ့အထိ ယူမယ့်သူမရှိရင်တော့ နင့်မောင်ကို ငါ စဉ်းစားပေးမယ်”

“လှိုင်းလွင့်ပြာရယ်...ရက်စက်လိုက်တာ”

မြတ်ပြတ်သားသား ပြောထားပြီးတာတောင်မှ လူရှေ့သူရှေ့ ရောက်လျှင် ‘ယောင်းမ’လောင်း ခေါ်တုန်းပါပဲ။

“ငါ့မောင်က ကိုင်းပြီးညွတ်ကျနေပြီ...လှိုင်းလွင့် အတိုက်ခံရတာ”

၅၆ * ပန်းသီခိုင်

လှိုင်းလွင့်ပြာက တခစ်ခစ် ရယ်မိ၏။

“ခန့်ရေ...”

“ဟင်”

“ခဏနေဦး...ကျေးဇူးလေး သွားပေးလိုက်ဦးမယ်”

ခန့်ညားမေက မျက်စောင်းပစ်၏။

“အခန်းနီးနားချင်း...ဒါလေး ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးနော်”

“ဪ...ကျေးဇူးဆိုတာ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့စကားလေးလဲ”

လှိုင်းလွင့်ပြာက မိုးတိမ်မင်းရှိရာ ရောက်သွားပြီး ကျေးဇူးစကား ဆိုပါသည်။

“ရပါတယ်...ကျေးဇူး မလိုပါဘူးဗျာ...ဒါပေမယ့် လှိုင်းလွင့်ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် မှတ်မှတ်ရရ သိမ်းထားပါမယ်”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ရှက်စနိုး ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော့်ကြီးမေကြီးကိုလည်း ဗွေမယူပါနဲ့”

“အင်း”

‘မောင်’ လို့မခေါ်ရသေးဘူး * ၅၇

မိုးတိမ်မင်းက လှိုင်းလွင့်မျက်နှာကလေးကို ခပ်စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိ၏။

အိပ်ရာနီးစက အခြယ်အသကင်းသော ပုံစံကလေးက ဩစင်အပြစ်ကင်းပြီး စွဲမက်ချင်စရာ။

ဟိုတစ်ည (လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်ခန့်)က တွေ့ကြပြီး
ချက်ပိုင်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖြစ်သေးပါ။

ကြီးမေက အထင်လွဲနေပြန်ပြီ။

သူတို့က သာမန်မိတ်ဆွေထက် နှမ်းတစ်စေ့ပင် မပိုပါ။

နှိုင်းလွှင့်ပြာကိစ္စတွေက သူနှင့် လုံးဝ မပတ်သက်ပါ။

“အဲဒီကောင်မလေးက နာမည်ပျက်ရှိတယ်”

“ဗျာ”

“လုပ်ပြန်ပြီ ကြီးမေရာ...အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ဆိုင်လို့လား၊

သူနဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မဆိုင်လည်း သိထားတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဇွတ်ပါလား သူက လှိုင်းလွှင့်ပြာ၏ အတိတ်ကို စိတ်မဝင်
စားပါ။ အတိတ်ဆိုတာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ပြန်ပြင်လို့ မရ...
ပြန်နောက်ဆုတ်လို့ မရ၊ ဘာမှ လုပ်လို့မရ။

“စေ့စပ်ပြီးမှ ပျက်သွားတာ...ကောင်လေးဘက်က

မကျေနပ်လို့တဲ့...အဲဒီကောင်မလေးက တစ်ခြားတစ်ယောက်နဲ့
လိုက်ပြေးသွားလို့တဲ့”

ကြီးမေက သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လာသောအခါ သူ နားပင်
မလည်၊ ဘာတွေများ အရေးကြီးလို့ ချက်ချင်းကြီး လာခိုင်းရတာလဲ။
သူ စိတ်ပူပြီး ရောက်သွားတော့ လုံးဝထင်မှတ်သောကိစ္စ
ကို ကြားရသည်။

“မင်းကိုကပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း ပြောမလို့”

ဟု ဆိုပါသည်။

“ဗျာ”

ကြီးမေ အလွဲကြီး လွဲနေပါပြီ။

မိုးတိမ်မင်း ဆတ်ကနဲတော့ ဖြစ်ရပါသည်။
 ဟုတ်မလား...ဒါ အမှန်တကယ်ပဲလား...
 ဒါဆို အဲဒီလိုက်ပြေးသွားတဲ့ ကောင်လေးရော...
 သူမဘေးမှာလည်း မတွေ့ပါလား...

“လိုက်ပြေးသွားတဲ့ ကောင်လေးနဲ့လည်း မယူဖြစ်ဘူးတဲ့
 အဲဒီလို ကြားတာပဲ”

သတင်းက တော်တော်ဆိုးသည်ပဲ။
 မိုးတိမ်က မျက်နှာမပျက်အောင် ဟန်ဆောင်ထား၏။
 ထိုစကားတွေက သူ့ရင်ကို ချို(ဂျို)တစ်ခုနှင့် ခွေမွှေးစေ
 လိုက်သလို နာကျင်စေပါသည်။ ဘာလို့ အဲဒီလိုဖြစ်မှန်း မသိတော့
 မိုးလင်းစ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကလေးနှင့် လှပအပြစ်ကင်းသော
 မျက်နှာကလေးကို ပြန်မြင်ယောင်မိ၏။

“ဒါပဲနော်...အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း
 ကြီးမေ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ကြီးမေက နွယ်ယိမ်းသင်္ဃန်းပဲ သဘော
 တူတယ်၊ အေး...တကယ်လို့ မင်းရှာလာတဲ့ မိန်းကလေးက
 နွယ်ယိမ်းသင်္ဃန်းထက် အစစအရာရာသာရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

ကြီးမေအမြင်မှာတော့ နွယ်ယိမ်းသင်္ဃန်းက ပြီးပြည့်စုံသူ
 လေးပါ...အပြစ်ဆိုစရာ မရှိ။

အပြန်လမ်းမှာ သူ သက်ပြင်းအကြိမ်ကြိမ် ရှိုက်မိသလိုပါ။
 နံ့ထဲမှာ တစ်ခုခုကို နှမြောနေမိတာ၊ မခံစားနိုင်တာ...
 စေ့စပ်ဖူးတယ်...

လိုက်ပြေးဖူးတယ်...
 ကြီးမေစကားတွေက သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေ
 သည်။

လှိုင်းလွင့်ကို မေးကြည့်ဖို့ရာလည်း မဖြစ်သေးပါ၊ ရင်းနှီး
 ခင်မင်ကြတာ ဘာမှမကြာသေးပါ။

မိုးကိမ်မင်းကို သူမက ပြောပြချင်ဦးမှ...ပြီးတော့ သူတို့
 နှစ်ယောက်က ဘာမှမဆိုင်။

သူက ဘာလို့များ လှိုင်းလွင့်ပြာဆီက ဖြေရှင်းစကား
 တစ်ခွန်းတစ်စကို ကြားချင်ရတာလဲ မသိ။
 မိုးတိမ်မင်း ခေါင်းရမ်းမိပါသည်။
 သူ မှားနေပါပြီ။

၆၂ ခန်းသီခိုင့်

တစ်ဘဝဆီ၊ တစ်လမ်းဆီ ဘာမှမဆိုင်သော ကောင်း
လေးစားတတ်စာတ်လမ်းကို သူ သည်လောက်အဖြစ်သည်းလှစွာ
ခံစားနေရမလိမ့်။

လှိုင်းလွင့်ပြာနှင့် သူနှင့် ဘာမှမပတ်သက်ပါ။

လှပသော ပန်းနုရောင်စွန်ကြီးကို ကောင်းကင်ပေါ်
သွင့်တင်ထားရတာ သူ ကျေနပ်လွန်းသည်။

ညနေဆည်းဆာ၏ ကောင်းကင်အရောင် ပြာလဲ့လဲ့နှင့်
တိမ်နိုင်တိမ်လိပ်တို့က အစုတ်စုတ် အဖွေးဖွေးနှင့် လှပလွန်းသည်။

“ကိုမိုးတိမ်”

နီးကပ်လွန်းသောခေါ်သံနှင့် မွေးရနံ့ကလေးတစ်ခုက
သူ့ကို ဆတ်ကနဲ ဖြစ်စေသည်။

အိပ်ပျော်နေတုန်း ပုတ်နှိုးခံသလို အဖြစ်မျိုး။

သည်လိုနှင့်ပဲ တစ်စတစ်စ သူ့ဘဝထဲ ချဉ်းနှင်းစင်ရောက်လာပြီး နှလုံးသားကို အပိုင်စီးကာ စိတ်တိုင်းကျ ခိုးမိုးခြယ်လှယ်တော့မှာလား ရှင်ဘုရင်မလေးရယ်...

သူ့နှလုံးသားက နန်းတော်တစ်ခု ဆိုပါစို့။

လှိုင်းလွင့်ပြာက နန်းတက်ဖို့ကြိုးစားနေသော ဘုရင်မကလေး။

ဒါကို သူ ကျကျနန သဘောမပေါက်သေးပါ။

“ရှင် ဝရန်တာပေါ် တက်သွားတာ တွေ့လိုက်လို့ စကားပြောရအောင် တက်လာတာ”

“အင်း”

သူ လွင့်တင်ထားသာစွန်ကို လှိုင်းလွင့်ပြာက မော်မော်ကလေး ကြည့်၏။

သူက မော်မတ်နေသော သူမလည်တိုင်ကျောကျော အကြည့်ရောက်၏။

သံစဉ်ပုံလော့ကတ်ကလေး၏ အလယ်ခေါင်တွင် ဗုဒ္ဓလုံးကလေးနှင့် ရွှေကြိုးမျှင်မျှင်ပါးပါးကလေး ဆွဲထား၏။

လည်တိုင်ကလေးဆီကတစ်ဆင့် ရင်ညွန့်ဆီအကြည့်ရောက်တော့ သူ ဆတ်ကနဲ မျက်လုံးလွဲမိ၏။

“ဟင်းတစ်ခွက် လာပို့မလို့”

သူ့စကားကို မမေ့သေးဘဲ ပြန်ပြောလာသည်။

“ကျွန်တော်က စတာပါ”

မျက်နှာခပ်လွဲလွဲပြောနေသော သူ့ဟန်ပန်ကို လှိုင်းလွင့်နားမလည်နိုင်ပါ။

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဖော်ဖော်ရွေရွေမရှိတာ ဘာကြောင့်များလဲ...အေးတီအေးစက်မျက်လုံးတွေက တစ်ခုခုကို မျှီသိပ်ထားပုံမျိုး။

သူ့ဘက်က ခါတိုင်းလို ရွန်းရွန်းဝေအောင် စကားတွေမဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသောအခါ လှိုင်းလွင့် မသိမသာ ပင့်သက်ရှိက်မိ၏။

ဟိုတစ်နေ့ကကိစ္စ သူ့ကြီးမေ ဆူလိုက်လို့လား...

သူ့အရွယ်က ကြီးမေအရိပ် ဓလွတ်ကင်းသည့် ကလေးအရွယ်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ...

အတွေးတွေ များနေခိုက်မှာပဲ အင်္ကျီအိတ်ကလေးထဲထဲ
ထားသော Hand Phone အနီရဲကလေးက ချစ်စရာကောင်းသော
သီချင်းသံကလေး ထွက်လာ၏။

လှိုင်းလွင့်ပြာက ဖုန်းကိုဖွင့်ထူးလိုက်၏။

“ဟဲလို”

“ငါပါ”

“ဟဲ့...အဖြူ”

“ဟာ...အဲဒီလိုကြီး မခေါ်စမ်းပါနဲ့”

“အေးပါ...ပြောလေ”

“ငါ နင့်အခန်းဝမှာ...နင် ဘယ်မှာလဲ”

“ဟုတ်လား...လှေကား ဆက်တက်လာလေ၊ လှို
ခေါင်မိုးထပ်မှာ”

“ဪ...အေး”

ဖြူစင်သန့်ကိုခေါ်လိုက်ပြီးမှ မိုးတိမ်မင်း တမျိုး
ထင်မလားဟု တွေးမိ၏။

ခေါ်ပြီးမှတော့ မတတ်နိုင်။

ချက်ချင်းလည်း ဖြူစင်သန့် ရောက်လာ၏။

“လာ...ကိုဖြူ”

မိုးတိမ်မင်းက အနားရောက်လာသော ခပ်ရွယ်ရွယ်
ခပ်နုနု မိန်းမချော ချောသော လူတစ်ယောက်ကို တစ်ချက်
ကြည့်လာ၏။

ဖြူဖြူကြိုင်းကြိုင်းနှင့် ရုပ်တော့မဆိုးပါ။ အရမ်းပိန်လွန်း
တော့ ယောက်ျားပီပီသသနှင့် စွဲဆောင်မှုမရှိ။ နှစ်ယောက်သား
ဘစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွန်းတိုက်ပြီး ရယ်လိုက်ကြတာကို
အံ့သြစွာ၊ မယုံနိုင်စွာ ဖြစ်ရသည်။

တရင်းတနီး၊ တရောတဝင်ကြီးပါလား...

သူ့မျက်စိထဲ လုံးဝမကြိုက်။

ရိုးရိုးပဲ ခင်ခင်၊ ဆန်းဆန်းပဲ ခင်ခင်။ ဆန့်ကျင်ဘက်
ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် သည်လို လက်ပွန်းတတီးနေတာမျိုး
ဆဘောမကျ။

သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတော့ မဟုတ်တာ သေချာ၏။

သိုင်းလွင့်မျက်လုံးတွေက အသက်မပါ။

ချစ်ငွေ့ချစ်ရောင် ကင်းစင်နေ၏။

ကိုဖြူကတော့ ချစ်ခိုးချစ်ရည်တွေ ပြည့်လျှံကျနေ
လှိုင်းလွင့်ကို သဘောကျနေတာ သေချာ၏။

“ဗိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်...ဒါက မိုးတိမ်မင်းတဲ့၊ သူ
ဖြူစင်သန့်”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ "Very Happy" ပါ ကိုမိုးသိ
မင်း”

သူက ပြုံးရုံပြုံးပြမိ၏။

လှိုက်လှဲစွာ မပျော်နိုင်ပါ။

ဘာကြောင့်များ လှိုင်းလွင့်ဘေးမှာ ယောက်ျားလေးတွေ
ယောက် ရှိနေရတာလဲ...

သူ လုံးဝ ဘဝင်မကျ။ မကြည့်ဖြူနိုင်။

• မနာလိုဝန်တိုနှင့် နှမြောစိတ်နှင့် ခေါင်းထဲမှာ ပူလေ
လာ၏။ သူတို့အနားက မြန်မြန်လစ်တာပဲ ကောင်းပါလိမ့်မည်
သူစိတ်ပြတင်းတံခါးကို လှိုင်းလွင့်မမြင်အောင် ပိတ်ထား
ပါသည်။

“အေးအေးဆေးဆေး နေကြပါ”

“ဟင်...ကိုမိုးတိမ်မင်းက...”

လှိုင်းလွင့်က သူ့ကို မေးလိုက်တာပါ။

“ကျွန်တော် ချိန်းထားတာလေး ရှိနေလို့ပါ”

“ဟင်...ဒါဆို ဟင်းက ဘယ်အချိန်လာပို့ရမလဲ၊ မသွား
မရဘူးလား”

“ဆောရီး...ချိန်းထားပြီးသား ဖြစ်နေလို့၊ ဟင်းက
ညီသည်ကိုပဲ ကျွေးလိုက်ပါ...နောက်နေပေါ့”

သူ အငြင်းစကားနှင့် စွန်ကိုသိမ်းပြီး ဆင်းလာ၏။
ဖြူစင်သန့်ကိုတော့ သွားမယ်ဟု မကောင်းတတ်သဖြင့်
မဆက်ခဲ့၏။

“ပုဆိုးစ...အဲ...ဘောင်းဘီစ လိုက်ဆွဲထားပါလား”
ဖြူစင်သန့်က ဒေါသတကြီး စနဲ့၏။

“မသွားလို့ မရဘူးလား...ဘာလားနဲ့၊ နင်နဲ့ သူနဲ့ ဘာဆိုင်
လဲ...ဘယ်လောက်အထိ ဆိုင်နေကြပြီလဲ”

“ဘာမှကို မဆိုင်သေးတာ”

“မဆိုင်သေးတာ”

စကားအကျအန ကောက်နေပြန်သည်။

“နောက်တော့ ဆိုင်ကြမှာပေါ့”

“နင်က တစ်မျိုး”

“ငါ လုံးဝမကြိုက်ဘူး...လှိုင်းလွင့်၊ အဲဒီလူနဲ့ ဝေးနေစမ်းပါ”

“ဝေးပါတယ် လှေကားငါးထစ်၊ နှစ်ခုခြားနေတာပဲဟာ”

“မနောက်နဲ့...ငါ လုံးဝတင်းတယ်”

လှိုင်းလွင့်က ပန်းတွန့်သည်။

ဖြူစင်သန့်က သည်လိုပါပဲ...ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောနေပြန်တယ်။
ဝင်စွက်ဖက်နေကြပါ။

သူ့အရမ်းကြိုက်တာကိုလည်း ဘွင်းဘွင်းပြောပြီးသားနဲ့
သလို လှိုင်းလွင့်ကလည်း လုံးဝ လုံးဝပြန်မကြိုက်နိုင်တာ သူ့ထံ
ဘွင်းဘွင်းငြင်းပြီးသား။ သူ့ဘက်က လက်မလျှော့တာ သိပါသလား။

“ဟင်းတွေ ဘာတွေတောင် နင်က ပို့ပေးနေပြီလား
လိုအပ်လို့လား...မလိုအပ်ပါဘူး”

အမယ်လေးဟယ်...

အဲသည်လောက်အဖြစ်သည့်နေတာ၊ တစ်ညလုံး မိုးတိမ်မင်း
အခန်းမှာ ရှိနေခဲ့တာများသိရင် မုန်တိုင်းထန်တော့မှာပဲ။

“ငါမောင် သွေးနထင်ဆောင့်ပြီး ရှောင်ရသွားနိုင်တဲ့ကိစ္စ...
နင်မပြောနဲ့နော်၊ ငါလည်း မပြောဘူး”

ဟု ခန့်ကြီးက ပိတ်ထားခဲ့ပါသည်။

အပျက်အပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်မယ့်ကိန်းပါပဲ။

ဖြူစင်သန့်က တစ်နေ့တစ်ခြား မျှော်လင့်ချက်ကြီးထွားလာ၏။

ဟွန်း...စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ။

ခေါင်းမိုးထပ်မှာ ဖြူစင်သန့်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော လှိုင်းလွင့်
ခြာရင်ထဲ ဟာတာတာနှင့် တစ်ခုခုကွက်လပ် ဖြစ်သွားသလိုပါ။

ကိုမိုးတိမ်မင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး လှိုင်း ဘယ်လိုများ
ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

ထူးဆန်းလိုက်တာ။

လွတ်လပ်အေးဆေးစွာ နေချင်သူပါ။

ကြီးမေက သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေ၏။

ကြီးမေကို သူမလွန်ဆန်ချင်။

ဘေးကြပ်နံ့ကြပ် အမြဲဖြစ်ရသည်။

“လှိုင်းဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးဖြစ်ဖြစ် လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကြီးမေ သဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးပဲ လက်ထပ်ရမယ် ကြားလား”

လုပ်ချလိုက်ပြီ...

လှိုင်းလွင့်ပြာကို သူ့အခန်းထဲမှာ မြင်သွားပြီးကတည်းက

ကြီးမေ စိတ်မချတော့တာ၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စီမံနေတော့တာ။

“လှိုင်းလွင့်က...”

“တော်...တိတ်၊ ဘာမှ မကြားချင်ဘူး...မပြောနဲ့...

ကင်းတာတွေ...ရှင်းတာတွေ...မပတ်သက်တာတွေ ကြားရလွန်းလို့ ရိုးနေပြီ”

“ဒါဆို ဘာလို့...”

“မင်းတို့က နီးစပ်နေတယ်”

“ဟာ”

ကြီးမေ၏စကားများက ပြင်းထန်လွန်း၏။ တစ်ဖက်သတ် ဆန်လွန်း၏။

သူက ဘာတွေများ မဟုတ်တာလုပ်ဘူးလို့လဲ...သူ့ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။

ဘာတစ်ခုမှ သူ့ဘက်က လွန်လွန်ကျူးကျူး မရှိပါဘဲ သူနှင့် လှိုင်းလွင့်လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘဲ ကြီးမေက ရှေ့ ခြေလှမ်း တိုးလာ၏။ သူက ချုပ်ငြယ်တာ၊ ကန့်သတ်တာ၊ မြစ်တစ် ဘောင်ခတ်တာ၊ စည်းဝိုင်းတာတာကို လုံးဝမကြိုက်။

“နီးစပ်နေတော့ သူ့ဘက်က မင်းကိုဖမ်းချင်ရင် အလွယ်
လေး”

“မဟုတ်တာဗျာ”

“မင်း မသိပါဘူး...ငါ့တူရယ်”

“ကြီးမေ စောင်းနေပြီ”

“ငါက မစောင်းဘူး၊ မင်းကသာ ကိုင်းညွတ်နေတာ...
ဟိုက မခူးချင်လို့...ခူးခြွေချရင် အလွယ်လေး”

“ဟူး”

ကြီးမေက ရမ်းသန်းစွပ်စွဲကာ ရတက်မအေး။

“မင်းတို့ချင်း မရိုးသားဘူး”

“မှားနေပြီဗျာ”

“မင်းတို့မျက်လုံးချင်းဆုံရင် သိပ်သိသာတယ်၊ မင်းတို့ကို
ငါမယုံဘူး”

“ကျွန်တော်က အဲဒီလိုလူစားလား”

အစကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ မသိဘူး။ မဘက်
လိုက် မိုက်ဖက်ပါတဲ့။

မခံချိုမခံသာနှင့် အခံရခက်သည်။

ကြီးမေ ဘယ်လိုတွန်းပို့နေတာလဲ။

အရမ်း...အရမ်းတားမြစ်နေတာက သူ့စိတ်ကို ပိုပြီးဆွ
နေသလိုပါ။

“ထပ်တလဲလဲ မင်းကိုပြောထားပြီးသား၊ မင်းရဲ့ အဲဒီ
လှိုင်းလုံးကလေးက နွယ်ယိမ်းသင်္ဃေအေးတောင် မမီဘူး၊
တိုက်ခန်းလေး ငှားနေတာ၊ နွယ်ယိမ်းသင်္ဃေက အစစအရာရာ...”

“တော်ပါပြီဗျာ”

သူသည်းခံပြီး နားမထောင်ချင်တော့ပါ။

“အေး...လိုရင်းပဲပြောမယ်၊ ငါနဲ့ နွယ်ယိမ်းသင်္ဃေ ဒီနေ့
ညနေ မင်းအခန်းမှာ ထမင်းလာစားမယ်၊ ငါ ချက်ပြုတ်ယူလာ
မယ်၊ မင်းလာခေါ်...နွယ်ယိမ်းသင်္ဃေကိုလည်း ပြောထားပြီးပြီ၊
ညနေ ငါလာခေါ်မယ်၊ အဆင်သင့်စောင့်လို့”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဗျာ”

ကြီးမေက သူ့ကိုမျက်ခုံးပင့်ကာ အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်၏။

“ငါတို့ ညနေစာလေး လာစားမှာ ရှုပ်တယ်ဟုတ်လား၊

ငါတို့က မင်းကို ဝရန်တာမှာ ဂျက်ထိုးပြီး တစ်ညလုံး ညှင်းဆဲမှာ
မဟုတ်ဘူး”

ထိထိမိမိနှိပ်ကွပ်သော စကားကို ကြီးမေက ရွေးပြောလာ
ခဲ့ပါသည်။

“ဝရန်တာထုတ်ခံထားရတာတောင် မင်းက ပျော်တပြုံး
ပြုံးနဲ့ မျက်နှာမပျက်ဘူး”

“အဲ့ဒါ ကူညီတာ”

“တော်စမ်းပါ...ရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့ ကူညီတာ လုံးဝ မဖြစ်
နိုင်ဘူး”

“ကြီးမေက ကျွန်တော့်ကို ဇွတ်ကြီးဝန်ခံခိုင်းနေတာကိုး”

သူ မာနနှင့် ရေရွတ်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်...လှိုင်းလွင့်ပြာအပေါ် ကျွန်တော် မရိုးသား
ဘူး၊ ကျွန်တော် ကြိုက်နေပြီ”

“ဘာ”

ကြီးမေက တကယ်ပဲ လန့်ဖျန်သွား၏။ သူက ဒေါသ၊
မာနနှင့် မခံချင်စွာပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်တာ...

“ငါ စီစဉ်ထားတာတွေ မင်း ခြေနဲ့ဖျက်မလိုလား...
နွယ်ယိမ်းသင်္ဇင်က မျိုးကြီးဆွေကြီး၊ အရမ်း အဆင့်အတန်း
မြင့်တာ... သူ အရှက်ရအောင် မင်းလုပ်တော့မှာလား”

“ကြီးမေပဲ လုပ်နေတာ”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို...မင်း ဒါဘာစကားလဲ”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မင်းပဲ လှိုင်းမိနေပြီဆို”

မိုးတိမ်မင်းက သက်ပြင်းရှိက်သည်။

ကြာလေကြာလေ သူနှင့်ကြီးမေ အဆင်မပြေလေ၊

ကြီးမေက သူဖြစ်ချင်တာကို ဇွတ်။

သူကလည်း အဲ့ဒီ ‘ဇွတ်’ ကို အရမ်းဆုံး၊ သည်းမခံနိုင်ဆုံး။

“နွယ်ယိမ်းသင်္ဇင်လေးတော့ ငါ့ကြောင့် အရှက်ရတော့
မယ်နဲ့ တူပါရဲ့”

ကြီးမေက သူ့ကို ထွက်ပေါက်မရှိ လုပ်လာ၏။

“မင်း ဒီကိပ် ပြန်ပြောင်းလာတော့...မင်းကို တိုက်ခန်းမှာ
ငါ စိတ်မချဘူး”

“ကျွန်တော်က ချာတိတ်ကလေးလား...၊ ငါတို့ တစ်ကောင်လား”

“စောစောကပဲ မင်းကြေညာပြီးပြီ၊ ကြိုက်နေပါပြီဆို ကြီးမေပြန်ပြောတော့ သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူပူသွား ၏။

“ဒါပဲ ထပ်တလဲလဲ မပြောပါနဲ့”

“ပြောချင်မလား...မင်းစကားက ငါ့ခေါင်း မိုးကြိုးထဲ သလိုပဲ”

မိုးတိမ်မင်းက ထပြန်ဖို့ပြင်၏။

“ညနေ မင်းလာခေါ်နော်”

ကြီးမေဗျူဟာတွေက ဘာမှန်းကို မသိပါ။

သူ့အထင်တော့ အဲ့ဒါတွေ မလိုအပ်။

“မင်းကို တားမရရင် ငါက အဲ့ဒီဟာမလေးကို သွားတာ ရလိမ့်မယ်”

ကြီးမေစကားက သူ့ကို ခေါင်းကြီးသွားစေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကြီးမေရာ”

မိုးတိမ်မင်း မျက်နှာပျက်စွာ ကြီးမေရှေ့က ထွက်လာခဲ့၏။

သူ့သက်ပြီး မပြောချင်၊ မကြားချင်။

နွယ်ယိမ်းသင်္ဃန်းကို သူမချစ်ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ...

အပြစ်ဆိုစရာတစ်စက်မှ မရှိလည်း နှလုံးသားက ချစ်လို့ ခေတာမျိုး ရှိသည်။

သူက ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးတတ်လွန်းသော ခပ်နဲ့နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူ မပျော့ညံ့ချင်။

သို့သော် အချစ်မပါသော အိမ်ထောင်ရေးကို သူစိတ်မဝင် စား။ ‘အချစ်’ဆိုတာ နည်းနည်းအရေးကြီးပါသည်။

အချစ်ရှိမှ နားလည်ပေးနိုင်တာ၊ သည်းခံပေးနိုင်တာ၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်တာ။

အချစ်လုံးဝမပါလျှင် တစ်သက်လုံး သက်တဲ့သွားဖို့ ခက် လိမ့်မည်။ ဒါတွေ ကြီးမေက သိမှာမဟုတ်။

ကြီးမေသိတာက နွယ်ယိမ်းသင်္ဃန်း ချမ်းသာတာ၊ ထက်မြက်တာ၊ လှပချောမောတာ...

နှယ်ယိမ်းသင်ဘက်ကို လုံးဝပါသည်။ တကယ် တည်
ဆောက်ရမည်သူနှစ်ဦးက သူတို့ပါ၊ ပြဿနာတွေကို ရင်ဆိုင်
ဖြေရှင်းရမှာလည်း သူတို့နှစ်ဦးပါပဲ...

သည်တော့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ပြီးစလွယ် ပေါ့ဆဆ
ခေါင်းမညိတ်နိုင်။

သူ အထပ်ထပ်အခါခါ စဉ်းစားရပါဦးမည်။ နှယ်ယိမ်း
သင်ကရော သူ့အပေါ် နှစ်သက်ရဲ့လား၊ လေးနက်ရဲ့လား။

ကြီးမေတစ်သဘောတည်းနှင့် မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ နှယ်ယိမ်း
သင်နှင့် ဆွေးနွေးကြည့်ရမလား၊ သူမသဘောထားကို တိတိ
ကျကျ သိချင်ပါသည်။

လှိုင်းလွင့်ပြာရယ်...

သူ့အတွေးထဲကို ရုတ်တရက် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာ
တာက လှိုင်းလွင့်ပြာ၏ နူးညံ့လှသော မျက်နှာကလေး။

ရင်ထဲမှာ မောသလို၊ ဟာသလိုခံစားမှုမျိုး ဝင်ရောက်လာ
၏။ သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်သည်
လှိုင်းလွင့်ပြာနှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်ပါ။

ဘာလို့ သူက လှိုင်းလွင့်ကို သတိရမိတာလဲ...
လှိုင်းလွင့်ပြာကို သူ့အကြောင်းတွေကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ပြီး
အိမ်ထဲပြန်ချင်သည်။

နက်ရှိုင်းစွာ နေရာယူလာသော သူ့ရင်ဘတ်ထဲက
လှိုင်းလွင့်ပြာကို သူဘယ်လိုမှ ဖယ်ထုတ်လို့မရ။

ကျွတ်...

သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘာလိုတင်းကြပ်နေပါလိမ့်၊ အသက်ရှူ

မွန်းကြပ်နေသည်။

အူတိုစိတ်လား...ပူလောင်စိတ်လား သူ ဝေခွဲမရ။

အောက်တာတော့ အမှန်တကယ်ပါ။

လှိုင်းလွင့်ပြာကို ရယ်ပြုနုတ်ဆက်ဖို့ပင် ဟန်ဆောင်လို့မရ။

တစ်ချက် ကြည့်မိသည်။ လှိုင်းလွင့်ပြာက လှေကားမှာ

သူ့ကို တံခါးဖွင့် လိုက်ဖို့ နှုတ်ဆက်တော့။

မင်း ဘယ်လိုလဲကွာ...

ကောင်လေးတိုင်းကို သဘောကောင်းနေတာလား...

ကောင်လေးတွေအပေါ် သဘောကောင်းလို့ မရဘူးဆို

မင်းမသိဘူးလား...သူတို့ဘက်က မျှော်လင့်ချက်တွေ တိုးလာ

အခွင့်အရေးတွေကို ချောင်းနေမှာ၊ ဒါတွေကို မင်း မသိဘူးလား

ဘူး။

ဘာဖြစ်ဖြစ် နာမည်ပျက်ရှိခဲ့ဖူးတော့ မကြောက်တတ်

တော့တာလား...

သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ပြီး တော်တော်
ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာခဲ့သောနေ့တစ်နေ့မှာ လှိုင်းလွင့်ပြာ၏ အခန်းထဲ
ကနေ ဟိုလူ ပိန်ရှည်ကိုင်းထွက်လာတာ မြင်ရတော့ သူ့ရင်ထဲ
ဝေဒနာတစ်မျိုး ဖြစ်ထွန်းရပြန်သည်။ လှိုင်းလွင့်ပြာက အထူ
သေးစရာ မိန်းကလေးတစ်ဦးလား...

ကြီးမေပြောသလိုပဲ တကယ်ဟုတ်မှန်နေသလား...
ကောင်လေးတွေနှင့် လက်ပွန်းတတီး ရောနှောရောဝင် ခြေပုတ်
ခေါင်းပုတ် နေထိုင်တတ်သူလား...

၈၄ ဝန်းသီခိုင်း

မင်းဘဝက စွန်းထင်းပြီးသားမို့ မင်းပတ်ဝန်းကျင်

၈၅ မစိုက်တာလား...

လှိုင်းလွင့်ပြာက သူ့ကို ငေးငေးကလေးကြည့်ကာ အံ့

သင့်နေပုံကလေးပါ။

တော်ကွာ...တော်ပြီကွာ...

မင်း ငါ့ကို မဖမ်းစားပါနဲ့တော့...

ငါ မင်းလက်က လွတ်မြောက်ချင်တယ်။

ရုန်းမရဖြစ်မှာ ကြုံပြီး ကြောက်နေတယ်။

သူ တံခါးဖွင့်ရင်း သက်ပြင်းမော အခါခါ ရှိုက်နေ

သည်။

ကြီးမေ ဘာမှပြောမပြခဲ့ရင်လည်း အကောင်းသား

ခုတော့ ရင်ထဲမှာ ခုလုခုလုနှင့်...

လှိုင်းလွင့်ပြာက ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ချပြီး သူ့မျက်လုံးတွေကို

အမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။

ဘယ်လို သဘောများလဲ ရှင်ရယ်။

သူ့အကြည့်တွေက အထင်သေး စိတ်ပျက်မှုတွေ ပါနေ

သလိုပင်။

နှုတ်ဆက်ပြုံးပြသော်ပင်- မရ။

သူ ဘာလို့ အဲ့ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။

လှိုင်းလွင့်ပြာ ဘာများလုပ်မိလို့လဲ။

၈၆ နန်းသီခိုင်း

ဖြူစင်သန့်က လှိုင်းလွင့်သူငယ်ချင်း၏မောင်လေးပါ။

တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်နေလို့လား။

သူမ ပင့်သက်ကလေး ရှိက်မိ၏။

သူ အထင်လွဲမှာ ဘာလို့ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်
ရတာလဲ။

တစ်ခုခုကို ပြေးသွားပြီး ရှင်းပြချင်သည်။

သူ စိတ်ပျက်သွားမှာ လုံးဝမလိုလား။

သူမ ခေါင်းတွင်တွင်ခါမိသည်။

မဟုတ်သေးပါဘူး...

လှိုင်းလွင့်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်အလေးထားခဲ့တာ
မဟုတ်။

ကိုယ်မှန်ရင် ပြီးရော...နေလာခဲ့တာ။

အခုမှ ဘာလို့ သည်လိုမျိုး ဖြစ်ရတာလဲ။

လှေကားအောက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး တည့်တည့်လာ
ဆိုတော့ လှိုင်းလွင့်ပြာက မျက်လွှာချလိုက်၏။ သူ့ဘက်က
မခေါ်ချင် မပြောချင်နဲ့ နှုတ်မဆက်ချင်လည်း မသိချင်ယောင်
ဆောင်သွားလို့ ရအောင်ပါ။ မျက်လုံးချင်းဆုံရင် မလွဲမရှောင်သာ
ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ရမှာ မဟုတ်လား။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

နီးကပ်စွာထွက်ပေါ်လာသော သူ့အသံက လှိုင်းလွင့်ပြာ
ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်စေပါသည်။

သူ...ခုတော့လည်း နှုတ်ဆက်လာပြန်ရော...သူ့စိတ်က
နားလည်ရခက်သား။ လှိုင်းလွင့်ပြာက ပြုံးပင်မပြုံးနိုင်။

သူခေါ်ချင်ခေါ်မယ်၊ မခေါ်ချင်ရင် မခေါ်ဘူးဆိုလေ
လှိုင်းလွင့်က ဘာလဲ...ဘယ်လိုလဲ...

သူက အားလုံး သူ့သဘောအတိုင်းလား...

မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ ခြေလှမ်းပြန်စလိုက်
သဘောထားသေးတယ်ဆိုဆို ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေသည့်
နာကျင်နေသည်။

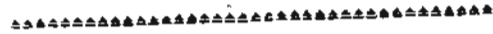
သူက အံ့သြသွားပေမယ့် လက်မလျှော့ဘဲ နောက်
လိုက်လာ၏။

“လှိုင်းလွင့်ပြာ”

ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်ကာ ခေါ်ပါသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ကာ သူနှင့်
သက်လာလျှင် ခံစားမှုတွေက အမြဲမြင့်တက်နေပါလားဟု ကိုယ့်
ကိုယ်ကို သုံးသပ်မိကာ စိတ်လျှော့လိုက်ရင်း...

“သိချင်းဆိုဖို့ပါ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်၏။

“ဘယ်မှာလဲ”

“ယုဇနဂါးဒင်းမှာပါ”

“ဪ...ဟုတ်လား “Wedding Reception” မင်္ဂလာ

ဆွဲခံပွဲလား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

“လမ်းကြုံသားပဲ...လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ရပါတယ်...Taxi ငှားသွားမလို့”

“မဟုတ်တာ...လိုက်ခဲ့ပါ”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ခုထက်ထိ သူ့ကို လှည့်မကြည့်၊ မျက်နှာ

စာလေးက လွဲဖယ်ဖယ်။

မိုးတိမ်မင်း နှုတ်ခမ်းအစုံက မပြုံးနိုင်မရယ်နိုင်အောင်ပင်

ဖြစ်နေရသည်။ ကိုယ့်စိတ်တွေက အစိုးမရပါလား။

မျက်လွှာချသွားသော မျက်နှာတင်းတင်းကလေးကို မြင်ရုံ

နှင့် သူ့စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ် ဗလောင်ဆူပြီး ဘာဖြစ်သွား

မှန်း မသိ။ သူ့စကားကို ပြန်မဖြေတော့ ရင်ထဲမှာ မီးတစ်
ဟုန်းကနဲ ထတောက်သွား၏။

ချက်ချင်းပဲ သူ နောက်က လိုက်သွားမိသည်။

အဲဒီလိုတော့ မစိမ်းကားပါနဲ့ လှိုင်းလွင့်ပြာရယ်...ကိုယ့်
နှလုံးသားက တဆတ်ဆတ်တုန်ခါပြီး မခံစားနိုင်လို့ပါ။

သူမ ဘယ်လမ်းသွားသွား ခွတ်ကြီးကို လမ်းကြိုဝန်လိုက်
တာ...လိုက်ပို့ချင်လွန်းလို့။

အမှန်က သူအိမ်ပြန်လာတာ...ခုနလေးတင် ကားစထဲ
သပ်ပြီးတာ...

လှိုင်းလွင့်ပြာက မျက်လွှာချပြီး ခြေလှမ်း မရပ်ပါ။
ကားငှားဖို့ ဆက်လျှောက်နေတာ...

သူနှင့် လှိုင်းလွင့်ကြားမှာ အေးစက်စိမ်းကားခြင်းတွေ
ဝင်ရောက်လာပါလား...

ဒါ သူ ဖန်တီးတာလား...

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါရစေ”

သူက ထပ်တစ်ခွန်း ပြောကြည့်သည်။

လှိုင်းလွင့်ပြာက နှုတ်ခမ်းလေးစေကာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ...လိုက်မယ်”

“အိုကေ”

သူက တိုက်ရှေ့မှာရပ်ထားသော ကားရှိရာ ပြန်ပြေး
သည်။ လှိုင်းလွင့်ပြာက ရပ်စောင့်နေ၏။

ကားကို ညင်သာစွာကျွေပြီး သီချင်းငြိမ်ငြိမ်ကလေး
အနံ့ကို ဖွင့်မိခိုက်မှာ ကြီးမေပြောဖူးသော သူမအကြောင်းတွေ
အလုံး မှေ့ကုန်သည်။ ဘာမှ သတိမရတော့ပါ။

သူစိတ်တွေက လှောင်အိမ်တံခါး ဖွင့်သွားသော
ငှက်ကလေးလို တဟုန်ထိုး ထပျံတော့သည်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ
ကြည်နူးပျော်မွေ့စွာ...

လှိုင်းလွင့်ပြာဘေးမှာ ကားကို တုံ့ကနဲရပ်လိုက်ပြီး
တားတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

လှိုင်းလွင့်ပြာက သားရေအိတ်နှင့် ထည့်ထားသော
ဂစ်တာကို ကားထဲ အရင်ထည့်လိုက်ပြီး ရှေ့ခန်းမှာပဲ ဝင်ထိုင်
လိုက်၏။

သူဘက်ကို လှည့်မကြည့်ပါ။

သူဟာ ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာ တစ်မျိုး လူစားမျိုးလား...
လောကကြီးမှာ အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးကို သူမ အမုန်းဆုံး၊ အထင်
သေးဆုံးပါ။

“ညက ကျွန်တော်နည်းနည်းသောက်ထားလို့ အာနာတ
နဲ့ လှိုင်းလွင့်ပြာကို မခေါ်တာပါ”

ရင်ထဲမှာရှိနေသမျှ မကျေမနပ်ချက်အားလုံး၊ ဒေါသ
အားလုံးနှင့် မာနကို ရှေ့နှင့်ဖျန်းဆေးလိုက်သလို သူ့စကားတစ်ခွက်
ထိရောက်လှပါသည်။ ကျေနပ်ခြင်းက ရင်ထဲပြည့်နှက်လာစေ

သည်လိုလား...သူ့စကား တကယ်ပဲလား...

သူမရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေးနှင့် အိလည်လည်ဖြစ်နေသမျှ
ချက်ချင်း ကင်းစင်သွား၏။

တောင်းပန်စရာမလိုဘဲ သူက ငြိမ်းချမ်းမှု ရယူလိုက်
တာ...

ရှင်လူလည်...

လှိုင်းလွင့်ပြာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်သိနေပါလား-

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ခေါင်းဆတ်ပြုံးပြရုံကလေးဖြစ်ဖြစ်
...လို့ရပါတယ်။

နှုတ်ဆက်လို့ ရရဲသားနဲ့ ရှင် တမင်စူးစူးကြီးကြည့်ပြီး
...သိသလိုနေပစ်တာ။

သူ့ကို အသာကလေးငဲ့ကြည့်ကာ ချက်ချင်း မျက်လုံးလွှဲ
သည်။ ခိုးကြည့်တာပါ...သူ မြင်သွားမှာမလိုလား...

ပင့်သက်မျှင်မျှင်ကလေး ရှိကိမိပြန်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်တတ်သော၊ ကိုယ်မှန်တယ်
ထင်ရင်ပြီးရော လုပ်တတ်သော လှိုင်းလွင့်ပြာပါ။

ဘာကြောင့်...

ဘာကြောင့်များ...

သူ့ကို ရင်ထဲမှာ နက်ရှိုင်းခိုင်မာစွာ...ကျစ်လစ်သိပ်သည်း
စွာ နေရာပေးချင်ရတာလဲ...

ထိုခံစားမှုကို လှိုင်းလွင့်ပြာ ကြောက်လွန်းလှပါသည်။
ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး သူ့လွမ်းမိုးမှုအောက် လုံးလုံးလျားလျား
ကျရောက်သွားမည့် အဖြစ်ပါ။

၉၄ ဝန်းသီခိုင်

ချစ်မိရင်... ချစ်မိသွားပြီဆိုရင် အရာရာ အရှုံးပေး ဦးညွှတ်

ဝေရော။

နှလုံးသားက သူ့အမိန့်ကို နာခံတော့မှာ။ သူစေခိုင်းသလို

လုပ်နေတော့မှာ။

နောက်ထပ် မတွေ့ဘဲနေကြရင် ကောင်းမလား ...

ကိုမိုးတိမ်မင်း...

ဖုန်းပြည်သံကြောင့် ဖျတ်ကနဲ နီးလာခဲ့ပေမယ့် မျက်လုံး

က ကျိန်းစပ်ပြီးဖွင့်မရ။

နာရီကိုကြည့်မိတော့ ညနှစ်နာရီ။

ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းများလဲ...

လှိုင်းလွင့်ပြာ စိတ်ပူသွားပြီး ကမန်းကတမ်း ကျုံးထသည်။

အေးပွဲပေါ်က ဖုန်းကိုလှမ်းယူသည်။

“ဟဲလို”

တစ်ရေးနီးသံ အစ်တစ်တစ်နင့် ထူးမိ၏။

“လှိုင်းလွင့်လား”

ဖြူစင်သန့်အသံပါလား...သဲသဲကွဲကွဲ မှတ်မိသည်။

“ဘာလဲဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေးစရာရှိလို့လား”

ဘာများလဲလို့ဟယ်...လန့်လိုက်တာ...အရေးတကြီး

ညှိကြီးမိုးချုပ်...မိုးလင်းမှမေးပါလားနော်...ကျွတ်။

“ငါ အိပ်လို့မရဘူး”

“ဟင်း”

လှိုင်းလွင့်ပြာက အိပ်ရာပေါ် အသာပြန်လှဲချ၏။ ခုထုတ်
ထိ ရင်ထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်နှင့် တုန်ခါနေတုန်း။ နောက်ဆို ဖုန်းဝါ
ပြီး အိပ်မှပဲ။

“ငါ...အဲဒီကိစ္စကြားပြီးကတည်းက လုံးဝအိပ်လို့မရဘူး”

ငါမေးမှ ဖြစ်မယ်”

“ကဲ...မေး...မေး”

လှိုင်းလွင့်ပြာအသံက စိတ်မရည်။

“နင် လူတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးသွားဖူးတယ်ဆို”

လှိုင်းလွင့်ပြာ၏ အိပ်ချင်စိတ်ကို လုံးဝပြယ်သွားစေသော

ကြီးပါ။

သည်လို ဆိုးဆိုးရွားရွား သတင်းအမှားကြီးကို ဘယ်သူက

လိုက်တာလဲ...

သတင်းအမှားလို့ပြောတာထက် မမှန်သောသတင်းပါ။

ကျကျမသိဘဲ သွားပုတ်လေလွင့် ပြောသင့်ရဲ့လား။ တစ်ဖက်

မိန်းကလေးဘဝကို တံတွေးခွက် ပက်လက်မျောစေသော

ဘာ...

အရမ်းကို တရားပဲလွန်ပါလား...

“ဖြေပါ...လှိုင်းလွင့်ရယ်၊ ငါက နင့်ကို တကယ်တန်ဖိုး

ထားတာပါ။ အဲဒီစကားကို ငါဘယ်လောက် ရင်နာရသလဲ

လား”

လှိုင်းလွင့်ပြာက မျက်လုံးတွေကို တင်းတင်းစုံမှိတ်လိုက်

မဖြေရဲစရာ မရှိပါ။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာ”

တစ်ဖက်က ဟိန်းထွက်လာသော တအံ့တဩ အသံ
က လှိုင်းလွင့်နားထဲ မရောက်သလိုပါ။

“တကယ်ပဲလား”

“အင်း”

“အဲဒီ ပြည့်စုံစေ့နဲ့ နင် တကယ်ဇာတ်လမ်း ရှိခဲ့တာ
ဟုတ်လား”

ဪ... နာမည်ပင် မလွဲအောင် ပြောပြလိုက်တာ
လား။ ဒါဆို ဘာလို့ အဖြစ်မှန်ကို မသိရတာလဲ...

“လှိုင်းလွင့်”

“ဟင်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟာ... မမတို့လည်း အဲဒီအကြောင်း
မသိဘူး”

ဖြူစင်သန့်အသံက ယူကျုံးမရ ကြေကွဲနှမြောစွာ...

“ငါ မနက် လာခဲ့မယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါ အကြောင်းနဲ့ သိချင်တယ်”

“ဘယ်လို”

“နင်ပြောပြတာ ငါကြားချင်တယ်”

“ဒါက ဒါပါပဲ”

“မဟုတ်သေးပါးဘူး... နင် အဲဒီလိုမဟုတ်တာ ငါ
သိပဲ။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ”

ကျေးဇူး... စိတ်ထဲက တင်လိုက်တာပါ။

လှိုင်းလွင့်ပြာကို ယုံကြည်ပေးသည့်အတွက်။

ခင်ရကျိုး နပ်ပါပြီ။

“မနက်စောစော တစ်ခုခုသွားစားရင်း ပြောရအောင်”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ထိုအကြောင်းအရာကို ပြန်မပြောချင်ပါ။

...ထားခဲ့တာ ကြာပြီ။

ဖြူစင်သန့်အတွက် တုန်လှုပ်စရာသတင်းကြီး ဖြစ်နေပေ

သည့် လှိုင်းလွင့်အတွက် ရိုးအီနေပါပြီ။

မကြာခဏ ထိုးနှက်ခံရလွန်းတော့ အဲဒီနေ့က ဇော်စကား

ထောင်ပြီး ဇော်ကို လက်ထပ်ခဲ့မိရင် အကောင်းသားဟု တွေးရ

မနေ့ပါ။

ဇော်ကိုလက်မထပ်မိတာ နောင်တပဲရသင့်သလိုလို
နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် ဇော်ဆီ လှမ်းဆက်သွယ်ပြီး
လက်ထပ်ရတော့ မလိုလို။

လှိုင်းလွင့်ပြာ ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မိ၏။

ဖေဖေ အရမ်းစိတ်ဆိုးပြီး စကားမပြောတော့တာလည်း
ထိုကိစ္စကြောင့်ပါပဲ။

ဒါဟာ စွန်းထင်းသွားသော အမည်းစက်တဲ့လား။

ဟုတ်တယ်ပဲထား တစ်ဘဝလုံး စိတ်ဆင်းရဲမှုနှင့် ထပ်
မလဲနိုင်ပါ။ လှိုင်းလွင့်ပြာက ခေါင်းမာသော မိန်းကလေးပါ။

“နင် အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်ပါ”

ဖြူစင်သန့်က အားပေးတိုက်တွန်း၏။

“ဆောရီးဟာ...ငါ မခံစားနိုင်လို့ ဆက်မိတာ”

“ရပါတယ်ဟယ်”

“ငါ့ဘက်က "No Chain" ပဲ၊ ဘာမှမပြောင်းလဲဘဲ
လုံးဝ "Stable" ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါသိချင်တာပါ၊ နင်အခု
အယုက် ဖြစ်သွားရင် ဆောရီး”

လှိုင်းလွင့်ပြာက နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်သည်။

ဪ...သူလည်း မျှော်လင့်ချက် မသေးပါလား။

ခက်တာက သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ချစ်လို့မရပါ။

ကိုယ့်ဘက်က တမင်ထိန်ချန်မပြောဘဲ ထားခဲ့တာမဟုတ်
ဘူးဟုပြောပြဖို့ လိပ်ပြာသန့်ပါသည်။ သူ့အစ်မနှစ်ယောက်
တို့ယုံသုဇယ်ချင်းတွေပဲ မဟုတ်လား...

ကကားမစပ်မိလို့ မပြောခဲ့တာပါ။

“ကဲ...ပြီးပြီ”

“ကြာလိုက်တာဟာ”

“အမယ်...ရေချိုး မျက်နှာသစ်ရုံပဲ ဘာမှ မလိမ်းဘူး”

လှိုင်းလွင့်ပြာက သူ့ကို ပြန်ပြောပြီးမှ ကြိတ်ပြုံးကလေး

နံနက်စောစောစီးစီး တံခါးလာခေါက်ရောက်လာသူ

ဖြူစင်သန့်ပဲဆိုတာ လှိုင်းလွင့်ပြာ သိနေပါပြီ။

သူ့ကို တံခါးထဖွင့်ပေးပြီးမှ မျက်နှာသစ် ရေချိုး
အဝတ်စား လဲသည်။

စောင့်နေရတာကို သူက ကြာလွန်းသည်ထင်မထင်
မသိပါ။ လှိုင်းလွင့်က မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်တာပါပဲ။ ဘာ
အခြယ်အသပ် မတူင်။ သူ့အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ချပေးထား
မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက်နှင့် ပြီးအောင် ပြင်ဆင်ရတာ။

ဘာမှမလိမ်းဘူးဆိုတာတောင် ဂျင်ဗဲလားကထုတ်သည့်

သူ့အစ်မနှစ်ယောက် နို့ရည်ကလေး ဖွဖွလိမ်းခဲ့သေးသည်။ ရေမွှေးကလေး

နံ့နက် သုံးစက် ဆွတ်ဖျန်းခဲ့သေးသည်။

လှချင်တာ မိန်းကလေးသဘာဝပဲလေ။

ဖွေးဖွေးသန့်သန့် မွှေးမွှေးမြမြလေး ဖြစ်ချင်တာ။

“ခုန ဟိုလူ လာသွားတယ်”

“ဟင်...ဘယ်သူလဲ”

၁၀၄ နန်းသီခိုင့်

“နင့်လူကြီးလေ”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ရှုတ်တရက်စဉ်းစားမရဘဲ တစ်
အတွင်းမှာပင်... ‘ဪ’ဟု နားလည်သွားမိ၏။

“ကိုမိုးတိမ်မင်း”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“မသိဘူး”

“နင် ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ရေချိုးနေတယ်လို့”

“ဪ”

သန့်ပြောလိုက်တာလည်း မမှားပါ။ အမှန်ပါပဲ။

သို့သော် စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျနှင့် ဝေဒနာတစ်

ခံစားနေရသည်။

တိုက်ဆိုင်လှစွာ သည်နေ့မနက်မှပဲ သူက တံခါး
ခေါက် ရောက်လာရသတဲ့လား...

မဟုတ်မှ လွဲရော။

‘စောင်’ လို့မခေါ်ရသေးဘူး ၁၀၅

သူတို့ ကိုယ်စောင့်နတ်ချင်း ချိန်းထားကြပြီထင်။

ဖြူစင်သန့်ကလည်း သည်မနက်မှ သည်လောက်စောစောလာတာ။

ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိချင်တာရှိလို့။

“ငါ အဲဒီလူကြီး ကြည့်မရဘူး”

သူက တစ်မှောင့်၊ ဖြူစင်သန့်ကို လှိုင်းလွင့်ပြာ အကဲခတ်
သလို ကြည့်မိ၏။

မိုးတိမ်မင်း တစ်မျိုးထင်အောင်... အဓိပ္ပာယ်ကောက်
လွှဲအောင် ဘယ်လိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းများ ပြောဆိုလွှတ်လိုက်ပြီလဲ။

ယုံလို့မရ။

ဖြူစင်သန့်က မိုးတိမ်မင်းကို ရည်းစားလုဖက်လို သဘော
ထားနေတာ။ ပြိုင်ဘက်လို အခွင့်အရေးရဖို့ကတော့ အလဲထိုးဖို့
အသင့်စောင့်နေတာ။

“ငါ ဘာမှမပြောလိုက်ဘူး”

“ဘာကိစ္စလဲ မမေးလိုက်ဘူးလား”

“ပြောမှ မပြောတာ၊ ငါ့ကိုမြင်တော့ မကောင်းဆိုးဝါး
မြင်သလိုပဲ ပြေးတာ”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ဖျော့ဖျော့ကလေးပြီးလိုက်၏။ စိတ်ပျက်
နောက်ဆုတ်သွားလည်း အေးတာပါပဲ။ အထင်လွဲသွားမှာ
စိုးရိမ်မနေသင့်ပါ...သူ့ကြီးမေကြီးက ခါးခါးသီးသီး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်
ကလည်း ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုး မှန်းဆရခက်နေတာ။

လှိုင်းလွင့်ပြာက ဘာကိုစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှာလဲ...

“သွားကြမယ်လေ”

ဖြူစင်သန့်က ကားသော့ကောက်ယူပြီး ဆို၏။

“အင်း”

သူမလည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး လိုက်လာခဲ့၏။

“ဘယ်ဆိုင်ကြိုက်လဲ...ဘာစားချင်လဲ”

“ရပါတယ်”

လှိုင်းလွင့်က ရွေးချယ်မနေပါ။

ရေချိုးနေတုန်းကလို စိတ်တွေပေါ့ပါးရွှင်ပျခြင်း မရှိတော့
ပါ။ ဘာကြောင့်များလဲ...

မိုးတိမ်မင်း တံခါးလာခေါက်ချိန်မှာ ဖြူစင်သန့်နှင့်
ပက်ပင်းတိုးပြီး လှိုင်းလွင့်ပြာနှင့် လွဲသွားရတာကြောင့်လား...

ဟုတ်မှာပါ။

ရင်ထဲမှာ ခဲလုံးကြီးဆွဲထားသလို လေးပင်နေတော့တာ။

သည်လိုမဖြစ်သင့်မှန်းလည်း သိနေရက်နှင့်...

စိတ်တွေက သူ့ဆီပဲ ပြန်ပြန်ပြေးနေသည်။ အတွေးတွေ
ထဲမှာ သူပဲ ရှိနေသည်။

စောစောစီးစီး သူ့ဘာလာလုပ်တာလဲ...

ကိစ္စတစ်ခုခု ရှိလို့လား...

ဒါမှမဟုတ် အကူအညီတစ်ခုခု လိုလို့လား...

ဒါမှမဟုတ် ကော်ဖီသွားသောက်ဖို့ လာခေါ်တာလား...

အဖြေမသိသောပုစ္ဆာကို ထပ်တလဲလဲ တွက်ချက်အဖြေ
ရှာနေမိပါသည်။

လူကသာ ဖြူစင်သန့်၏ကားထဲမှာ လိုက်ပါလာရတယ်။

စိတ်နှင့် လူနှင့် မကပ်။

ပင့်သက်ဖွဖွ ရှိုက်မိ၏။

မေ့ထားလို့လည်း မရပါလား...မတွေးမိဘဲ နေလို့လည်း

မရ။

အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ပြီး သီးသန့်စားပွဲလေးတွေ ခင်းကျင်းထားသော၊ အစားအသောက်လည်း အရသာရှိလှသော ဆိုင်ကလေးထဲမှာ ဖြူစင်သန့်က လှိုင်းလွင့်ပြာကြိုက်တတ်တာလေးတွေ ရွှေ့ဖူးပေးတော့ ပျူနဲ့နွေး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားကောင်းလိုက်တာ

“အဖြေမှန်ကို ငါသိချင်တယ်၊ နင့်ကို အဲဒါတွေပြန်မေးတာ စိတ်မကောင်းဘူး...သိထားချင်လို့ပါ၊ ငါသိထားတဲ့ နင့်ရဲ့ နင့်စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကြားလိုက်ရတာတွေ ခြားနားနေလို့”

တကယ်သုံးသပ်နိုင်တာဖြစ်ဖြစ် တမင်မြှောက်ပင့်မေးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြေကိုဖြေမယ်ဆိုပြီး လာခဲ့တာပါ...

လှိုင်းလွင့်ပြာက တစ်ခွန်းချင်း စကားစ၏။

ဖြူစင်သန့်က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

“ဇော်ရယ်...ငါ့ရယ်...ရွယ်လှရယ်...အရမ်းခင်ကြာသူငယ်ချင်းတွေ၊ ရွက်လှနဲ့ ငါက အမြဲတတွဲတွဲ”

“အင်း”

“နောက်တော့ ဇော်နဲ့ ရွက်လှ ကြိုက်သွားကြတယ် ဒါပေမယ့် ငါတို့သုံးယောက် အတွဲမပျက်ဘူး”

လှိုင်းလွင့်ပြာက သွေးအေးစွာ ရှင်းပြနေ၏။

“ရွက်လှနဲ့ ဇော်ကို သူတို့မိဘတွေက သဘောမတူဘူး၊

မရွက်လှက အရမ်းချမ်းသာတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေ”

ဖြူစင်သန့်က ခေါင်းညိတ်ကာ

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

ဟု ဆို၏။

“ဇာတ်လမ်းက ရိုးရိုးကလေးပါပဲ၊ သူတို့ဘေးနားမှာ အမြဲရှိနေတဲ့ ငါက အေးလည်းအေး၊ ရိုးလည်းရိုးတော့ သူတို့ရိုးပြေးတဲ့အထဲ ပါသွားမိရော”

“ဟာ...နင်ကလည်း”

“မလိုက်သွားသင့်ဘူးဆိုတာ ငါ လေးလေးနက်နက် နားမလည်တာရယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်တာရယ်၊ မရွက်လှက အတင်းခေါ်တာရယ်၊ ငါတို့သုံးယောက် ထွက်ပြေးကြတယ်”

“နောက်တော့ရော”

“အဲဒီညမှာပဲ မရွက်လှအိမ်က ပြန်မိတာ”

“ဪ”

လှိုင်းလွင့်ပြာက မကျေနပ်သလိုလေး ပြုံး၏။

“မေ့လျော့လှကဲ့ ညသန်းခေါင်ကျော် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြန်ခေါ်သွားကြတယ်”

“နင်နဲ့ ဇော်ပဲ ကျန်ခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“နင်ကို ဘာလို့ မခေါ်သွားတာလဲ”

ဖြူစင်သန့်က နားမလည်စွာ မေး၏။

“ငါ ပုန်းနေတာကိုး”

“ဘယ်လို”

“ငါတို့ရဲ့နေတဲ့အိမ်ကို သူတို့တွေ (ရွက်လှမိဘလူကြီးများ) ရောက်လာတော့ ဇော်က ငါ့ကို ပုန်းနေခိုင်းတယ်၊ ငါ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့လေ”

“အင်း...ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ငါ မှားသွားတာ၊ ငါ ပုန်းမနေသင့်ဘူး...ပုန်းနေတော့ ငါနဲ့ ဇော်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ၊ လူတွေ အထင်လွှဲစရာ ဖြစ်ကုန်ရော”

“အေးပေါ့ဟ”

“ဇော်က မနက်မိုးလင်းတော့ ငါ့ကို ပြောပြတယ်၊ လက်ထပ်မလားတဲ့”

ဖြူစင်သန့်က မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“အဲ့ဒီညက နင်တို့...”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ငါက ငါ့အခန်းထဲမှာ သူက သူ့အခန်းထဲမှာ စကားလည်းမပြောဘူး၊ ရယ်လည်းမရယ်ဘူး၊ ငေါင်နေတာ... ငါရှိတာကိုတောင် သတိမပြုဘူး၊ သူ အရမ်းခံစားရတယ်၊ ငါလည်း မနှောင့်ယှက်ဘူး၊ ပြန်ကြဖို့ကလည်း ညအချိန်တော်၊ ပြီးတော့ ငါကလည်း ဇွတ်မတိုက်တွန်းဘူး၊ သူတို့ကို သနားနေတာလေ”

“အင်း...ဖြစ်ရမယ်”

“နင် စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မရယ်ရဘူးလား...လက်ထပ်ရောလား...၊ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်...သူက ငါ့သူငယ်ချင်း...ပြီးတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ရည်းစား၊ လက်ထပ်စရာလား”

“ဒါပေါ့”

“လူတွေကို ဂရုစိုက်ပြီး ငါ့ဘဝကို ခြေစုံခန့်ချရမလား...
ငါ့အမေ ငါ့ကို အရမ်းဆူတယ်၊ ဇော်နဲ့ ပေးစားချင်တယ်...
ယူစရာလား... ဘာမှလည်းမဖြစ်ဘဲနဲ့၊ ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“နင်က ခေါင်းမာတာပဲ”

“ခေါင်းမာတာတော့ ပင်ကိုအကျင့်”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဘာ”

“ခေါင်းမာတာ ကောင်းတာပေါ့”

“နင်ပဲ ထောက်ခံအားပေး”

“နင်ခေါင်းမာလို့ ငါနဲ့ တွေ့တာပေါ့”

“အမယ်...လိပ်ကြီး”

လှိုင်းလွင့်ပြာက မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“အဲ့ဒီ မေရွက်လှရော”

“ဇော်နဲ့ ကွဲသွားတယ်... သူ့အိမ်က မိဘတွေသဘောတူ

တဲ့သူနဲ့ ယူလိုက်တယ်”

“နင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဇော်ကို လက်မထပ်တာ”

“ဇော်နဲ့ ငါက ever သူငယ်ချင်းပဲ”

“သေချာလား”

“သေချာတာပေါ့”

“အခု အဲ့ဒီဇော်ရော”

“ရှိသားပဲ”

“အိမ်ထောင်ကျပြီလား”

“မကျသေးပါဘူးဆို”

“နင်ကို ပြန်ပြီး ချစ်ရေးဆိုခဲ့ရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်တာဟာ... သူကလည်း ငါ့ကို စိတ်မဝင်စား

သည်တစ်ခုတော့ ညာမှ ဖြစ်မည်။ ဇော်က ခုထက်ထိ

သက်အသွယ် လုပ်နေသေးတာ ပြောပြလို့မဖြစ်။

ဖြူစင်သန့်က ယုံရတာ မဟုတ်။

တော်ကြာ သွားရမ်းနေဦးမှာ။

၁၁၄ မင်းသီခိုင့်

မိုးတိမ်မင်းကိုတောင် တိုက်ခိုက်ချင်နေတာ။

“ငါက နင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ချစ်ချစ်ကိုထိ ဓားကြည့်မိ

သူ့စကားကို လှိုင်းလွင့် လန့်သွားမိ၏။

တဖြေးဖြေးနှင့် သူက နယ်ကျော်လာပါပြီ။

သူ့ကို လှိုင်းလွင့်ဘက်က သဘောရိုး၊ မနောရိုး ဖြေ

ဖြောင့်စင်းစင်းပါ။

သူ့ဘက်ကသာ တစ်ဖက်သတ် အကဲပိုနေတော့တယ်။

ကြာလာလေလေ ပိုသည်းထန်လာလေ။

အဲ့ဒါကလည်း တစ်မျိုး...။

✦

မိုးတိမ်မင်းက ဝန်တာလက်ရမ်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ

ကန်နေသော မျက်နှာကို ပြင်လို့မရ။

လှိုင်းလွင့်ပြာက သူ့ကို တကယ်ပဲ ဂရုမစိုက်ပါလား။

သူ့အပေါ် လုံးဝ အလေးအနက် မထား။ ဟိုလူ့နောက်ကို

စိုက်သွားလိုက်တာ၊ ကောက်ကောက်ကိုပါရော။

မလိုက်နှင့်ဟု မပြောပါ။ တားမြစ်ပိုင်ခွင့် သူ့မှာမရှိ။

သို့သော် သူ့ကို ဘာကိစ္စလဲဟု တစ်ခွန်းလောက်တော့

သမေးဖို့ ကောင်းပါသည်။

=====

ဘာတစ်ခွန်းမှ မမေးဘဲ ပစ်စလက်ခတ် လုပ်ရက်လို့
တာ။ ဟို ဝါးလုံးရှည်ကြီးကလည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောလိုက်
လှိုင်းလွင့်ပြာကို တစ်ဦးတည်း မူပိုင်လိုလို။

ဘာတုန်း...

သူ့ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်မောပန်း ပူလောင်နေပါပြီ။

ဆလတ်ရွက်စိမ်းစိမ်းရောင် ဂါဝန်ရှည်ပျော့ပျော့
လွင့်လွင့်ကလေးနှင့် ဟိုလူကားပေါ်တက်ပြီး ပါသွားတော့ သူ့
သားက လေဟာနယ်ထဲ လွင့်သွားသလိုပင်။ လစ်ဟာ ဆုံးရှုံး
နှိုင်းဆမရ။ လုပ်ရက်လိုက်တာ လှိုင်းလွင့်ရယ်...

သူ ခုန သွားမေးတုန်းကတော့ ထွက်ပင်မလာ။ လှိုင်း
ပြာက သူ့အပေါ် ခံစားချက် မရှိပါလား။ သူကသာ နက်ရှိုင်း
စိတ်ဝင်စားနေတာ။

တကယ်ဆို ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်၊ ဘာချင်
တစ်ခြားစီ။ သူက ဘာလို့ ခံစားကြေကွဲနေရမှာလဲ။

လှိုင်းလွင့်ပြာက ဟိုလူနှင့် သာသာယာယာ ပါသွားခဲ့
မချိမဆန့် ဖြစ်နေလည်း အပို။

=====

ကြီးမေပြောခဲ့သလိုပဲ သူ သံယောဇဉ်ပြတ်သင့်တာ။

သူက 'အ'တာ၊ သူ့ကိုသူ အထင်ကြီးတာ၊ သူ့ကို လုံးဝ
မစိုက်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့တာကိုတောင် ဟိုဝါးလုံးရှည်ကများ
ပြောခဲ့လို့လား။ သူ လာသွားတာကို သူမ မသိလို့များလားဟု
ခွန်းတစ်စ တွေးထင် ပြေသိမ့်နေမိသေးသည်။

ဝရံတာက လှည့်ဝင်လာရင်း သူတို့ချင်း တကယ်ပဲ
စက်သွားကြပြီဆိုတာ နားလည်လိုက်၏။ နွေးထွေးတော့မလို
နှင့် ပျက်စီးပြိုပျက်သွားသော သံယောဇဉ်...

နီးမလိုလို ရှိပြီးမှ ဝေးသွားရတာ...

သူက ဇွတ်မှိတ် ရှေ့တိုးတော့ မလိုပါဘဲ၊ သူမဘက်က
ခြေအနေကို နားမလည်ခဲ့တာ။ ဟိုလူ့အပေါ် သူမက နစ်တွယ်
ခဲ့ပြီး မဟုတ်လား။ ကိုယ်က ကြားလူ၊ အဖျက်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်ချင်ပါ။ သူလည်း ခပ်ခွာခွာ နေပေးဖို့ စဉ်းစားပေးတော့မည်။
လှိုင်းလွင့်ပြာက သူ့ကြောင့် ဘာကိုမှ ခံစားရမှာ မဟုတ်။

စ၊တွေ့တွေ့ချင်း မျက်လုံးတွေက သံလိုက်လို ကပ်ငြိ
သွယ်ခဲ့တာ၊ ခုတော့လည်း အိပ်မက်လိုလိုဘာလိုလို။

၁၁၈ ငန်းသီခိုင်း

ထားလိုက်ပါတော့။

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ခါလိုက်သည်။

ဖုန်းမြည်သံကြားတော့ သူ ထမေ့ကိုင်ချင်။ ခုံတစ်လုံး
ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေမိတာ။

လန်းဆန်းငှက်ကြွခြင်းတွေ ဆိတ်သုဉ်းကုန်၏။

လှိုင်းလွင့်ပြာက သူ့ရဲ့ကြည်နူးခြင်းလား၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း
လား။ ထိုအနေအထားကို သူ မသိလိုက်ပါ။

နှလုံးသားက အငိုက်မိသွားပြီထင်။

သူ သတိပြု ကာကွယ်ချိန် မရလိုက်ပါ။

ထိုးနှက်ချက်တွေ မပြင်းထန်ခင် မြန်မြန် နောက်ဆုတ်
ဖြစ်မည်။ သည်ထက်ကြာလျှင် သူ နလန်ထူနိုင်မှာ မဟုတ်တော့
ပါ။

ကိုယ့်နှလုံးသားကို မင်းဆီကနေ ရုန်းထွက်ခွင့်ပြုလိုက်
လှိုင်းလွင့်ရယ်...။

တံခါးခေါက်သံ တဒေါက်ဒေါက် ကြားရတာမို့ လှိုင်းလွင့်

ပြာက ကော်ဖီခွက်ကို စားပွဲပေါ် ချပထားပြီး ထိုင်ခုံကို နောက်ဆုတ်
ဆုတ်လိုက်၏။

မနက်စာကို ထမင်းကြော်ရယ်၊ ကော်ဖီရယ် တစ်ယောက်
စည်း ခြောက်ကပ် ပျင်းရိစွာ စားနေမိတာ၊ ခုနေခါများ မိုးတိမ်မင်း
ရောက်လာရှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု သတိရမိသည်။

ဖြူစင်သန့် ရောက်နေသော မနက်ခင်းမှာပဲ သူက တိုက်
ဆိုင်စွာ ရောက်လာခဲ့တာ။

တံခါးကို ဖျတ်ကနဲ ဖွင့်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်။

တစ်ယောက်က မိုးတိမ်မင်း၏ ကြီးမေ။

ကျန်တစ်ယောက်ကိုတော့ လှိုင်းလွင့်ပြာ ခုမှ မြင်ဖူးတာ ဝက်စားပုံရယ်... ရေမွှေးနံ့ရယ်... မော်နေသော မျက်နှာကလေးရယ် သူဌေးသမီးဆိုတာ ဖွင့်ပြောစရာမလို။

“စီနဲ့ မနက်စာ ကြီးမေတို့နဲ့ လာစားပါလားကွယ် မိုးတိမ်မင်း ဇနီးလောင်းနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ်၊ ခင်မိရင်းနှီးသွားအောင်လေ၊ ကြီးမေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်လာခဲ့တာ”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။

အခါးကို သကာရည် လူးထားလိုက်တာ။

စေတနာရင်းနှင့် သဒ္ဓါပိုပို ဖိတ်ခေါ်နေသလိုပင်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ပြင်းထန်သော တိုက်ကွက်ဆိုတာ လှိုင်းလွင့်ပြာ သိ၏။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ငြင်းရမှာလည်း ခက်၊ အားတုံအားတုံ အပြုံးနှင့်...

“လာခဲ့ပါမယ်”

ဟု လွယ်လွယ်ပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။ သွားစား ဖြစ်မှာ မဟုတ်တာ အခါတစ်ရာ သေချာပါသည်။

လှိုင်းလွင့်ပြာက အသားလွတ် အစော်ကားခံဖို့၊ လည်စင်း ပေးပါမလား။

မိုးတိမ်မင်း ကြီးမေ၏ ထိုးနှက်ချက်ကို သိလွန်းလို့၊ မဆီမဆိုင် အခန်းရေထိလာပြီး မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြနေသူက...

မိုးတိမ်မင်း၏ ဇနီးလောင်းဆိုတော့ရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဂရုမစိုက်ချင်ပါ။

ရင်ထဲမှာ အင့်ကနဲ အရှိက်ထိသွားတာ မှန်ပေမယ့် ဟန်ဆယ်ကာ ဘာမှ မဖြစ်သလို ပြုံးပြန့်တက်ဆက်မိ၏။

စိန်တွေ ညွတ်နေအောင် ဝတ်ထားသော ကောင်မလေးကို မိုးတိမ်မင်း၏ ကြီးမေက လက်ဖျားကလေးပင် တယုတယ ဆွဲခေါ်လို့၊ ဂရုစိုက်လိုက်တာ ပျာပျာသလဲ။

ပိုပိုကဲကဲ တမင်လုပ်ပြနေတာတလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ...။

၁၂၂ ဝန်းသီခိုင်

လှိုင်းလွင့်ပြာက ဂရုမစိုက်။

ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ရမှာပါပဲ။

တကူးတက ထမင်းစား လာဖိတ်ပြီး လှိုင်းလွင့်အပေါ်
အလဲထိုး အနိုင်ယူချင်တာ သိသည်။ ရပ်တန်းက ရပ်ဖို့ လာတား
ဖြစ်တာလည်း ဖြစ်သည်။ မိုးတိမ်မင်း၏ ဇနီးလောင်းဆိုတာက
လှိုင်းလွင့်နှလုံးသားကို နာကျင်စေပါသည်။

သူတို့ သည်လိုလာဖိတ်တာကို ဟိုတစ်ယောက် သိရဲ့
လား။

လှိုင်းလွင့်ပြာက ပင့်သက်ရှိုက်ပြီး ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ချ၏။
အစကတည်းက အေးစက်စက်နှင့် ပြီးငွေ့နေတာ၊ ကော်ဖီသောက်
ချင်စိတ်ပင် မရှိတော့ပါ။

မိုးတိမ်မင်းနှင့် သူမ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘဲ ကြီးမေဆိုသော
သူ့အဒေါ်က ဘာလို့ လာကန့်ကွက် ဘောင်ခတ်နေရတာလဲ။

ထူးဆန်းလိုက်တာ။

နီးစပ်သွားမှာ စိုးရိမ်တကြီး။

မီးကို ကြိုတင်တားဆီးနေတာ။

• ဉာဏ်ဝင်းစာပေ •

‘မောင်’ လို့မခေါ်ရသေးဘူး ၁၂၃

သည် မီးညွှန့်က သေသွားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

ဘယ်လိုမှ ထတောက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ စောစောက
လည်း သူ ရောက်လာခဲ့ရင် အကောင်းသားဟု အတွေးနှင့် မျှော်နေ
ခဲ့တာ။

အမိပွယ် မရှိတာကို တမ်းတနေမိတာပါလား။

မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပါလျက်နှင့်...

မိုးတိမ်မင်းနှင့် တွေ့မှပဲ လှိုင်းလွင့်ပြာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ

လား။

ဖေဖေ သဘောတူခဲ့သော ‘ညီဦး’ နှင့် စေ့စပ်ပြီးမှ
ပျက်သွားခဲ့တာလည်း ဇော်ကြောင့်ပါ။

ထိုကိစ္စကို ဖြူစင်သန့် မသိသေးပါ။

ဇော်နှင့်ကိစ္စကိုသာ သိထားတာ။

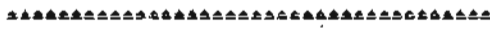
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လှိုင်းလွင့်ပြာက အတိတ်မှာ စွန်းထင်း
ခဲ့တာလေးတွေ ရှိခဲ့ဖူးသူပါ။

သို့ပေမယ့် အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတာ သူမမှာ အပြစ် မရှိပါ။

အဖြစ်မှန်ကို မသိဘဲ ရမ်းသမ်းပြောကြလို့သာ။

• ဉာဏ်ဝင်းစာပေ •

၁၂၄ မန်းသီခိုင်

တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း လူပီပီ မခံချင်စိတ်နဲ့ ရွံစောင့်
ဖဲ့တိုက်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

ထမင်းစား လာဖိတ်တာကို ခပ်ပြုံးပြုံး သွားရောက်ပြီး
ရင်ဆိုင်ပစ်တာမျိုး။

အဲဒီလိုမျိုးမှမဟုတ်၊ မိုးတိမ်မင်းကို ကိုယ့်ဘက်ပါလာ
အောင် မရအရ ဆွယ်ပစ်လိုက်တာမျိုး။

နှစ်မျိုးစလုံးကို မလုပ်မိဘဲ သည်းခံအလျှော့ပေးလိုက်တာ
သည် မိုးတိမ်မင်းကို သူမနှလုံးသားက နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ
လေ့နက်နေမိလို့ပါ။

ဒါကို လှိုင်းလွင့်ပြာပဲ သိပါသည်။

ချစ်စရာကောင်းသော တီးလုံးသံချိုချိုကလေး ထွက်ပေါ်
နေသော ဖုန်းကို ကောက်ယူကြည့်မိတော့ ဖြူစင်သန့်၏
ဖုန်းနံပါတ်၊ အိမ်ဖုန်း...

လှိုင်းလွင့်ပြာက မျက်နှာသုတ်ပုဝါကလေးကို တင်းတင်း
ဆွဲခွဲပြီး ဖုန်းကို ဖွင့်ထူးလိုက်၏။ ရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့
လူက ချမ်းနေသည်။ အဝတ်အစားပင် မလဲရသေးပါ။

“ဟက်လို”

“ဟဲ့.. လှိုင်းလွင့်”

“ဪ...ခန့်လား”

“ဟုတ်ပတော်...ခန့်ပါ”

“ပြောလေ”

ဖြူစင်သန့်၏အစ်မ ခန့်ညားမေပါ။

“ငါမောင်အကြောင်း ပြောပြမလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရန်ဖြစ်တယ်လေ”

“ဟင်”

လှိုင်းလွင့်ပြာက မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။ ဖြူစင်သန့်က အေးအေးဆေးဆေးသမားပါ။ ဘယ်သူကများ ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်အောင် ရန်စလိုက်ပါလိမ့်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုတော့ နင့်ကို တရားခံလို့ မစွပ်စွဲချင်ဘူး”

ခန့်က သက်သက်ညာညာ အသိပေးလာ၏။

“နင့်ကြောင့်တဲ့၊ နင့်ကို မကောင်းပြောလို့တဲ့”

“ဪ”

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ...လေထဲက လာတဲ့စကားများ မကြားသေးသောဆောင်နေလိုက် ပြီးရော၊ တာလို့များ ရန်ဖက်ဖြစ်နေတာပါ။ ခါးစပ်ညောင်းရင် တိတ်သွားမှာ။

“ငါမောင်တော့ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်နေပြီဟဲ့”

“ထိန်းဦး”

လှိုင်းလွင့်ပြာက သက်ပြင်းချမိ၏။

တဖြေးဖြေးနှင့် သူလည်း မလွယ်ပါလား။

“ငါမောင်က လှိုင်းကိုထိ ဓားကြည့် ဖြစ်နေပြီ”

ခန့်ညားမေက လှိုင်းလွင့်ပြာကို ပြောပြပြီး ရယ်၏။

လှိုင်းလွင့် မရယ်နိုင်ပါ။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပြင်းထန်သည်မည်း၊ ကသော သူ့ချစ်ကို ဘယ်လို ရှောင်ရှားရမလဲ၊ ဘယ်လိုတွန်းလှန်ရမလဲ၊ ဘယ်လို တားဆီးရမလဲ၊ စဉ်းစားရတော့မည်။

“ခန့် ကောက်ရိုက်မလို့၊ မနည်းဆွဲရတယ်လေ မလွယ်ဘူး၊ ငါမောင်ကို အသည်းကွဲအောင်တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ လှိုင်းလွင့်ရယ်”

အဲဒါမှ သေပြီဆရာ...။

ဘယ်သူက သူ့မောင်ကို လက်ခံခေါင်းညိတ်သေးလို့ထဲ
အလွဲကြီး လွဲနေပါပြီ။

ဂက်(စ်)မီးဖို ဆယ်လုံးနှင့် ပြုပြီး အပူပေးလည်း နှလုံးသား
က နွေးထွေး အရည်မပျော်။ ဖြူစင်သန့်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင်
ရင်ခုန်သံက အေးခဲတိတ်ဆိတ်လို့ နေပါသည်။

ဒါကို ခန့်ညားမေရော၊ တည်ကြည်ခင်ရော သိသာ
မဟုတ်လား။ ဖြူစင်သန့်လည်း သိမှာပါ။

ငြင်းရလွန်းလို့ ငြင်းရမှာတောင် အားနာမိသလိုပါပဲ။ လုံး
မနှစ်သက်တာ၊ တစ်ရေးနီး တွေးလည်း သေချာနေပါသည်။

“ဟဲ့... ပြောပြရဦးမယ်၊ မေ့နေလိုက်တာ”

ခန့်ညားမေက သံတိတ်ရ ထအော်သည်။

“ဟိုနေ့ညကလည်း ညသန်းခေါင်ယံကြီး ထလာလို့
မိုးပျံ ပူဖောင်း လွှတ်နေသေးတယ်”

“ဟင်”

တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် ကြားနေရပါရောလား

“သူလာမှ မေးကြည့်”

“အင်း”

“နင် ပြန်ချစ်လာအောင်တဲ့”

လှိုင်းလွင့် ရှုံ့မဲ့စွာ ရယ်မိသည်။

မီးကုန်ယမ်းကုန် လုပ်နေတော့တာပါပဲလား။

ကြာရင် ဆေးဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းဦးမလား မသိ။

ဖြူစင်သန့် လာမှပဲ မိုးပျံပူဖောင်းကိစ္စကို မေးကြည့်ရပါ
ဦး သူက ညာတတ်သူ မဟုတ်။ ပြောပြမှာတော့ သိနေသည်။

“ဒါပဲ...ဒါပဲ၊ နင် ရက်စက်ရင် ငါ့မောင်သေမှာပဲ၊
သက်ဖုရေ”

‘ယောင်းမရေ’...ဟု တစ်ခါတလေ မသုံးဘဲ ‘ယောက်ဖု’
ဟု အရွန်းဖောက် ခေါ်တတ်သေးသည်။

ဖြူစင်သန့်ရယ်... နင်ချစ်သလို ငါ့ကို မိုးတိမ်မင်း
နဲ့ခဲရင်လေ ငါ...ငါ...နေပျော်ပါပြီ... ကျေနပ်ပါပြီ...

တကယ်ပါ...အဲဒီတစ်ဝက်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် ရတယ်၊

အာဘမကြီးဘူး။

၁၃၀ ဝန်းသီခိုင်း

ရင်ထဲက ရုတ်တရက် ပွင့်ထွက်လာသော ဆန္ဒ။

အဲဒီဆန္ဒ ဘယ်အချိန်က ရင်ထဲ နေရာယူနေတာ
မသိပါ။

ပေါင်းဖက်ခွင့်ဆိုတာ ဖူးစာပါမှ...။ နတ်ရေးတဲ့

အဲဒါကြောင့် ဆုံဖြစ်ဖို့ ငါ မမျှော်လင့်ရဲဘူး၊ ချစ်ခွင့်တလေ
ပဲ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စစ်မှန်စွာ ချစ်ခင်စုံ
နှစ်သက်မြတ်နိုးခွင့်ကလေးပဲ ခွင့်ပြုပါ...တန်ခိုးရှင်ရယ်...

သူ့ဘက်က ချစ်တာကလေးကို ရယူပိုင်ဆိုင် ခံစားကြ
ချင်လို့...။ တစ်လောကလုံးမှာ အဲဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ လှိုင်းလှိုင်း
ကို ချစ်စေချင်တာ။

အဲဒီတစ်ယောက် အပေါ်လည်း လှိုင်းလှင့်ပြာကလေး
လေးနက်စွဲမက်နေတာ။

ညာလည်း မညာချင်တော့ပါဘူး။

ကိုယ်စောင့်နတ်ကို ညာလို့မှ မရတာ။

ဖြူစင်သန့်က မျက်နှာ နီမြန်းသွားပြီး ရှက်ရယ် ရယ်ပြီး

‘မမခန့်ကလည်း လုပ်ပြီ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

“ပြောပြပါ...လှိုင်းလှင့်ကြောင့် လုပ်တာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ငါ လာစောင့်နေတာ ကြာပြီ၊ နင်က ချစ်မှ မချစ်ဘဲ

မြဲမချစ်ဘူးလေ၊ ငါ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားတာပဲ”

“အဲဒီတော့...”

“ညသန်းခေါင်ချိန်မှာ မိုးပျံ့ပူဖောင်း အဖြူရောင်တစ်လွှာ လွှတ်လိုက်တယ်”

“အဖြူရောင်”

“အဖြူရောင်က မမြင်ရတဲ့ အကူအညီလိုရင် လွှတ်တော့... လေမှာပျံ့... ငါ့ဆန္ဒတွေမလွဲ” လို့ သက်စေ့ရွတ်လိုက်တာ ပြီးတော့ လှည့်မကြည့်ရဘူး”

“နင်က ယုံလို့လား”

“ဒါပေါ့”

“ဘာ”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ဟိန်းထွက်လာသော သူ့ဘာဆိုတာ ကြီးကို ပုခုံးကလေး ကျုံ့မိ၏။

“အော်လိုက်တာဟယ်”

“နင်က ဘာကို ဆွဲဆောင်ချင်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

နင် ငါ သိပ်မသင်္ကာတော့ဘူး”

လှိုင်းလွင့်ပြာက မလုံမလဲ ရယ်လိုက်၏။

“ငါက သီချင်းဆိုတယ်မဟုတ်လား၊ သီချင်းနဲ့ ဆွဲဆောင် ပြောတာပါ”

သည်တော့မှ ဖြူစင်သန့်က ရယ်နိုင်ပြီး...

“လိမ္မော်ရောင် မိုးပျံ့ပူဖောင်းတစ်လုံး”

“အချိန်က”

“ညသန်းခေါင်ယံအချိန်”

“ဘယ်လိုပြောပြီး လွှတ်ရမှာလဲ”

“လေမှာပျံ့... ငါ့ဆန္ဒတွေ မလွဲ”

“အင်း... အင်း၊ လုပ်ကြည့်မယ်”

“တခြား အဓိပ္ပာယ် မပါဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား၊

သီချင်းအတွက်ပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း”

တိတ်တိတ်ကလေး ဆုတောင်းမိတာက ‘မိုးတိမ်မင်း၏

ဒီတိတ်တွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်ပါစေ’ လို့။

ခက်လိုက်တာ...

တစ်ချိန်လုံး သူ့အကြောင်းပဲ တွေးနေမိတယ်။

၁၃၇ ဝန်းသီခိုင်

မမြင်အောင်လည်း ရှောင်နေမိတယ်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ကြရင် ဘာတွေဖြစ်မလဲ မသိတော့

ဘူး။

မျက်လုံးတွေက လေးနက်တဲ့စကားတွေ ဆိုဖြစ်သွား

မိရင်...

သူ့မှာက ဇနီးလောင်းချောချောကလေး ရှိပြီးသား။

ကြီးမေကလည်း မာနကို လာလာလှုပ်နှံနေတယ်။

နီးစပ်ဖို့ မရှိတဲ့အချစ်မှာ မစခင်ကတည်းက ဆုံးရှုံးချင်

ပဲ မဟုတ်လား။

ယူကျုံးမရ ကြေကွဲရမယ်မှန်း သိခဲ့ရင် သည်မင်္ဂလာဧည့်ခံ

သာ သီချင်းသွားဆိုဖြစ်မယ် မထင်။

ပျော်ပျော်ပါးပါး နဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စင်မြင့်ထက်မှာ သီဆို

သော သူငယ်ချင်းကို ရယ်ပြမိချိန်အထိ အကောင်းသား။

‘လှိုင်းလွင့်ပြာ Suki စားလေ’ ဟု တီးဝိုင်းမန်နေဂျာက

ကော်(စ်)မီးဖိုပေါ် တင်ထားသော ပူပူဆူဆူ Suki ကို မေးဝေါ့ပြ

သာ ပြောလိုက်ချိန်အထိလည်း အကောင်း။

တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားများနှင့် တေးသံရှင်များကို ကိုကာဆူက

တစ်အိုးနှင့် ကျွေးမွေးစည်ခံတာက မင်္ဂလာမောင်နှံ၏ စေတနာသန့်သန့်။

“စားမယ် ဆိုပြီးမှ”

စင်မြင့်ပေါ်တက်ပြီး သီချင်းဆိုရဦးမှာမို့ ဆိုပြီးမှပဲ အားတရ စားချင်ပါသည်။

သည်တစ်ဦးပြီးလျှင် လှိုင်းလွင့်ပြာအလှည့်၊ နာမည်အဆိုရှင်တွေ ရောက်မလာခင် ကိုယ်က ဆိုရမှာ။

မင်္ဂလာစည်ခံပွဲမို့ အန်တီ နွဲ့ယဉ်ဝင်း၏ ယနေ့နှစ်တစ်ရာတိုင် သီချင်းကို လှိုင်းလွင့်ပြာက ရွေးချယ်ထားပါသည်။

စင်ပေါ်တက်ခါနီးလေးပါပဲ...

ဆိုးဝါးသော မြင်ကွင်းက မျက်စိထဲ တန်းဝင်လာအကဲမကောင်းစွာနှင့်...။

ချစ်စရာကောင်းလွန်းသော နတ်မိမယ်လေးအဖေ Lemon ရောင်ဝတ်စုံကလေးနှင့် Lemon ရောင် လေဒီရှား

ဆံပင်တွေကို ထုံးဖွဲ့ပြီး ကျစ်ဆံမြီးပတ်ခွေးထားသည်။

စိမ်းစိမ်းဝါဝါနှင့် စိုပြေစွာ လှပနေလိုက်တာ။

ကိုမိုးတိမ်မင်း၏ ဇနီးလောင်းမျက်နှာက အမြဲပင် ချီမော်ကြွားနေတာပါပဲ။

မိုးတိမ်မင်းကတော့ စကားသွေး လည်ကတုံး ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဖြူလွလွတိုက်ပုံနှင့် ငွေရောင်ပိုးပုဆိုးနှင့် သန့်ပြန့်ခန့်ညားလွန်းသည်။

နေနဲ့မြ၊ ရွှေနှင့်လ ဆိုတာမျိုး ထင်ပါရဲ့။

လိုက်ဖက်တင့်တယ်လိုက်တာ။

မိုးတိမ်မင်းက ဖျတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်တော့ မျက်လုံးလွဲချိန် မရ၊ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသွားသည်။

ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေသော ကိုယ့်မျက်လုံးတွေက မှိန်ဖျော့နေမလား။ ကပျာကယာ အကြည့် ရုတ်သိမ်းချိန် မန်နေကျာက...

“လှိုင်းလွင့်ပြာအလှည့်လေ”

ဟု ဆိုပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

စင်ပေါ်တက်ပြီး မိုက် ကိုင်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကြပ်ခဲနေဆဲပါ။

၁၃၈ ဝန်းသီခိုင်

သူတို့က ပွဲအတူတူ တက်သည့်အဆင့်တောင် ရောက်

ပြီး။

သူ့ဘဝထဲမှာ...သူ့အနာဂတ်လမ်းမှာ...သူ့ရင်ထဲမှာ...
သူ့အတွေးထဲမှာ လှိုင်းလွင့်ပြာအတွက် တစ်နေရာစာ ရှိမှမရှိဘဲ
ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။

သူမ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြီးဆုံးအနည်ကျသွားခဲ့ပြီ။

ဘယ်အချိန်ထိလဲ...

ဘယ်လိုချစ်မှာလဲ...

အချစ်ဆုံးက မေးခဲ့ရင်ဖြေမယ်...

နေမဝင်အချစ်တွေ အချစ်ကိုပေးမယ်...

ယနေ့မှစ နှစ်တစ်ရာတိုင်ကွယ်...

မိုးတိမ်မင်းက အဖြူရောင်ပေါ်မှာ ရွှေရောင်ဖဲပြား ချည်
နှောင်ထားသော မင်္ဂလာခန်းမထဲက ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်ရပေမယ့်
နီတိတွေက သက်တောင့်သက်သာ မရှိတော့ပါ။

ငေးငေးစိုက်စိုက် ဆွေးဆွေးခိုက်ခိုက် ကြည့်လိုက်သော
ဓမ္မကဝန်းတစ်ခု၏ ထိရသော အကြည့်တို့သည် ဟိုးရင်ဘတ်ထဲထိ
ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်ကာ နှလုံးသား၏ ဗဟိုချက်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ
လာဆောင့်သည်။

လျှပ်တစ်ပြက်အချိန်ခဏကလေးအတွင်းမှာ ဗြန်းစားကြီး

လှောင်လင့်ပါဘဲ လှိုင်းလွင့်ပြာ၏ အတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန်ကို လှစ်ကနဲ လက်ကနဲ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း တွေ့ခွင့်ရလိုက်ချိန်မှာ သူ့နှလုံးသား တုန်ခါသွားတာ သိသည်။

မင်းထင်သလိုမျိုးလည်း မဟုတ်ရပါဘူး လှိုင်းလွင့်ရယ်၊ အားနာလို့...ငြင်းရခက်လို့...မကောင်းတတ်လို့ လိုက်ပို့မိတာပါဆိုရင် မင်းက ကိုယ့်ကို ပျော့ညံ့ညံ့ယောက်ျားလို့ အထင်သေးလား၊ မင်းဘဝနဲ့ မင်းပါလို့ စိတ်ပျက်နောက်ဆုတ်မိချိန်မှာ လစ်ဟား နှလုံးသားက နီးရာကို တွယ်ငြိလိုက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးဆိုတဲ့ ယောက်ျားတို့ရဲ့ ချည်နှောင်ခံချင်တဲ့ စိတ်သဏ္ဌာန်ကိုရော မင်းနားလည်ရဲ့လား။

သည်မြင်ကွင်းအပေါ် မင်းက ခံစားနာကျင်ရပါတယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့ရင် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကိုယ်က မင်းစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေ မယ့်လူပါ။

မင်းပြောပါ... ကိုယ် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မချစ်ရဘူးလို့၊ မင်း ခွင့်မပြုဘူးလို့။

တားမြစ်ပိတ်ပင် အမိန့်ပေးစမ်းပါကွာ...။

ကိုယ့်နှလုံးသားက လက်ခံချင်လွန်းလို့။

“ဘဝ အနိမ့်အမြင့် ရေလှိုင်းတွေ ကြမ်းပါစေ *** တူစုံ မျှော်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိတယ်လေ *** အမြဲ အချစ်ကို ကျေနှင်နားလည်မယ် *** ခွင့်လွှတ်နေပါမယ်***”

ဆွဲဆွဲငင်ငင် ချိန္နသော အသံကလေး...။

သည်လောက် သီချင်းဆိုကောင်းမှန်းလည်း မသိခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ့်အသံ အောအောအစ်အစ်ကြီးနဲ့ တဒေါင်ဒေါင် ဂစ်တာသံကို မင်း ရယ်ချင်နေမှာ အမှန်ပါပဲ။ ရှက်စရာကြီးကွာ...မင်းက အဆို အင်မတန်ကောင်းသူလေးပါလား။

စတော်ဘယ်ရီရောင် ရဲရဲတွတ်တွတ် ကြိုးတစ်ချောင်း ခါဝန်ရှည် ဖားဖားကလေးက ဒူးဆစ်အတိုလောက်ရှိပြီး အသားကပ်ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကလေးက ဒူးဆစ်ဖုံးပြီး ခြေသားလုံး တစ်ဝက် မရှိတရှိ။

နှုတ်ခမ်းရဲရဲကလေးနှင့် ဆံပင်ခွေလိပ်လိပ်ကလေးနှင့် ထူးထူးခြားခြား ပြင်ဆင်မထားပါဘဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လှပနေ

သော မင်းရဲစတိုင်လ်၊ မင်းပုံစံ ဟန်ပန်ကလေး၊ စကားပြောပုံ...
အဲ့ဒါတွေကတော့ ထူးတလည် ကြည့်စရာမလိုပါဘဲ ကိုယ့်မျက်နှာ
မှာ အလွတ်ရနေခဲ့ပြီးပါပြီ။

ကိုယ် ချစ်နေမိပြီလား...လှိုင်းလွင့်ပြာရယ်၊ သူ ခေါ်ခေါ်
နှင့် သက်ပြင်း ရှိုက်၏။

ဘေးနားရှိနေသော နွယ်ယိမ်းသင်္ဃေကို 'ခဏ' ဟု ခွင့်
တောင်းကာ သီချင်းဆိုပြီး ထွက်လာမည့် သူမကို မင်္ဂလာခန်း
အပြင်ထွက်ပြီး သွားစောင့်နေရင် ကောင်းမလား။

သူ့မှာ မာနလည်း မရှိတော့ပါ။ ဘဝင်လည်း မရှိတော့
ပါ။

ဟန်ဆောင် အပေါ်ရံတွေ ကွာကျကုန်ပါပြီ။ အံတင်းတင်
ကြိတ်ကာ တင်းခံနေမိ၏။

ကိုယ်တို့ မတွေ့သင့်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

မျက်လုံးတွေမှာ ဟန်ဆောင်ကန့်လန့်ကာ မရှိတော့ပြီ။
မျက်လုံးချင်း ကြာကြာဆုံမိရင် ရင်ထဲကို တံခါးမရှိ ဟင်းလင်း
မြင်ရတော့မှာ။

ကိုယ် ရှေ့ဆက်တိုးသင့်လား။

ခြေစုံရပ်နေသင့်လား။

ရှေ့ကို ခြေလှမ်းစရင် အဲ့ဒီခြေလှမ်းတွေက နိုင်ဖို့လား...

ရှုံးဖို့လား...ပျော်ဖို့လား...ဝေးဖို့လား...။

အဖြေတစ်ခုကို သူ မသိရဲပါလား။

အဖြေက တစ်မျိုးပဲ ရှိမှာ...။

ထိုအဖြေက ဘာဖြစ်လဲ...။

ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ် လှိုင်းလွင့်ပြာရယ်...။

အဲ့ဒီအဖြေကို သဲသဲကွဲကွဲ မကြည့်ရဲသေးဘူး...မသိချင်
သေးဘူး...သတ္တိနည်းနေမိတယ်။

“ကိုမိုးတိမ်”

“ဟင်”

နှယ်ယိမ်းသင်၏ခေါ်သံကြောင့် အတွေးစတွေ ပြတ်
ကုန်သည်။

“တိတ်နေလို့ပါ”

“သီချင်းဖွင့်ရမလား”

“အင်း”

တကယ်တော့ ကြားချင်တာက သီချင်းသံမဟုတ် သူ့
အသံ...သူ့ရယ်သံ။

မင်္ဂလာနဲ့ခွဲကွဲအပြန် ‘ဘုရား ဝင်ဦးမလား၊ ဘယ်သွား
ချင်သေးလဲ’ မေးမယ်လို့ပဲ ထင်တာ။

အခုတော့ ကျောက်တိုင်ကြီးစင်စစ်။

ဟိုသီချင်းဆိုသော ကောင်မလေးကြောင့်လား၊ ကြီးမေ
ပြောသလို သူတို့ မရိုးသားကြတာ အမှန်ပဲလား၊ ဝေခွဲရခက်ပါဘိ။

သူတို့မျက်လုံးတွေက နက်ရှိုင်းသက်ဝင်စွာ အကြည့်ချင်း
ငြိတွယ်နေကြတာ။

အပြန်လမ်းမှာ သူ တစ်ချိန်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ကားမောင်း
နေမိ၏။

ကြီးမေ ထမင်းစားသွားဖိတ်တုန်းက ဘာတွေပြောခဲ့ဖူး
လိမ့်၊ သူမ ဘာလို့ ထမင်းစားဖို့ ရောက်မလာတာပါလိမ့်။

“ကြီးမေရာ...သူ့လူနဲ့သူ ရှိပြီးသားပါ၊ ကြီးမေ သွားပြော
စရာ မလိုပါဘူး”

ဟု စိတ်ပျက်စွာ ဆိုခဲ့မိသေးသည်။

“ရှိ...ရှိပေါ့၊ ပြောထားတာ စိတ်ချရတယ်”

၁၄၆ ဝန်းသီခိုင်

အချစ်မှော် ဝင်ပူးနေသလိုမျိုး...။

မိုးတိမ်မင်း၏ မျက်လုံးများက ခုတော့လည်း အေး

စက် ငြိမ်သက်လွန်းလှပါသည်။

မဟုတ်မှလွဲရော...

သူတို့ ချစ်နေကြပါပြီ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိကြသေးတာလား။

တစ်စိမ်းတွေကြားမှာ ဟန်ဆောင်နေတာလား။

ထိုအခြေအနေကို ကြီးမေ သိပုံမရ။

ကြီးမေ သိသွားခဲ့ရင်...။

■

တံခါးဘဲလ်တီးသံကြောင့် ဖြူစင်သန့်က မတ်တပ်ရပ်ဖို့

ငြိမ်ပေမယ့် လှိုင်းလွင့်ပြာက လက်ကလေး ကာပြပြီး...

"ရတယ်...ငါသွားဖွင့်မယ်"

ဟု တားလိုက်၏။ သူက ဧည့်သည်မဟုတ်လား။

ကိုယ်က အိမ်ရှင်ဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိပါသည်။

ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို အသာချထားပြီး တံခါးဆီ လျှောက်

သွားခဲ့၏။ ဖြူစင်သန့် ဝယ်လာသော ထမင်းပေါင်းကို အတူတူ

စားရင်း စကားပြောနေမိတာ။

“ဪ”

မိုးတိမ်မင်း၏ကြီးမေကို ဘွားကနဲ တွေ့ရတော့ လှိုင်းလှုပ်

ပြာ စိတ်ရှုပ်သွားမိသည်။

သို့သော် ဟန်လုပ်ပြုံးကာ...

“ဝင်လေ...ကြီးမေ”

ဟု စည့်ဝတ်ပြုရ၏။

“ဟိုနေက ဘာလို့ မလာတာလဲ”

“ကျွန်မ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အပြင်သွားနေလို့ပါ”

ဝိဝိရီရိပ် ညာလိုက်၏။ ဖြူစင်သန့်က ဘယ်သူများလဲ လမ်းကြည့်နေပါသည်။ အနားကို ထလျှောက်မလာ၊ စကားတော့ သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရမှာ မလွဲ။

“ပြောစရာရှိလို့ကွယ်”

“ပြောပါ ကြီးမေ၊ ရပါတယ်”

“အကူအညီတောင်းတာပါကွယ်၊ အားလည်းနာပါတာ မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုတော့...”

“ဟုတ်ကဲ့”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ဘာပဲပြောပြော ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

ကောင်းသောအကြောင်းအရာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ နိဒါန်းချီ နှုတ်က စိတ်ထဲ လေးပင်စေ၏။

“သမီးနဲ့ မောင်မိုးတိမ်နဲ့က အိမ်နီးချင်းဆိုပေမယ့် သမီးတို့ နှင်း ရင်းနှီးခင်မင်နေတာကို မောင်မိုးတိမ်မင်း နန်းလျှောင်းက သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ အဆင်မပြေဘူး ဖြစ်နေလို့”

လှိုင်းလွင့်ပြာက နှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်သည်။ ဖြူစင်သန့်က နန်းကနဲ ထပြီး၊ အနားရောက်လာတော့ လှိုင်းလွင့်က လက်ကာပြ နီးတားလိုက်၏။ ဘာမှ ဝင်မပြောဖို့၊ ဝင်မစွက်ဖို့ တောင်းပန်သလို ဖြည့်မိသည်။

မိုးတိမ်မင်း ကြီးမေက ဖြူစင်သန့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ လှိုင်းလွင့်ပြာကို...

“အဲဒါကလေးပါပဲကွယ်...အန်တီက မေတ္တာရာရပ်ခံတာ”

ဟု အချိုစကားနှင့် အဆုံးသတ်၏။

“အင်း...သမီး ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါကွယ်”

“လှိုင်းလွင့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် လုံးဝ မဖြစ်စေရဘူး”

ဟု ဆိုမိရင်း အသံကို မတုန်အောင် ထိန်းသည်။ မျက်စိက ဘယ်လိုလုပ် ရစ်ဝဲလာမှန်း မသိ။ ဝမ်းနည်းစရာလား၊ ဘာအားငယ်ကြေကွဲမိပါလိမ့်။

ရင်ထဲမှာ ညှိုးငယ်မိသည်။ နှမ်းလျနေသည်။ အားတော့ သလိုပင်။

မိုးတိမ်မင်း ကြီးမေက ကျေနပ်စွာ လှည့်ထွက်သွားသလို လှိုင်းလွင့်က တံခါးပိတ်လိုက်၏။

“အသားလွတ်ကြီးပါလား”

“ဖြူစင်သန့်” ဆီမှ မခံချင်သံ အောက်သိုးသိုး ထွက်လာ၏။

“အဓိပ္ပာယ်မဲ့လိုက်တာ... တောက်!”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ထမင်း ဆက်စား

ခါးပေါ် လိမ့်ဆင်းလာသော မျက်ရည်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်သည်။

“ဟာ”

ဖြူစင်သန့်က တအံ့တသြ...

“နင် ငိုတယ်...ဟုတ်လား”

ယူကြုံးမရ ခံပြင်းစွာနှင့်...

“နင်က ဘာလို့ ငိုရမှာလဲ၊ တွေ့မယ်...ဒီကောင် ငါနဲ့ ဆွေမယ်”

လှိုင်းလွင့်ပြာ တားလို့မမီအောင် လျင်မြန်သော အဟုန်နှင့် ဖြူစင်သန့်က တံခါးဖွင့် ဆင်းသွား၏။

ဒုက္ခပါပဲ...

ပြဿနာတော့ ကြီးပြီ...။

လှိုင်းလွင့် မျက်ရည်ကြောင့် ဖြူစင်သန့် မီးပွင့်သွားခဲ့ပြီ။ ခါသက အထွဋ်အထိပ်။

ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ အဲ့ဒီလို လာစော်ကားတာကို ငဲ့ခံ ခွင့်လွှတ်လိုက်ရမှာလား။

၁၅၂ မင်းသီခိုင့်

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။

လှိုင်းလွင့်ပြာကို သည်လို မာရကျောရေ အနိုင်ကျင့်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

လှိုင်းလွင့်ပြာက စိုးရိမ်တကြီး ပြေးလိုက်လာပေမယ့် ဖြူစင်သန့်က တံခါးကို တခုနဲ့ဒုန်း အဆက်မပြတ် ထုရှိက်ပြီးသား

မိုးတိမ်မင်းက တံခါးလာဖွင့်သည်။

ဖြူစင်သန့်က မိုးတိမ်မင်း၏ အင်္ကျီကို ဖမ်းဆွဲယူကာ လက်သီးရွယ်သည်။

လှိုင်းလွင့်ပြာက သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲတားဆီးရင်း နှုတ်လည်း အော်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ အဖြူ...လွန်မယ်နော်၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ ဖြေခွင့်လို့ မရဘူး၊ ငါ့ကို သနားဦး”

“ဟဲ့...ဟဲ့ မင်း ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့တူကို...လူပါအချည်လား”

“ပြဿနာမှာ လာရှာတာ ဘယ်သူလဲ၊ သမီးချင်း နာဘူး၊ ကျွန်တော့်လှိုင်းလွင့်ကို ဘာလို့ လာစော်ကားတာလဲ”

‘မောင်’ လို့မခေါ်ရသေးဘူး ၁၅၃

“မင်း ငါ့တူအင်္ကျီကို လွှတ်၊ မရိုင်းစိုင်းနဲ့၊ ငါ ခွင့်လွှတ်မယ် ထင်သလား”

“ကြီးမေ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားသံတွေက လှေကားမှာ ဆူညံသွား၏။

တချို့အခန်းတွေက တံခါးဖွင့် ပြုကြည့်ကြသည်။

ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

လှိုင်းလွင့်ပြာကို ဘယ်လို ထင်ကြမလဲ၊ ဘယ်လို ဝေဖန်မလဲ၊ ကဲ့ရဲ့အတင်းပြောစရာ ဖြစ်တော့မှာ။

တကယ်လည်း ဘာမှမပတ်သက်ပါဘဲ သူနှင့် လှိုင်းလွင့်လည်း ဘာမှ မဟုတ်ဘဲနှင့်...

“တော်တော်... လှိုင်းလွင့်ပတ်ဝန်းကျင်၊ လှိုင်းလွင့် မာနကိုလည်း ထည့်တွက်ပါဦး၊ နင် လွှတ်လိုက်စမ်းပါ ဖြူစင်သန့်ရယ်”

“နင့်ကို ဒီအတွေးကြီး အသားလွတ်လာစော်ကားတာ ငါ့မျက်စိနဲ့ရှုမှာ”

၁၅၄ အ ဝန်းသီခိုင်

“ထားလိုက်စမ်းပါ...ပဲပါသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊
မစိုက်နဲ့”

“အောင်မလေး...ညည်းပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်း၊ ဒီ
တွေ ရန်ဖြစ်ရတာ ညည်းကြောင့်”

မိုးတိမ်မင်းကြီးမေက အသံကျယ်လွန်းသည်။

“ခင်ဗျား ထိုးချင်ထိုးလိုက်စမ်းပါ”

“သတ်ချင်တာ၊ ခင်ဗျား တော်တော်ဆိုးတဲ့လူ၊ လှိုင်းလွင့်ပြာ
ကို ဒုက္ခပေးနေတယ်၊ လှိုင်းလွင့် မျက်ရည်ကျရတာ ခင်ဗျားကြောင့်
ခင်ဗျားကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

ဖြူစင်သန့်က ဆွဲထားသော ရုပ်အင်္ကျီကို ဆောင့်တွန်း
ကာ လွှတ်လိုက်၏။

“လာပါ...တော်ပါတော့၊ သူများတွေ ကြည့်ကုန်ကြပြီ”

ဟု လှိုင်းလွင့်က ဆွဲခေါ်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ကိုမိုးတိမ်မင်း”

ဟုလည်း ဆိုမိ၏။

သူ့ကြီးမေကြီးအကြောင်း သူလည်း သိမှာပါ။

‘မောင်’ လို့ခေါ်ရသေးဘူး ၁၅၅

ဖြူစင်သန့်ကလည်း ဒေါသက ငယ်ငယ်ပေါ်မှာ၊ လှိုင်းလွင့်
အရမ်းစိတ်ရှုပ်သွား၏။

သူကလည်း ထစ်ကနဲရှိ ရန်ထဖြစ်ဖို့ပါပဲ။

ပညာတတ်မဆန်၊ အဲ့ဒီလို ရမ်းတာ..ကြမ်းတာ လုံးဝ

မကြိုက်။

မိုးတိမ်မင်းက လှိုင်းလွင့်ပြာကို မမှိတ်မသုန် ရပ်ကြည့်

နေ၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်။

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်...

လှိုင်းလွင့်ပြာကသာ၊ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် လှိုင်းလွင့်လက်ကို

ဆွဲကာ အားလုံးနှင့်ဝေးရာ ခေါ်သွားပြီး တံခါးမရှိ စကားဆိုလိုက်
ချင်ပါသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ လူက နေရာမရွေနိုင်တော့ပါ။

ကြီးမေ လွန်တာကို လက်ခံပါသည်။ ဖြူစင်သန့်က ဘာဆိုလို့
ဝင်ပြောရတာလဲ။

သူ စွက်ဖက်စရာမလို...

သူ့ရည်းစားမို့လို့လား...

၁၅၆ * ပန်းသီခိုင်

ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာပါ။

ထိုအတွေးက ရင်ခွင်ထဲကို မြှားစိုက်ဝင်သလို နှင့်ထဲမှာသည့်။

“နင်ကလည်း စိတ်လျှော့ဦး”

“ဒါ သည်းခံစရာလား”

“သူက လူကြီးပဲ”

“ဒီလို လက်လွတ်စပယ် ပြောလို့ရမလားဟာ၊ နင် မနာတာနင် ရူးနေလို့ပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဟိုလူ နှင့်ရင်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ နှင့် မှိုင်းမိနေပြီ”

“မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ဘူးဆို နင် ဆတ်ဆတ်ခါ နာပစ်စမ်းပါ၊ အဲဒီ မိန်းမကြီးရှေ့မှာ သူ့တူကို ပါးရှိတ်ပစ်လိုက်၊ တစ်သက်လုံး မစဉ်းစားဘူးလို့”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ပင့်သက်ရှိက်သည်။

“ငါ နားမလည်တော့ဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

‘မောင်’ လို့မခေါ်ရသေးဘူး * ၁၅၇

“ငါနဲ့ သူနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘဲ နင်ရော...သူကြီးမေရော...သူ့ဇနီးလောင်းဆိုတာရော ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဖြူစင်သန့်က ဟူးကနဲ့ သက်ပြင်းချသည်။

“နင်တို့ မျက်လုံးချင်း စကားပြောနေလို့ပေါ့”

သူ့စကားက လှိုင်းလွင့်ပြာကို အရှိက်ထိစေပါသည်။

ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိ၏။

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါ ကြောက်လာပြီ၊ နှင့်ကို ဆုံးရှုံးရမှာ၊ ငါ့ပြိုင်ဘက်က အဲဒီလူပဲ”

ဖြူစင်သန့် သေချာသွားသည်။

ပြီးတော့ ဖြူစင်သန့်...

သူ အရမ်းတရားလွန်ပါသည်။

တကယ်ဆို သူနှင့် လှိုင်းလွင့်ပြာက သူငယ်ချင်းပါ။

ထားသော သံယောဇဉ်။

သူ Propose လုပ်တာကို ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆိုခဲ့ပြီးသား၊

သူ့က မချစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိရက်သားနှင့်။

ဟင်း... ဘယ်လိုများ လုပ်ရမလဲ။

သူ့ဘက်က ပိုင်ပိုင်ကြီး စွက်ဖက်ဝင်ပါနေတာကို။ ဖုန်းကို

အိပ်ရာထဲမှာ လိုက်ရှာသည်။

ခေါင်းအုံးအောက် ရောက်နေတာကိုး။

“ဟက်လို”

“ခဏ တွေ့ကြရအောင် ဖြစ်မလား”

မိုးတိမ်မင်း၏ အသံပါ။ မှတ်မိပါသည်။

“အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လာခဲ့လိုက်မယ်လေ”

“အခုလား”

“ဒါပေါ့”

လိုက်မမီအောင် ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်အင်ကြောင့်
လှိုင်းလွင့်မြှာ စိတ်ရှုပ်ရပါသည်။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က ဘာမှမဟုတ်သေးဘဲ အသိုင်း
အဝိုင်းက ဝိုင်းပြီး တားမြစ်ပိတ်ပင်ကြတာ မကြုံဘူးသော ဖြစ်ရပ်
ပါ။

ကိုယ်တို့ချင်း ချစ်နေလို့ဆိုလည်း ထားပါတော့။

ဇွတ်အတင်း လိုက်ခွဲတားဆီးရအောင် ဘာမှ မဖြစ်ကြ
သေးတာလည်း သူတို့အသိပင်။

“လာလေ...ရပါတယ်”

သူ ဘာများ ပြောမလို့လဲဟု သိချင်သည်။

ဖုန်းကို မှန်တင်ခုံပေါ် လှမ်းတင်ပြီး ဆံပင်တွေ ဖြိုးလိုက်
၏။ ဝတ်ထားသော Night Dre- က သိပ်များ ပါးနေမလား
ခေါင်းစွပ်ပါသော ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူကွက်ကလေးကို က
ကယာ ဝတ်လိုက်၏။

တံခါးဘဲလ်သံက ချက်ချင်း မြည်လာသည်။

မြန်လွန်းလိုက်တာ...

အပြေးကလေး တံခါးသွားဖွင့်မိတော့ ဖြူစင်သန့်။

လှိုင်းလွင့်မျက်နှာကလေး သိသိသာသာ ဖျက်ယွင်းသွား
ပါသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုများ လုပ်ရမလဲ၊ သည်
လောက်တောင်ပဲ ရာသီဥတုက ဆိုးဝါးသည်။

အချိန်ကိုက် ကွက်တီရောက်လာတာ။

“ဧကနော်...ထမင်းကြော်ဖို့ ပဲပြုတ် ဆင်းဝယ်မလို့
နင် ဧကစောင့်၊ တံခါး သေချာပိတ်ဦး သိလား”

“အေးပါ...မြန်မြန်လာ၊ ငါ မုန့်ဝယ်လာတယ်”

“အင်း...အင်း”

လှိုင်းလွင့်ပြာကို အခန်းထဲ ဝင်စေပြီး တံခါးဆွဲပိတ်ပေး
၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ မိုးတိမ်မင်းက အခန်းတံခါး ဖွင့်ထွက်လာ
လှေကားပေါ် တက်လာ၏။ တံခါးဝမှာပဲ နှစ်ယောက်သား
နှစ်ယောက်ချင်းဆိုင် ဆုံမိကြသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

မျက်နှာလွှဲကာ မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားပြီး မေးလိုက်ပါ

။ သူ့မျက်လုံးတွေကို ရင်မဆိုင်ရပါ။

“ဟိုလူက မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“ဟင်”

သူ့မေးခွန်းက ရင့်သီးလှချည်လား။ သူနှင့် ဘာဆိုင်လဲ၊
သူက ဘာကြောင့် စစ်ဆေးမေးမြန်းခွင့်ရှိရမှာလဲ၊ မဖြေနိုင်ပါ...
သူ သိဖို့မလို။

“ဖြေလေ”

“ဘာလို့ ဖြေရမှာလဲ”

“အဲဒါ သိချင်တယ်”

“ဘာလို့ သိချင်ရမှာလဲ”

မိုးတိမ်မင်းက မျက်လုံးချင်း အဆုံမခံသော သူမတို့
သည်းမခံနိုင်စွာ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်၏။

“ငါနဲ့ နွယ်ယိမ်းသင်္ဇင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး မင်းသိရဲ့လား
ငါ ဘာတွေဖြစ်နေလည်း မင်း သိရဲ့လား”

သူက မာမာအက်အက်အသံနှင့် မေးလာ၏။

“အိုး...ဖယ်ပါ၊ ဘာမှ မသိချင်ပါဘူး”

“တကယ်မသိချင်ဘူးလား”

သူက သေချာအောင် မေး၏။

“ငါ မင်းကို ချစ်တယ်”

လုံးဝ ထင်မထားသော စကားတစ်ခွန်း။

မျက်လုံးကလေးဝိုင်းစွာ သူ့ကို မော်ကြည့်မိသည်။

“ငါ့ဘက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ”

ဘာမှမဆိုင်ဘဲ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ အတူတက်ရသလား
သူ့စကားက မခိုင်လှ။

“ရှင်တို့ ပွဲအတူတူ တက်ကြတာပဲ”

“မင်း မယုံဘူးလား”

လှိုင်းလွင့်ပြာက နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ထားသည်။

“အဲဒါမဖြစ်ပါ။ ချက်ချင်းကြီး ကိုယ့်ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်ပြရမှာ မိန်းက
သေးမို့ ရှက်နေမိပါသည်။ ဒါဟာ သဘာဝကျတာပဲ မဟုတ်လား။

“ပြီးရော...မယုံလည်းနေ”

သူက စိတ်ဆိုးပြီး လှိုင်းလွင့်ပြာ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ဖြေလွှတ်
လိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာသွားလိုက်တာ။

ချက်ချင်းပဲ လှေကားကို ပြန်လှည့်ဆင်းသွားတော့
ကြောင်ငေးရပ်ကြည့်နေမိ၏။

သူ လှိုင်းလွင့်ပြာကို ဒေါသဖြစ်သွားတာလား၊ လှိုင်းလွင့်
သူ့ကို မချစ်ဘူးလို့ ထင်သွားတာလား၊ ရင်ဖွင့်ကြည့်ပါရှင်
အယ်...။

ရှင်ကို ချစ်လို့ မတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ နှလုံးသားကို ရှင်
မမြင်ရမှာပါ။ ချက်ချင်းပဲ လှေကားသစ်တွေကို ပြေးဆင်းကာ
သူ့နောက် လိုက်သွားမိပါသည်။

မခံနိုင်ပါ...ခံနိုင်ရည် မရှိလှပါ။

သူနှင့် ခွဲရမှာ အရမ်းကြောက်သည်။ သူ ကျောခိုင်း
သွားတော့ ရင်ထဲက တစ်ခုခုကို နှုတ်ယူသွားသလိုပင်။

သူ့အခန်းတံခါးဝမှာ သူ့ကို မီးသွား၏။ နောက်ဘက်ထဲ
သူ့ခါးကိုဖက်ကာ သူ့ကျောပြင်မှာ ပါးအပ်ထားမိသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်တာ မညာချင်တော့
ဆက်ပြီး လိမ်ညာဟန်ဆောင်လို့ မရ။

သူက ကိုယ်ကြီး မတ်သွားပြီး လှိုင်းလွင့်ပြာ လက်
လေးကို အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးသလို ချစ်ညှပ်လိုက်

ယိုအချိန်မှာပင် သူ့အခန်းတံခါးက ချပ်ကနဲ ပွင့်လာ
သည်။ သူ့ကြီးမေက စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ကာ...

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ” တဲ့။

သူ တံခါးဘဲလံနိပ်ပြီးသားကိုး...

သူ့ကြီးမေရှိမှန်း လှိုင်းလွင့်ပြာမှ မသိဘဲ။

ကြောက်ကြောက်နှင့် သူ့ကျောနောက်မှာ ဆက်
ကပ်နေမိသည်။ မခွာရဲပါ။

အပေါ်သပ်က တံခါးဖွင့်သံကြားပြီး ဆင်းလာသော

အသံ။ ဖြူစင်သန့် မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းမိဆဲ...

“ဝဲပြုတ်သွားဝယ်တာ ကြာလို့ ထွက်လိုက်လာတာ၊
ဆက်သပ်တော့ ဒီလိုကိုး...”

ဒေါသကြီးစွာ ဆိုလိုက်သော ဖြူစင်သန့်အသံ။

“နင်တို့က ဘာလဲ၊ ချစ်သူတွေလား”

မကျေမနပ် နှိုးလာ၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

မိုးတိမ်မင်းက လှိုင်းလွင့်ပြာလက်ကို ပိုင်ပိုင်ဆွဲကာ...

“လာ...သွားမယ်”

ဟု လှေကားအတိုင်း ဆင်းလိုက်၏။

အခုချိန်မှာ ဘယ်သူနှင့်မှ ရင်မဆိုင်ချင်သေး။ နှစ်ယောက်

တည်း ဆေးအေးဆေးဆေး ရှိကြဖို့ လိုပါသည်။ အနှောင့်အယှက်

တွေ ဖယ်ရှားထားရမည်။ သူတို့ချင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ ကြင်နာစွာ

ရှိနေချင်သေးသည်။

“ကားသော့လည်း မပါဘူး ကျွတ်”

နစ်ယောက်စလုံး ပိုက်ဆံမပါ၊ Phone မပါ။ သူကလည်း
ကားသောမပါ။

“လမ်းလျှောက်ကြတာပေါ့”

“အင်း”

“ဟိုလူက နေရာတကာ ဝင်ပါလွန်းတယ်”

“နောက်ဆို ပြောထားရမှာပေါ့”

“သူနောက်မဆုတ်ရင် ကိုယ် သည်းခံမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

မိုးတိမ်မင်းက အပြတ်ဘေးထားလိုက်၏။

လှိုင်းလွင့်ပြာက သိပြီးသားပါ။

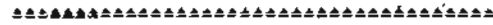
ဖြူစင်သန့်နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေရတော့မယ်ဆိုတာ

“ကိုယ်က အူတိုတက်တယ်”

မိုးတိမ်မင်းက ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံ၏။

“ရှင်က ကြီးမေ့နေတုန်း ဘာလို့ တက်လာတာ
အတင့်ရဲလွန်းတာပေါ့”

“မင်းကရော ဟိုလူရှိရက်သားနဲ့ ကိုယ့်ကို ခေါ်တယ်
တော့ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“သူက ရှင်နဲ့ ပုန်းပြောပြီးမှ ရောက်လာတာ”

“ဟုတ်လား”

မိုးတိမ်မင်းက နူးညံ့စွာ ပြုံးသည်။

“ကိုယ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားလည်း မသိဘူး၊ ကြီးမေရီ
လည်း မအောင်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီအထဲမှာ ပြည့်နှက်နေပြီ”

သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ကာ ဆိုလာ၏။

“လှိုင်းလွင့်ပြာရယ်...”

သူက လမ်းလျှောက်ရင်း သူမပုခုံးလေးကို တင်းတင်း
ခက်ကာထား၏။

ကြားလေတိုးရင် ဝေးမှာမိုးတယ်ဟု ထင်နေမိပါသည်။

“ဟိုလူနဲ့ မင်း ဝေးဝေးနေနော်”

သူက ထပ်သတိပေးသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေပါ”

သူမ ဆင်ခြေက မခိုင်လုံ။

“သူ့ဘက်ကမှ မရိုးသားတာ”

မိုးတိမ်မင်းက ပြောတာ ဟုတ်နေတော့ ငြင်းမရ။

၁၆၈ ခန်းသီရိဝိဇ္ဇာ

“မရိုးမသားကြီးနဲ့ လှိုင်းလွင့်အနားမှာ တောကံတုတ်ကပ်နေတာ၊ ကိုယ် ကြိုက်ပါ့မလား၊ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ဦး”

“အင်းပါ”

ဘယ်သူကရော ရှင့်အပေါ် သစ္စာပျက်မှာမို့လဲ၊ တစ်သစ်မှာ တစ်ယောက်၊ တစ်ခါပဲ ချစ်ပျံ့တာ၊ ထိုအချစ်ကို လှိုင်းလွင့်ကြီး အရမ်းတန်ဖိုးထားမိပါသည်။

သူက လှိုင်းလွင့်ပါးပြင်ကလေးကို ဖွဖွနမ်းပျိုက်စစ်ကြည့်နူးမှုနှင့် တသိမ့်သိမ့်ခါနေသော ရင်ခုန်သံကို သူ ကြားသွားမှာ စိုးသည်။

အချစ်သည် ချိုမြိန်စွာ သူတို့နှစ်ဦးကို လွှမ်းမိုးထားစစ်အရာအားလုံးကို နှစ်ကိုယ်တွေ့ခိုက်မှာ မေ့လျော့နေမိပါသည်။

ချစ်သူသက်တမ်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပူပူနွေးနွေး ကြင်နာယုယကောင်းတုန်းမှာပဲ ပြဿနာတစ်ခုကို စတင် ရင်ဆိုင်ရသည်။

မနက်စောစော ခန့်ညားမေ့ဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့တာပါပဲ။

“ဟဲ့...လှိုင်းဖြာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာကြီးလဲ”

၁၇၀ ခန်းသီရိခိုင်

အဆက်အစပ်မရှိ ဘာကိုပြောမှန်းမှ မသိတာ။

“ဖြူစင်သန့်ပေါ့၊ နင့်အဖေဆီ လိုက်တောင်းပေးပါ ပူဆာနေလို့”

“ဘယ်လို”

ပီပီသသ ကြားလိုက်ပေမယ့် ထိုစကားကို နားမလည်၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

“နင့်ကို မေးစရာမလိုဘူးတဲ့”

ဖြူစင်သန့်က တိတ်တဆိတ် ကြံစည်တာပါပဲလား၊ လှိုင်းလွင့်ပြာပင် မသိ။

သူ့အကြံကလည်း ကြောက်စရာ။

ဖေဖေက အလိုလိုမှ လှိုင်းလွင့်ပြာကို အမြင် ကြည်လင်တာ၊ အဆင်မပြေတာ။

ဖြူစင်သန့် ဝင်ရှုပ်လျှင် ပိုပြီး ရှင်းရခက်မည်။ ဖေဖေနှင့် လှိုင်းလွင့်ကြားမှာ ပိုပြီး ဖုထစ်သွားနိုင်သည်။

“သူ့ဘက်က စီစဉ်တာနေမှာပါ”

“ဟင်”

‘မောင်’ လို့ခေါ်ရသေးဘူး ၁၇၁

ခန့်က အံ့သြသွား၏။

“ဟဲ့...နင်နဲ့ ပြောဆို ညှိနှိုင်းပြီးသား မဟုတ်ဘူးလား၊ နင့်သဘောကရော”

“ခါတိုင်းလိုပါပဲ...မပြောင်းလဲသေးဘူး”

“အေးလေ...ငါ့မောင်တော့ မလွယ်ဘူး၊ အဆင့်တွေ ကျော်နေပြီပေါ့”

“အင်း...တကယ်ပါပဲ”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ပင့်သက်ငွေ့ငွေ့ ရှိုက်သည်။

“ခန့် တားပေးဦးနော်၊ ဖေဖေနဲ့ လှိုင်းလွင့်က ကြည်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါဟယ်...နင့်သဘောမပါဘဲ ငါတို့က မတောင်းရဲပါဘူး၊ တော်သေးတာပေါ့...နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်လို့”

ခန့်က သဘောပေါက်ပါသည်။

နားဝေးနေတာက ဖြူစင်သန့်...။

လှိုင်းလွင့်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် ဇွတ်မှိတ် ရှေ့တိုးချင်တာ။

၁၇၂ နန်းသီရိင်

ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား။

ဖြူစင်သန့်နှင့် ဆွေးနွေးထားမှ ဖြစ်တော့မည်။ သူ့ထဲ
လှိုင်းလွင့်ကို စည်းရုံးမရတော့ ဖေဖေဆီ ပြေးဦးလှည့်သွားသည်။
ခန့်တို့ကတော့ လှိုင်းလွင့်ပြာ သဘောထားကို နားလည်
ပြီးသားပါ။

သူငယ်ချင်းတွေမို့ အပြစ်တင်မှာ မဟုတ်။

ဖြူစင်သန့်ဘက်က အဲဒီလောက်အထိ တဖွတ်ထိုး မိုက်နေ
ရဲ လုပ်လိမ့် မထင်ခဲ့တာ...။

မှားပြီ...

သူ့ကို လျှော့တွက်မိခဲ့တာ နောင်တရသည်။

ဟိုးအစကတည်းက မျှော်လင့်ချက်တွေ မပေးခဲ့မိရင်
အကောင်းသား။

လှိုင်းလွင့်ပြာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

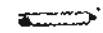
မိုးတိမ်မင်းကို ဖေဖေဆီ ခေါ်သွားပြီး အမြန်ဆုံး
မိတ်ဆက်ပေးရပါမည်။

အဲဒါမှပဲ ဖြူစင်သန့် ရှေ့ဆက်မတိုးသာမှာ။

'မောင်' လို့မစဉ်းရသေးဘူး ၁၇၃

သည်အတိုင်းဆို လှိုင်းလွင့် ချစ်သူကလည်း အူအလွန်
တိုတတ်သူ၊ ဖြူစင်သန့်ကလည်း မိုးမမြင် လေမမြင် သည်းကြီး
မည်းကြီး။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်တွေ့လို့ မဖြစ်ပါ။ ကြိုတင်
တားဆီးထားမှ။

အဲဒီလို ဖြေရှင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်၊ ဒါမျိုးက သူ့ဘက်က
ဘောင်းဆိုမှ ကိုယ့်ဘက်က ခေါင်းညိတ်ခွင့်ရှိတာ။

ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေက ရှေ့ကို ရောက်နေပါရောလား။
တုတ်တော့ မဟုတ်သေး။

ဖြူစင်သန့်ကိစ္စကို ဘယ်လိုများ ဖြေရှင်းရမလဲ မစဉ်းစား
အတ်ပါ။

ကိုယ့်အဖေအကြောင်း ကိုယ်သာ အသိဆုံး။

‘ဒါ သမီးချစ်သူ’ ဟု ပြောထားလိုက်လျှင် ယုံကြည်
နိုင်အေးသွားမှာ။

လှိုင်းလွင့်ကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူတစ်ဦး
ဘယ်ယောက်ကိုမှ ခေါ်သွား မိတ်ဆက်ပေးတာ မရှိခဲ့ဘူးပါ။

သမီးအကြောင်းကို ဖေဖေ ကောင်းကောင်းသိသည်။
ဗူးဆို ဖရုံမသီးတတ်သူပါ။ ဒါဆိုဒါ... အခွဲလန်းကြီးတာ၊ ခေါင်းမာ
တာ...။

“လုံးဝ နားမလည်ဘူး၊ ဘာမှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး။
ဘာလို့ ပြုန်းစားကြီး လုပ်ရမှာလဲ၊ ဒါ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ၊ ကိုယ်

“ဘာလို့ ဒီလောက်လောနေရတာလဲ”

မိုးတိမ်မင်းက စူးကနဲကြည့်ပြီး မေးလာသောအခါ သူမ
မျက်နှာ ရေခွေးပူနှင့် အပက်ခံရသလို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်သွား၏။
တကယ်ဆို သူ့ဘက်က စတင် တောင်းဆိုရမှာပါ။
စေ့စပ်ချင်ပြီ...လက်ထပ်ကြစို့...ဆိုတာတွေ။

ခုတော့ မြင်းကမလှုပ် ခုံကလှုပ် ဖြစ်နေရပါပြီ။

လှိုင်းလွင့်ပြာ ပင့်သက်ရှိက်မိ၏။

သည်နည်းဟာလည်း အကောင်းဆုံးမဟုတ်သေးဘူး ကင်

ပါရဲ့။

ဘက်က လူကြီးတွေ သဘောတူလာအောင် စည်းရုံးရမယ်-
အချိန်ယူရမယ်”

လှိုင်းလွင့်ပြာက နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်သည်။ သူပြောတာ
သဘာဝကျပေမယ့် ဘဝင်မကျချင်။

သူ ဘာလို့ ချက်ချင်း လိုက်မတွေ့ရတာလဲ၊ ဘာကြောင့်
လဲ... အစာမကြေချင်။

တမင် အချိန်ဆွဲချင်တာလား။

လှိုင်းလွင့်ကို အတည် မရည်ရွယ်တာလား။

ရှက်စိတ်နောက်မှာ သံသယက ကပ်ငြိလာ၏။

“ကိုယ်တို့ နေစပ်လက်စွပ်...”

“တော်ပါတော့ ...”

လှိုင်းလွင့် စကားဖြတ်လိုက်၏။

မိုးတိမ်မင်းက သူမကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“မပြောဘူးလို့ပဲ ထားလိုက်ပါ”

သူ့စကားက ငြင်းသလို ဖြစ်သွားတော့ သူမ မာနကို
သွားတိုက်ခိုက်မိသလို ဖြစ်ရပြီလား။ သူ မှားသွားသလား။

လှိုင်းလွင့်ပြာက သွေးအေးစွာနှင့် တိတ်ဆိတ်နေလိုက်

ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနာကျင်သွားတာအမှန်။

ဖြူစင်သန့်ဆို အဲဒီလိုခေါ်ရင် ငေါက်ကနဲ ထလိုက်လာ

သူ့လို ငြင်းမှာမဟုတ်။

အခံရခက်လိုက်တာ...

သူ့အချစ်က သတ္တိအပြည့်ပါရဲ့လား။

ပြန်ဆန်းစစ်ဖို့တော့ လိုနေပါပြီ။

“လာလေ... ဒီမှာ အေးကုန်ပြီ၊ လာစားတော့”

မိုးတိမ်မင်းက လှမ်းခေါ်ပါသည်။

ဟန်မပျက်ထိုင်ကာ ဗူးသီးကြော်လေး တစ်ချောင်းကို

အချဉ်ရည်နှင့် တို့စားလိုက်ရပေမယ့် အရသာ မရှိ။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး စကားမဆိုမိပါ။

စောစောကလို စကားသံတွေ... ရယ်သံတွေ ညံ့မနေတော့

ပါ။

လှိုင်းလွင့်ပြာ မျက်နှာကလေးက မရယ်နိုင်၊ မပြုံးနိုင်။

၁၇၈ နန်းသီခိုင့်

အတူတူ ဆက်နေလည်း ဘာမှမထူး။ လမ်းခွဲ အိမ်ပြန်
တာပဲ ကောင်းမည်။

ဆက်ပြီး စကားဆိုမိလျှင် ရန်ဖြစ်စကားများတော့မှာ
အခြေအတင်တွေ ပြောရတော့မှာ၊ သူ့ကို သံသယနှင့် စွပ်စွဲမိတော့
မှာ။

“ပြန်ကြရအောင်”

“ဟင်”

ခါတိုင်းနေတွေကဆို ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှ မခွဲချင် မခွာချင်
အိမ်ပြန်ကြတာ။

မိုးတိမ်မင်းက နာရီကို ကြည့်သည်။

ညနေ လေးနာရီစွန်းစွန်း...။

လှိုင်းလွင့်ပြာက ဆုံးဖြတ်လိုက်သလို မတ်တပ် ရပ်လိုက်

၏။

“အကြော်တွေ ကုန်အောင် စားဦးလေ”

“မစားချင်တော့ဘူး၊ နေချင်နေခဲ့လေ”

သူ့ကို ထားရစ်ကာ ထွက်ခွာသွား၏။

• ဉာဏ်ဝင်းစာပေ •

‘မောင်’ လို့မခေါ်ရသေးဘူး ၁၇၉

သူက လှိုင်းလွင့်ပြာကို လိုက်ငေးကြည့်ရင်း တုန်ရစ်၏။
လှိုင်းလွင့်ပြာက ကားငှားပြန်ပါသည်။

သူ့ရှေ့မှာ ဆက်ရှိနေရမှာ ရှက်သည်။

အားငယ်သည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ မျက်ရည်က ကျလာသည်။

ထိန်းချုပ် မထားနိုင်တော့ပါ။

သူ မချစ်မှာ လှိုင်းလွင့် အရမ်းကြောက်နေမိပါရောလား။

သူ့ဘက်က တွန့်ဆုတ်လွန်းတာကို အားမရ။

လှိုင်းလွင့်ပြာအတွက်ဆို သူ့ဘက်က Ever Redy ဖြစ်စေ
ချင်သည်။

အကြောင်းပြချက်တွေ၊ ဆင်ခြေတွေ မလိုချင်။

ဖြူစင်သန့်လောက် မချစ်ဘူးဆိုတာကို ယှဉ်ပြီး တွေးမိ

သော အတွေးသည် လူ့ကို နှိပ်စက်လွန်းပါသည်။

လှိုင်းလွင့်ဘက်ကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ၊ ဖျတ်ဖျတ်လူး
ဆတ်ဆတ်တုန် နှစ်နှစ်လှိုက်လှိုက် နက်နဲသိပ်သည်းစွာ...။

သူ့ဘက်က အဲဒီလို ဟုတ်ပါရဲ့လား။

• ဉာဏ်ဝင်းစာပေ •

ချစ်သူသက်တမ်းက ရက်ပိုင်းနုနုကလေးပဲ ရှိသေးတာ
သည်လို မသင်္ကာ မဖြစ်သင့်ပါ။

လှိုင်းလွင့်ပြာက မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး တက္က
ကို လိပ်စာပြောင်းပြောသည်။

အိမ်မပြန်ချင်၊ ဖေဖေဆီ သွားတာပဲ ကောင်းပါသည်
တစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ သူ့ကို မတွေ့ချင်။ ရှေ့ဆက် ဘာတွေ
ဖြစ်လာဦးမလဲ။

ဖြူစင်သန်ကြောင့် ဖေဖေနှင့် သူ့ကို အလျင်စလို တွေ့
ချင်တာ မှန်ပေမယ့် သူ့ဘက်က ချက်ချင်း လိုက်မတွေ့နိုင်တာ
နားလည်မပေးချင်။

စိတ်ထဲမှာ မျက်ရှုမိသည်။

ဖေဖေကို တွေ့ရမှာ သူ့အတွက် ဘာအပန်းကြီးလို့
လွယ်လွယ်ကလေးကို သူက မလိုက်လျော၊ လှိုင်းလွင့်

ကို ငြင်းဖို့ အားပင်မနာ။

ချက်ချင်း ငြင်းပစ်တာ။

ချင့်ချင့်ချိန်ချိန်ပင် မစဉ်းစား။

လှိုင်းလွင့်ပြာကို ဘာလို့ သတ္တိအပြည့်၊ ရင်ဆိုင်ရဲစိတ်
အပြည့်နှင့် မချစ်ရတာလဲ။

ကိုယ့်ဘက်က ရာနှုန်းပြည့်မေတ္တာကို ပေးထားတော့
ရာနှုန်းပြည့်အချစ်ပဲ ပြန်လိုချင်ပါသည်။

လှိုင်းလွင့် လောဘကြီးနေမိတာလား။

မောင် လို့မခေါ်ရသေးဘူး ၁၈၃

ကိုယ့်အပေါ် စိတ်မနာပါနဲ့ ချစ်သူကလေးရယ်။
တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်တွေ့ကြသလေ၊ သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်

မိန်းကလေးဘက်က စပြီး ပြောရတာကို လှိုင်းလွင့်
ယလောက် ဝန်လေးရှာမလဲ၊ သူ ငြင်းဆန်လိုက်တော့ ဘယ်လို
ပြန်သွားရှာမလဲ။

အရမ်း ရှက်သွားမှာ၊ နာကျင်သွားမှာ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်
သွားမှာ သူ သိလာသည်။

သူ ဘာလို့ ငြင်းမိတာလဲ၊ ဘာလို့ မလိုက်လျောမိတာလဲ၊
ဘာများ ခဲယဉ်သည့်ကိစ္စမို့လို့လဲ။ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရုံမို့ သူ အဆင်
ဆင်ရှိပြီးသားပါ။ အဟန့်အတားတွေကို ထိုးဖောက်ပြီး သူတို့
နှစ်ဦးကြတာပဲ မဟုတ်လား။

သဘောတူတူ၊ မတူတူ အရေးမကြီးပါ။ သူ့အပေါ်
လှိုင်းလွင့် ယုံကြည်ဖို့၊ သံသယမဖြစ်ဖို့သာ အရေးကြီးအကြီးဆုံး။
လှိုင်းလွင့်ရယ်...
အိမ်ပြန်မလာဘဲ ဘယ်သွားနေတာလဲ။

မိုးတိမ်မင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဆိုဟာမှာ ဝန်းထဲ
ထိုင်ချလိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်နေပါပြီ။
လှိုင်းလွင့် ဘယ်များ သွားနေတာလဲ။
သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား။
စိတ်ဆိုးချင်သလောက် ဆိုးပါ။
သူ ချောဖို့...တောင်းပန်ဖို့ ဝန်မလေးပါ။
သို့ပေမယ့် စိတ်နာသွားမှာ စိုးမိတာ။

ဖုန်းဆက်တော့လည်း 'လူကြီးမင်း' ပဲ ဖုန်းကိုင်နေပါ
သည်။ သူ ပျာယာခတ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ဘဲ
စိတ်လည်း အရမ်းပူမိသည်။

ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ကိုယ် အရမ်းမှားသွားပါတယ်ကွာ။

သူ တောင်းပန်နေမိသည်။

အိမ်ပြန်လာပြီးကတည်းက သူ လှိုင်းလွင့်ကို သွားရှာတာ
ရောက်မလာသေးတော့ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်နေမိသေး

သည်။

ညသာ မိုးချုပ်ပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်လို့ မိုးအ
လင်းရော၊ လှိုင်းလွင့်ပြာက ရောက်မလာ။ သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်
ထန် နာကျင်သွားပြီလား။ လမ်းခွဲရအောင်ဟု ဆိုတော့မှာလား

တစ်ဖက်သတ် မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့...လှိုင်းလွင့်ရယ်။

ကိုယ် မင်းကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။

မင်းအဖေကို သည်နေ့ပဲ သွားတွေ့ပါ့မယ်။

မိုးတိမ်မင်း ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

လှိုင်းလွင့်အတွက်ဆို သူ ဘာမဆို လုပ်ပေးချင်ပါသည်။
မိုးပေါ်က ကြယ်ကို ခေါင်းမှာယန်ချင်တယ်လို့ ပူဆာတာမှ မဟုတ်
ဘဲ၊ ပင်လယ်အောက်က ပုလဲတစ်လုံး ငုပ်ယူခဲ့ပါလို့ တောင်းဆို
တာလည်း မဟုတ်။

အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်သာ အလောတကြီး တောင်းဆို
တာနေမှာ။

သူက အကျိုးအကြောင်းမမေးဘဲ ချက်ချင်း ခေါင်းခါပစ်
ခဲ့သည်။

သူ တော်တော် မတရားပါလား။

ဆောရီးပါ ချစ်သူရယ်...။

ကိုယ့်ကြောင့် မျက်ရည်မကျပါနဲ့။

ကိုယ့်အပေါ် သံသယတစ်စက်ကလေးမှ မဝင်ပါနဲ့ကွာ။

ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းမရှိရင် မဖြစ်ပါဘူး။

အဲ့ဒါ မင်း သိရဲ့လား။

ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်မှ မခွဲကြေးကွာ။

ကိုယ့်ကို ယုံကြည်ပါ။

၁၈၆ ဝန်းသီခိုင်

အချစ်မှာ အယုံကြည်မရှိရင် ဘာမှ မရှိတော့ပါ။

သူ့အပေါ် လှိုင်းလွင့်ပြာ သံသယ ဝင်သွားပြီဆိုတာ
နားလည်သည်။

ဖုန်းကိုပါ စက်ပိတ်ပစ်လိုက်တာမို့ သူ ကောင်းကောင်း
သိသည်။

ဘာမဆို ပေးဆပ်စတေးရဲသူကိုမှ မင်း အထင်လွဲသွားပြီ
လား။

သူ အရမ်းပဲ တွေ့ချင်လာသည်။ ရှင်းပြချင်ပါသည်။
ရင်ထဲမှာ မှန်တိုင်းတိုက်ခတ်နေ၏။

သူကလည်းသူပါပဲ။ လှိုင်းလွင့်ပြာတို့အိမ်ကိုပင် မသိခဲ့ပါ။
သူ့လိုပဲ အဖေနှင့် အဆင်မပြေလို့ လှိုင်းလွင့်ပြာက
တိုက်ခန်းကလေးမှာ လာနေတာတဲ့လား။

ပြီးတော့ လှိုင်းလွင့်ပြာ၏အဖေ။

လုံးဝ မထင်မှတ်တာက လှိုင်းလွင့်ပြာ အဲဒီလောက်
ချမ်းသာပြည့်စုံနေတာပါပဲ။

လှိုင်းလွင့်ပြာ၏အဖေက နာမည်ကြီး ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏
ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး။

အဲဒါတွေ ကြီးမေပင် သိပုံမရ။

သူဌေးသမီးဖြစ်ဖြစ်၊ သူကြွယ်သမီးဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါ။ အရေးကြီးတာက သူ မြတ်နိုးနေမိတာ၊ လှိုင်းလွင့်ပြာ ဖေဖေက ဂုဏ်ရှိန်မြင့်မားလွန်းတော့ တစ်ယောက်တည်း သွားတွေ့ရမှာ။ သူ အနည်းငယ် တုန်ဆိုင်းသွား၏။ သူနှင့် သဘောတူပါ့မလား။

ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံပါ့မလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ တွေ့ကြည့်လိုက်တာ ကောင်းသည်။

ချစ်သူဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပြချင်တာ သူ့ရည်ရွယ်ချက်။

ရဲရဲဝံ့ သွားတွေ့လိုက်တာပဲ ကောင်းပါသည်။ လှိုင်းလွင့်

ပြာ သိလျှင် ဝမ်းသာပါစေတော့၊ ကျေနပ်ပါစေတော့၊ သူ့အပေါ် သံသယ ကင်းပါစေတော့၊ ယုံကြည်မှု ခိုင်မာပါစေတော့...

လှိုင်းလွင့်ပျော်မှ သူလည်း ပျော်မှာပါ။

အသည်းချင်းက စွယ်တော်ရွက်လို့...

ဝင်ခွင့်တောင်းတော့ 'ခဏစောင့်ပါ' ဟု ဆိုတာမို့ နာရီ ဝက်နှီးပါး ထိုင်နေပြီးမျှ လှိုင်းလွင့်ပြာဖေဖေနှင့် တွေ့ခွင့်ရပါသည်။

"လာ...မောင်ရင်၊ ထိုင်... ဘာကိစ္စ"

ဆုံလည်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ခန့်ညားချောမောသော လှိုင်းလွင့် ဖေဖေက မေးလာ၏။

သူ စကားစရာခက်သည်။ မျက်နှာလည်း ပူသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူကာ ချွေးပျံ့ချင်၏။

ဟူး...

လာခဲ့ပြီးမှ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ခဲ့ပြီးမှ သည်အတိုင်း
ကော့ နောက်ကြောင်းပြန် မလှည့်ချင်ပါ။ သူ သတ္တိရှိအောင်
ကြိုးစားမိ၏။

“ကျွန်တော် လှိုင်းလွင့်ပြာရဲ့ ချစ်သူပါ”

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောချပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

သူ့ကို ရွှေရောင်မျက်မှန်ကိုင်အောက်ကနေ ထွင်းဖောက်
ပြီး စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တာ သိသည်။

“နားနဲ့မနာ...ဖဝါးနဲ့ နာပါ”

လှိုင်းလွင့်ပြာ ဖေဖေက သူ့စကားကို နားစွင့်နေပါ၏။
ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မဆို။

“ကျွန်တော် လှိုင်းလွင့်ပြာကို လက်ထပ်ပါရစေ၊ ဦးဆီမှာ
လာခွင့်တောင်းတာပါ”

မိုးတိမ်မင်းက လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ
ဆက်တိုက် ပြောချလိုက်၏။

“ကျွန်တော် လူကြီးစုံရာနဲ့ လာတောင်းဖို့ ကြိုးစားမှာပါ
ခင်ဗျာ”

လှိုင်းလွင့်ပြာဖေဖေက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ
အကြည့်လွှဲသွားပြီးမှ...

“သမီးက ဘာလို့ လိုက်မလာတာလဲ”

ဟု မေး၏။ သူ ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိ။

“ဒီနေ့ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်၊ စောစောကလည်း
တစ်ယောက်၊ ဟိုမှာ တွေ့လား...လက်ဆောင်ခြင်းနဲ့၊ ဦးသမီး
လာတောင့်တာတဲ့၊ ဘာ... နာမည်က ဖြူစင်သန့်တဲ့၊ အခု မင်းက
ဘယ်သူ...”

“မောင်မိုးတိမ်မင်းပါ”

“မိုးတိမ်မင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေးကွာ...မင်းတို့အကြောင်း သမီးက တစ်ခါမှ
မပြောဘူးတော့ မသိဘူး၊ သမီးကို မေးကြည့်ပါဦးမယ်”

မိုးတိမ်မင်း မျက်နှာက အကြီးအကျယ် ပျက်သွား၏။
ဖြူစင်သန့်က သည်နေရာကို သူ့ထက်ဦးစွာ ကြိုရောက်နေပါလား။

ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။

လုံးဝ နားမလည်ချင်တော့ပါ။

လှိုင်းလွင့်ပြာကို တွေ့ပြီး မေးကြည့်မှ ဖြစ်တော့မည် သူ သည်းမခံနိုင်ပါ။

“သမီးချစ်သူမှန်ရင် သမီးနဲ့ လာတွေ့ပေါ့ကွာ၊ ဦးနေရာထိ လည်း နားလည်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လှိုင်းလွင့်ပြာဖေဖေက ဆက်ဆံရေး ညက်ညောယဉ်ကျေး လှပါသည်။

အဓိက အရေးကြီးတာက သူ လှိုင်းလွင့်ပြာကို လက်ဆွဲ ခေါ်လာဖို့ပါပဲ။

သူက လှိုင်းလွင့်ပြာ၏ချစ်သူစစ်စစ်ဆိုတာ အမြန်ဆုံး ကြော်ညာကပ်ရမည်။

ဖြူစင်သန့်ကို ရှေ့ဆက်မတိုးရဲရန်... သူ့ချစ်သူကို ကာကွယ်ဖို့ သူ့မှာ တာဝန်အပြည့် ရှိပါသည်။

လှိုင်းလွင့်ပြာရှေ့က သူ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးရ ပါမည်။

တော်တော်စွပ်တု လူလည်၊ ဘာမဆို ညာမဆို ခြင်းလှလှကြီးနှင့် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး သမီးတောင်းရဲသေး မည်။

လှိုင်းလွင့်ပြာက ဘာလို့ မတားတာလဲ။

သည်လူနှင့် အရောတဝင် မနေပါနှင့်ဟု သူ အတန်တန် တော်ပေးထားရက်သားနှင့်။

ဖေဖေကို ပြုစုရမှာ၊ အနားမှာနေပေးရမှာ လစ်ဟင်းပျက်

ဇွတ်နေပါရောလား။

ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိက်မိ၏။

လောလောဆယ်တော့ စိတ်ထဲမှာ အရမ်းကြေကွဲ နာကျင်

နေပါသည်။

ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြောချင်။

“သမီး”

ဖေဖေခေါ်သံကြောင့် ဖျတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်မိ၏။

ဖေဖေက လှိုင်းလွင့်ပြာကို သေချာကြည့်နေသည်။

ပြောစရာတစ်ခုခုရှိနေပုံနှင့် အကဲခတ်နေသည်။

“မောင်ဖြူစင်သန့်ဆိုတဲ့ သူငယ် ဒီနေ့ လာသွားတယ်၊

သူ့ကို သမီး သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်”

သူမ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ဖြူစင်သန့်ကတော့ ဘယ်လိုတားတား တားမရ၊ ဇွတ်တိုး

ရှေ့ဆက်နေပြီပဲ။

ဖေဖေက ထမင်းစားခန်းကို လျှောက်လာပြီး စားပွဲထိပ်
ဝင်ထိုင်၏။

ထမင်းစားပွဲရှိသည့်ကြီးမို့ လှိုင်းလွင့်ပြာနှင့် မနီးလှဘဲ
လှိုင်းလွင့်ပြာက ဇွန်း၊ ခက်ရင်းနှင့် ခေါက်ဆွဲကြော် စားနေတာ

ဖေဖေက ထမင်းစားဖို့ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဟင်းပွဲတွေ ပူပူနွေးနွေး ပြင်ဆင်ပေးနေတာ တွေ့ရရင်
လှိုင်းလွင့်ပြာက ဘာမှ လုပ်ခပေးနိုင်တာ အခုတော့ ရှက်မိသလို
ပင်။

“အဲဒီကောင်လေးက သမီးကို လာတောင်းမယ်လို့ ခြေသွားတယ်”

လှိုင်းလွင့်ပြာ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်တဲ့ ထိုကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ မသိ၊ စိတ်ရှုပ်နေချိန် သူက တမောင့်။

“သူနဲ့ သမီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေ သမီးကိုယ်တိုင် ဖေဖေဆီ ခေါ်လာမယ်”

ဟု ပြောရင်းတန်းလန်း အသံက အဖျားခတ်တုန်တိုင်းတိမ်သွား၏။

အလကား ချစ်သူ...။

ဖေဖေဆီ လိုက်ခဲ့ပါ ခေါ်တာကို ငြင်းပစ်ခဲ့သူ။

သူ့ကို ဘာလို့ အသည်းတွေ ပြုတ်ထွက်မတတ် လို့ကံ နေအောင် ချစ်ရတာလဲ။

ရှေ့ဆက်ပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ ရှိနေပါရင် လှိုင်းထွ် မျက်ရည်တွေကို ဖေဖေ မြင်သွားတော့မည်။ မြန်မြန် လစ်လျူ ကောင်းလိမ့်မည်။

ခုံကို နောက်ဆုတ်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။ ခေါက်ဆွဲကြက်က စားလက်စတန်းလှန်း စိတ်ထဲမှာ ထိခိုက်နေတော့ မျှီမကျ၊ စားလို့မကောင်း၊ အိပ်လို့မပျော်။

“သမီး”

လှေကားရင်း ရောက်လာချိန်မှာ ဖေဖေက လှမ်းခေါ်ပြန်သည်။ ဘာတွေပြောဦးမှာလဲ။

ခြေစုံရပ်ရင်း ပြန်လှည့်ဖို့ ဝန်လေးနေ၏။

“နောက်တစ်ယောက် လာသွားသေးတယ်”

ဖေဖေက တစ်ဆက်တည်း ပြောသည်။

“မောင်မိုးတိမ်မင်းတဲ့၊ သူရော...သူလည်း သမီးချစ်သူ

မဟုတ်ဘူးလား၊ သမီး ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဖေဖေ ဘာတွေဆက်ပြောနေမှန်း မကြားတော့လောက်အောင် နားတွေအူသွား၏။

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်း မသိ။

ကြားလိုက်ရတာ မယုံမရဲ။

“ဟုတ်လို့လား ဖေဖေ”

၁၉၈ နန်းသီခိုင့်

သေချာချင်သည်။ မေးဖို့မလိုပါဘဲ ပြန်မေးမိ၏။

ဖေဖေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မိုးတိမ်မင်းရယ်...

မောင်ရယ်...

ချစ်ရတဲ့ မောင်ရယ်...

ချစ်သူသက်တမ်း နနကလေးမှာ ခေါ်ရမှာ ရှက်တတ်
တက်နှင့် မရဲသေးတာမို့ ရင်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ် ခေါ်နေမိသေး
'မောင်'...

သူ တကယ့်ပဲ ဖေဖေဆီ သွားခဲ့သလား။

လှိုင်းလွင့်ပြာ ချက်ချင်းပဲ အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်လာ
သည်။

Hund Phone ဖွင့်ဖို့ပါ။

ချစ်သူအသံကို ကြားချင်ပြီ။

မယုံကြည်ခြင်း၊ သံသယတွေ လွင့်စင်သွားတော့ ရင်ထဲ
က အားအင်ပြည့်လွန်းသော အချစ်များသည် တမ်းတမှုများအဖြစ်
ပြောင်းလဲသွား၏။

♦ ဤထုတ်ဝေချက် ♦

'မောင်' လို့မခေါ်ရသေးဘူး အိ ၁၉၉

ခု ချက်ချင်း တွေ့ချင်တယ် မောင်...။

တွေ့ကြမယ်နော်...

မောင့်ဆီ မက်စ်ဆော့ချီ ပို့လိုက်၏။

အကြိမ်ကြိမ် ဖုန်းခေါ်ပြီး မောင် ရှာနေမှာ သိသည်။

နှလုံးသားချင်း တစ်ထပ်တည်း ကျနေပြီပဲ မဟုတ်လား။

မောင့်ကို ယုံသည်။

အရမ်း ယုံသွားပြီ...။

—

♦ ဤထုတ်ဝေချက် ♦

လှိုင်းလွင့်ပြာက မိုးတိမ်မင်း၏ပုခုံးစွန်းကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်၏။

“အေး... နာလိုက်တာ၊ ဘာလို့ ကိုက်တာလဲ”

“သည်းယားလို့ပေါ့”

ချစ်သူရင်ခွင်မှာ ခေါင်းတိုးငွေ့ကာ ရှက်စနိုး ပြုံးရင်း နောက်တော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ တခစ်ခစ် ရယ်မိ၏။ အလိုလို နေရင်း ပျော်လိုက်တာ။

အချစ်က လူကို ချိုမြိန် ချင်မြူးစေသည်။

“အေးလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ်တို့ ပြင်ဆင်ထားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားတွေ အများကြီးရှိနေတာ သိပါသည်။

မိုးတိမ်မင်း၏ ကြီးမေကလည်း သဘောတူတာ မဟုတ်။ ဖြူစင်သန့်ကလည်း လက်လျှော့နောက်ဆုတ်ပေးမှာ မဟုတ်။ သူတို့ခရီးလမ်းက မဖြောင့်ဖြူးသေးတာ အမှန်ပါ။

မိုးတိမ်မင်းကိုတွေ့တော့ လှိုင်းလွင့်ပြာက ပြေးသွားပုခုံးကို ယှက်သိုင်းဖက်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မုန်းလို့... ရှင်ကို မုန်းလို့”

“ဟင်”

“လှိုင်းလွင့်ဖွက်ထားတဲ့ ဖဲချပ်ကို ရှင် ဘာလို့ လှိုက်တာလဲ၊ ဖေဖေကို ဒါသမီးချစ်သူလို့ ခေါ်သွားပြပြီး ကြွားမဟာကို... ကဲ”

၂၀၂ ပန်းသီခိုင်း

“ဟိုလူက တကယ့်မြွေပဲ”

“အင်း”

“ကိုယ့်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တဲ့ သဘောလား”

“ထားလိုက်ပါ၊ သူ တဖြည်းဖြည်း သိလာမှာပါ၊ လွတ်ထားလိုက်”

“မင်းက မျှော်လင့်ချက်တွေ ဘယ်လောက် ပေးထားလည်းမှ မသိတာ”

“ရှင်နော်...”

လှိုင်းလွင့်ပြာ စိတ်ဆိုးသွားတော့ သူက ရယ်သည်။
ပြီးတော့ သူမကိုယ်လေးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်၏။

အခုမှပဲ အားလုံး ပုံမှန်ဖြစ်သွားတော့သည်။

လှိုင်းလွင့် စိတ်ဆိုးရင် သူ မနေမရ...ထိုင်မရ ပူလောင်မွန်းကြပ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

အပျော်လွန်နှစ်ဦး အိမ်ပြန်တော့မှ မျက်လုံးပြူးရတော့သည်။ မိုးတိမ်မင်း၏ကြီးမေက တောင်းအောင်ကားကို နောက်ပုံးဖွင့်ကာ အခန်းထဲက ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်နေ၏။

“လှိုင်းလွင့်”

“အင်း”

“ဘာမှ ဝင်မပါနဲ့၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တက်သွားတကယ်လို့ အခန်းတံခါးပိတ်လိုက်လည်း မပူနဲ့၊ ကိုသိန္နီတို့ ဘယ်သူမှ ခွဲလို့မရဘူး”

၂၀၄ ❀ ဝန်းသီခိုင်

မိုးတိမ်မင်းက ကတိပေးပါသည်။

လှိုင်းလွင့်ပြာကတော့ မျက်နှာကလေး ပျက်နေ၏။

ကြီးမောက်က ပွဲကြမ်းလွန်းပါသည်။

အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေ အကုန်သယ်ချနေမှတော့ မောင်
ဘယ်လိုနေမလဲ။

မောင်ကို ပြန်ခေါ်သွားချင်တာ။

လှိုင်းလွင့်ဘဝထဲက မောင်ကို ဆွဲထုတ်သွားလို့ ရရော
လား၊ တစ်သက်လုံး မရစေရ။

လှိုင်းလွင့်တို့က ဇွဲကြီးစွာနှင့် ပေါင်းဖက်ဖို့ ကြိုးစားမှား
သူများခွဲတိုင်း ကွဲမှားမဟုတ်။

ကြီးမေ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲသွားရတာ နှယ်ယိမ်း
သဇင် တရားခံပါ။

“သမီးကို အရှက်ခွဲချင်တာ၊ သူက အဲဒီလိုလုပ်တော့
သမီး ဣန္ဒြေ ပွန်းပဲ့တာပေါ့၊ သမီးဘက်က သူ့ကို လက်ခံပြီးမှ
ဒီလိုလုပ်စရာလား။”

“ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ်”

“ကြီးမေ ပြောပေး၊ သမီး မကျေနပ်ဘူး၊”

“အေးပါ...စိတ်ချ၊ ပြောမရရင် သူ့အဖေ သူဌေးကြီးနဲ့
သွားတိုင်ပင်မယ်”

၂၀၆ ဝန်းသီခိုင်

ကြီးမေက အပြတ်သားဆုံး ဆိုလိုက်၏။

မိုးတိမ်မင်းကို လှိုင်းလွင့်ပြာရှိနေသော တိုက်ခန်းမှာ
ဆက်ပြီး မနေစေချင်၊ မထားနိုင်တော့ပါ။

ကိုယ်က မိုးတိမ်မင်း၏ အုပ်ထိန်းသူ...

လုပ်ပိုင်ခွင့် အပြည့်ရှိပါသည်။

လှိုင်းလွင့်ပြာဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် လုံးဝ သဘော
မတူ။ ကျိကျိတက်ပဲ ချမ်းသာ..ချမ်းသာ ကိုယ့်ဘက်က သဘော
ထား မပြောင်း။

နှယ်ယိမ်းသဇင်လေးကို သနားသည်။

ကြီးမေက လူကြမ်းဝင်လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးပါ။

“ကြီးမေ ဘာလုပ်နေတာလဲဗျ”

“မင်း အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့တော့”

“ဟာဗျာ”

“ဒီမှာ ဆက်မနေရဘူး”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“လုပ်မှာပဲ”

မိုးတိမ်မင်းက စိတ်ပျက်စွာ တောင်းပန်ကြည့်၏။ ကြီးမေ

က လျော့မှာမဟုတ်။

၂၀၈ ဝန်းသီခိုင်

လေပြည့်လွန်နေသော မိုးပျံ့ဖောင်းကြီးလို တင်းဖောင်း
နေတာ ပေါက်ကွဲဖို့ အသင့်။

“လုပ်ဗျာ... ကြိုက်သလိုလုပ်”

သူ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူနေသော တိုက်ခန်းကို သော့ခတ်ရုံနှင့် လှိုင်းလွင့်ပြာကို
သူက မေ့လိုက်ရမလား။

သူတို့ လွယ်လွယ်ဝေးနိုင်ပါ့မလား။

နှလုံးသားချင်းက ကွက်တိ တစ်ထပ်တည်းကျနေတာ၊
ဘယ်သူတားလို့မှ မရနိုင်။

“ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ဟင်”

လှိုင်းလွင့်ပြာက စိတ်ပူစွာ ဖုန်းဆက်၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“အခန်းကို သော့ခတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“ကိုယ့်နှလုံးသားကို သော့ခတ်လို့မှ မရဘဲ”

မိုးတိမ်မင်း၏အသံက ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ဘာကိုမှ

မမှီသလိုမျိုး။

လှိုင်းလွင့်ပြာက ပင့်သက်ဖြာသည်။

မေက ဒီလောက်တင်းမာနေရင် လှိုင်းသူ
သတို့သမီးဝတ်စုံ ဝတ်ခွင့်ရပါမလားနော်၊ တကယ်ပါပဲ”

“ဖြစ်လာမှာပါ”

သူက လှိုင်းလွင့်ပြာ စိတ်ပျက်အားငယ်မှာစိုးလို့ တ
အေးစက်ပြနေတာလား။

သူ့ဘက်က ပြဿနာကို ပုံကြီးချဲ့မပြတာလား။

သူ့ကို နားလည်ပါသည်။

“ရှင် စိတ်ညစ်နေပြီလား”

“အသေးအဖွဲ့ကိစ္စဆို စိတ်မညစ်တတ်ဘူး”

မိုးလောက်ကြီးတဲ့ ပြဿနာဆိုရင်လည်း ချစ်သူ ဝတ္တု
ကျော့ပွန်လိုစိတ်နဲ့ ရှေ့ကနေ မားမားရပ် ကာကွယ်နေဦးမှာပဲ မဟု
လား မောင်...။

မောင့်စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားသွားမိသည်။

“ကိုယ် ဖြေရှင်းမှာပါ၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့”

ဘယ်လိုပဲ သူက အားပေး...အားပေး ရတက်မအေး

အမှန်။

သူများတွေလိုပဲ ကတ္တီပါကောဇောခင်းထားတဲ့ လမ်း
ကလေးမှာ ငြိမ့်ညောင်းသော အခါတော်ပေး သီချင်းကလေးနဲ့
ချစ်သူလက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်ချိတ်လို့ ခေါင်းကလေးမော့ကာ
မင်္ဂလာပန်းကြဲသောအချိန် မိဘလူကြီးစုံစွာ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း
ကြားမှာ လှပကြော့ရှင်းသော သတို့သမီးကလေး ဖြစ်ချင်တာ
လောဘမှ မဟုတ်ဘဲ။

မောင့်ကိုလည်း တိုက်ပုံနဲ့ ခေါင်းပေါင်းနဲ့ ခန့်ညားတဲ့
သတို့သားတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်လိုက်တာ။

ကျွန်မတို့ ရှေးဆုတောင်း ကောင်းခဲ့ပါရဲ့လား...မောင်...။

ဒုက္ခပါပဲ မောင်...

ကြီးမေက ဖေဖေ သည်းမခံနိုင်အောင် သွားစော်ကားပြန်
ပြီ ထင်ပါရဲ့။

မောင်နဲ့ တွေ့ခွင့်ပါ ပိတ်ပင်ပြီး လှိုင်းလွင့်ပြာကို ဇွတ်
အတင်း အိမ်ပေါ် ခေါ်ထားတော့သည်။ ဖုန်းလည်း ပေးမပြော၊
အပြင်သွားလည်း ဖေဖေစိတ်ချရသော လူယုံပါမှ...

အိုး...မလွတ်လပ်လိုက်တာ။

“ဖေဖေ့ဇာတိသိက္ခာကို ငဲ့စမ်းပါ။ နှစ်ပြားမတန်အောင်
လာပြောသွားတာ၊ အဲဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲ မိုက်မိုက်မဲမဲ မဝင်ချင်ပါ
နဲ့”

ဖေဖေက ချောတစ်ခါ၊ ခြောက်တစ်လှည့် တားသည်။

“ဖြူစင်သန့်က သမီးကို တကယ်ချစ်ရှာသားပဲ၊ သူကိုပဲ
ရွေးလိုက်တော့”

ဟု အကြံပေးသည်။ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်ဘဲ။

ချစ်လို့မှ မရဘဲ ဖေဖေရယ်...

“သမီး သူ့ကို မနှစ်သက်ဘူး”

အခြေအနေက ထင်ထားတာထက်ပင် ပိုမို ပြင်းထန်
တင်းမာစွာ ကြီးထွားလာ၏။

မိုးတိမ်မင်း၏ကြီးမေက ဖေဖေ့ကို သွားပြောသည်။ အေး
က အရမ်းရှက်ပြီး လှိုင်းလွင့်ပြာကို အပြတ်သားဆုံး တားမြစ်
သည်။

“မောင်ဖြူစင်သန့်ကို ယူရင်ယူ၊ မယူရင် အေး
သဘောတူ ပေးစားမယ့် လူကိုယူ၊ ဟိုကောင်လေးကို အေး
ဖြတ်တော့”

၂၁၄ ပန်းသီခိုင့်

“နောက်တော့ နှစ်သက်လာမှာပေါ့” တဲ့။

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တာပါ ဖေဖေရယ်...

မိုးတိမ်မင်းနဲ့ ခွဲရရင် သမီး အသက်တောင် မရှင်ချင်
တော့သလိုဘဲ။

ဖေဖေက လှိုင်းလွင့်ပြာ၏စိတ်ကို နားမလည်သေးပါ။

သည်လို ဖြစ်ရတာကလည်း ကြီးမေကြောင့်ပါ။ ဖေဖေ
မှာ အပြစ်မရှိ။

လှိုင်းလွင့်ပြာ ဘာလုပ်ရမလဲ...

“ကဲ့...ဆို ဘာကိစ္စလဲ”

ဖြူစင်သန့်က ဖုန်းဆက်ခေါ်ရုံနှင့် ချက်ချင်း ရောက်လာ

“ငါ ပြောစရာ ရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“ငါ မိုးတိမ်မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ဘာ”

ဖြူစင်သန့်က...

၂၁၆ နန်းသီခိုင်

လှိုင်းလွင့်ပြာကို ဒေါသနှင့် ကြည့်၏။

“ငါ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ သူနဲ့ ဝေးရရင် ငါ ခိုးရဲလိုက်တော့မယ်”

“ဟာ”

ဖြူစင်သန့်က...အင်မတန် စိတ်ဗျက်စွာ သူမကို ကြည့်လာ၏။

“ငါ့ကို လိုက်ပို့ပေးမါ”

“မဟုတ်တာဟာ...နှင့် ငါ့ကို တကယ်ပစ်သွားလေ မလို့လား၊ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့”

“ငါ ပြောပြီးသား၊ နင် မကူညီရင် ငါ တစ်ခုခု လုပ်မိ လိုက်မှာပဲ...သိလား”

“ဘာတစ်ခုခုလဲ”

“ဝရန်တာက ခုန်ချတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိပ်ဆေးသောက်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။

“အကြပ်မကိုင်ပါနဲ့ဟာ”

‘မောင်’ လို့မခေါ်ရသေးဘူး ၂၁၇

“နင် မကူညီဘဲ ပြန်သွားရဲရင် ပြန်သွားကြည့်ပေါ့၊ သိမယ်”

“ပြဿနာပဲ”

ဖြူစင်သန့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်သွား၏။

မိုးပျံ့ပူဖောင်းလွှတ်ခဲ့တာက ကိုယ့်အတွက်ပါ၊ သူများကို ခိုးပေးဖို့ မဟုတ်။

“ငါ စီစဉ်တော့မယ်”

“ဟာ...ခက်လိုက်တာ”

“လုပ်ပါ...နင်မှ မကူညီရင်...”

“တော်ပြီ...ကဲ...ကဲ ကူညီမယ်၊ လမ်းရောက်မှ ငါ စိတ်ပြောင်းသွားလည်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“နင်နော်...ငါ့အကြောင်း သိပါတယ်”

အခုမှပဲ လှိုင်းလွင့်ပြာ မျက်နှာကလေးက တိမ်ကင်းစင်သော လမင်းလေးလို ကြည်လင်ဝင်းပလာ၏။

မိုးပျံ့ပူဖောင်းယာတြာ စွမ်းပြီ ထင်ပါရဲ့၊ မိုးတိမ်မင်း အတွက် လှိုင်းလွင့်ပြာကို သူ ခိုးပေးရတော့မည်။

ဖြူစင်သန့်ဆို လှိုင်းလွင့်ဖေဖေက စိတ်ချသည် မဟုတ်

လား။

ပြိုင်ဘက်တွေမို့ တစ်ဖက်လူကို ယုယ့်တိုက်နဲ့ခွင် မိုက်မဲ
စွာ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဟု ထင်နေမှာ။ မိုးတိမ်မင်းလက်ထဲ အရောက်
ပို့ပေးလိမ့်မည်ဟု ထင်မှာမဟုတ်။

“ငါ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ရှုံးသွားတော့မှာပေါ့ဟာ၊
နင်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီ၊ ရက်စက်လိုက်တာ...သက်သက်
ညာညာ မလုပ်ဘူး”

“နင့်အလှည့်လည်း ငါ ကူညီမယ်”

“တော်ပါတော့ဟာ”

ဖြူစင်သန့်က အိုမင်းညစ်ညူးသော မျက်နှာနှင့် ခြေပစ်
လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

တကယ်ပါပဲ...

သည်လို ကူညီဖို့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဘူးခဲ့ပါ။

“နင်က ငါ့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ”

“အေးပါ...ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြော...ပြော”

“နင်က ငါ့စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း အသိဆုံး”

သိနေလို့လည်း ငါ မငြင်းနိုင်တာ။

တဖွတ်ထိုးမလေး...တုံးတိုက်တိုက်...ကျားကိုက်ကိုက်
ရေးတိုးမှာ သိသည်။

“ငါ ယူသင့်တာတွေ ယူသွားရမယ်၊ Hund Phone
လည်း ဖေဖေ သိမ်းထားတယ်၊ ငါ မိုးတိမ်မင်းနဲ့ လိုက်သွားမှန်း
သိရင် ဖေဖေက ပစ်ထားမှာဟာ၊ တစ်လလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊
နှစ်လလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ တစ်နှစ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

ဖြူစင်သန့်က လှိုင်းလွင့်ပြာကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေ၏။
ဆုံးရှုံးရမှာ သေချာနေပါပြီ။

အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်ခဲ့ရပါသော...

မခူးရက်...မခြွေရက် ပန်းကလေး...

သူပျော်နေတာကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်လိုက်ရတော့မည်။

“နင့်အဖေက ငါ့ကို ယုံပါ့မလား”

“ယုံမှာပါ...နင်က ငါ့ကို မိုးတိမ်မင်းလက်ထဲ ထည့်မှာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေတယ်”

၂၂၀ ❀ မန်းသီခိုင်

“အဲဒါ အချစ်ပဲ၊ အချစ်က တစ်ခါတလေ ဘာမဆို
ဖြစ်တယ်”

“အမယ်လေး... အသားယူလိုက်တာ”

လှိုင်းလွင့်ပြာက ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးထဲ လိုအပ်တာတွေ
ထည့်သည်။

မောင်နှင့် နီးရဖို့အရေး ခိုးရာလိုက်ဖို့ တွေးရပြီ...။

ရင်ခုန်စရာတော့ အကောင်းသားပင်။

ဖြူစင်သန့်က ကားကို တုန်ကန် ရပ်ပြီး...

“ဟိုမှာ နင့်လူ”

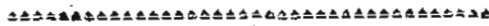
ဟု မကျေမနပ် ရေရွတ်၏။

“ကျေးဇူးပဲ”

ဖေဖေက ဖြူစင်သန့်နှင့်မို့ စိတ်ချလက်ချ ထည့်လိုက်
တာပါ။

“သွားမယ်”

“သွား...သွား”

ဖြူစင်သန့်က ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းလိုက်သော လှိုင်းလွှဲ
ပြာကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ပါ။

“ပိုက်ဆံကုန်သွားရင် ဖုန်းဆတ်မယ်”

“လုံးဝ မချီး(ချေး)ဘူး”

သူက ပြတ်သားအေးစက်စွာ ဆို၏။

“ဟဲ့”

“ဘာလဲ”

“ဘာလို့ လှည့်မကြည့်တာလဲ”

“ငါ စိတ်မပြောင်းခင် မြန်မြန်သွား”

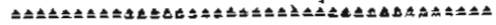
ဖြူစင်သန့် အော်တော့မှ လှိုင်းလွှဲပြာ အိတ်ကြီး မနိုင်း
မနင်း သယ်မကာ ပြေးတော့သည်။

မိုးတိမ်မင်းက ကားထဲက ထွက်လာပြီး အိတ်ကို ကုဆွဲ
ပေးသည်။

ကားတံခါးဖွင့်ကာ လှိုင်းလွှဲပြာကို တက်စေသည်။

သူ့မျက်နှာက အပြုံးတစ်ခုနှင့် ရောယှက်နေ၏။

“သွားမယ်”

ဖြူစင်သန့်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

ဖြူစင်သန့်က ပြန်နှုတ်ဆက်ဖော်မရ။

မိုးတိမ်မင်းက ကားစက်နှိုးသည်။

“တကယ်ပါပဲနော်”

“ဘာလို့လဲ”

“မောင်လို့တောင် မခေါ်ရသေးဘူး၊ မိုးရာလိုက်ရပြီ”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

မိုးတိမ်မင်း၏ ရယ်သံက တယုန်ထိုး ပြေးသွားသော
ကားနောက်မှာ လွင့်ပျံ့ကျန်ရစ်ခဲ့၏။